Emperor of Rome Marcus Aurelius

Meditációk

Hungarian

Meditációk

by Emperor of Rome Marcus Aurelius

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

The Project Gutenberg eBook of Meditations Ezt az e-könyvet bárki használhatja bárhol az Egyesült Államokban és a világ legtöbb más részén költség nélkül és szinte minden korlátozás nélkül. Másolhatja, elajándékozhatja vagy újra felhasználhatja az e-könyvhöz mellékelt Project Gutenberg licenc feltételei szerint vagy online a www.gutenberg.org webhelyen. Ha Ön nem az Egyesült Államokban él, akkor ennek az e-könyvnek a használata előtt ellenőriznie kell a tartózkodási helye szerinti ország törvényeit.

Megjelenés dátuma: 2001. június 1. [eBook #2680]

Legutóbbi frissítés: 2021. március 9. Készítők: J. Boulton és David Widger

MEDITÁCIÓK

Írta: Marcus Aurelius

MARCUS AURELIUS ANTONINUS A RÓMAI CSÁSZÁR

KÖNYVEK

BEVEZETÉS

ELSŐ KÖNYVE

A MÁSODIK KÖNYV

A HARMADIK KÖNYV

A NEGYEDIK KÖNYV

AZ ÖTÖDIK KÖNYV

A HATODIK KÖNYV

A HETEDIK KÖNYV

A NYOLCADIK KÖNYV

A KILENCEDIK KÖNYV

A TIZEDIK KÖNYV

A TIZENEGYEDIK KÖNYV

A TIZENKETTEDIK KÖNYV

FÜGGELÉK

MEGJEGYZÉSEK

SZÓSZEDET

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

BEVEZETÉS

MARCUS AURELIUS ANTONINUS i.sz. 121. április 26-án született. Valódi neve M. Annius Verus volt, és egy nemesi családból származott, amely Numától, Róma második királyától származott. Így a legvallásosabb császárok a legjámborabb korai királyok véréből származtak. Apja, Annius Verus magas rangú tisztséget töltött be Rómában, nagyapja pedig, azonos nevű, háromszor volt konzul. Mindkét szülője fiatalon halt meg, de Marcus szeretettel emlékezett rájuk. Apja halálakor Marcust nagyapja, Annius Verus konzuli örökbe fogadta, és mély szerelem volt kettejük között. Marcus könyvének legelső oldalán hálásan kijelenti, hogy a nagyapjától hogyan tanult meg szelídnek és szelídnek lenni, és tartózkodni minden haragtól és szenvedélytől. Hadrianus császár megjósolta a fiú remek jellemét, akit nem Verusnak, hanem Verissimusnak nevezett, igazabbnak, mint a saját nevénél. Marcust hatéves korában lovas rangra emelte, nyolcévesen pedig az ősi szali papság tagjává tette. A fiú nagynénje, Annia Galeria Faustina feleségül vette Antoninus Piust, később császárt. Ezért történt, hogy Antoninus, akinek fia nem volt, örökbe fogadta Marcust, megváltoztatva a nevét arra, amiről ismert, és eljegyezte lányával, Faustinával. Oktatása nagy gonddal folyt. A legtehetségesebb tanárokat fogadták el érte, és a sztoikus filozófia szigorú tanítására képezte ki, ami nagy örömére szolgált. Megtanították egyszerűen öltözködni és egyszerűen élni, kerülni minden puhaságot és luxust. Testét birkózás, vadászat és szabadtéri játékok edzette kitartásra; és bár alkata gyenge volt, nagy személyes bátorságról tett tanúbizonyságot, hogy a

legvadabb vaddisznókkal találkozzon. Ugyanakkor megóvták kora extravaganciáitól. Rómában a nagy izgalom a frakciók – ahogyan nevezték őket – viszálya volt a cirkuszban. A versenyzők a négy szín egyikét – pirosat, kéket, fehéret vagy zöldet – választották, partizánjaik pedig olyan lelkesedést tanúsítottak a támogatásukban, amelyet semmi sem tudott felülmúlni. Zavargás és korrupció ment a versenyszekerek szerelvényében; és mindezektől a dolgoktól Marcus szigorúan elzárkózott.

140-ben Marcust konzullá emelték, 145-ben pedig házassággal zárta eljegyzését. Két évvel később Faustina lányt hozott neki; és nem sokkal azután a tribunátumot és más császári kitüntetéseket adományozták neki.

Antoninus Pius 161-ben meghalt, és Marcus átvette a császári államot. Rögtön magához kapcsolta L. Ceionius Commodust, akit Antoninus Marcusszal egyidejűleg fiatalabb fiaként fogadott örökbe, így a Lucius Aurelius Verus nevet adta neki. Ettől kezdve ők ketten kollégák a birodalomban, a juniort úgy képezik ki, hogy sikerüljön. Alighogy Marcus trónra ültetett, háborúk törtek ki minden oldalról. Keleten Vologeses III. Parthia hosszan elgondolkodtatott lázadásába kezdett egy egész római légió elpusztításával és Szíria megszállásával (162). Verust nagy sietséggel elküldték, hogy elfojtsa ezt a felemelkedést; bizalmát pedig úgy teljesítette be, hogy részegségbe és kicsapongásba zuhant, miközben a háborút tisztjeire bízták. Nem sokkal ezután Marcusnak komolyabb veszéllyel kellett szembenéznie otthon, az északi határon több hatalmas törzs koalíciójában. Ezek közül a legfõbbek a markomannok vagy márciusiak, a kvádok (amelyeket ebben a könyvben említenek), a szarmaták, a cattiak, a jazygek. Magában Rómában járvány és éhezés volt, az egyiket Verus légiói hozták keletről, a másikat a hatalmas mennyiségű gabonát elpusztító árvizek okozták. Miután minden megtörtént az éhínség csillapítása és a sürgető szükségletek kielégítése érdekében – Marcus kénytelen volt még a birodalmi ékszereket is eladni, hogy pénzt találjon –, mindkét császár harcba kezdett, amely többé-kevésbé Marcus uralkodásának hátralévő részében is folytatódni fog. E háborúk alatt, 169-ben Verus meghalt. Nincs lehetőségünk a kampányok részletes követésére; de annyi bizonyos, hogy végül a rómaiaknak sikerült szétzúzniuk a barbár törzseket, és olyan rendezést

hoztak létre, amely biztonságosabbá tette a birodalmat. Marcus maga volt a főparancsnok, és a győzelmet nem kevésbé saját képességeinek köszönhette, mint a hadnagyok megválasztásában szerzett bölcsességének, ami jól látható Pertinax esetében. Ezekben a hadjáratokban több fontos csatát vívtak; és egyikük a Mennydörgő Légió legendája miatt ünnepelt. 174-ben a Quadik elleni csatában úgy tűnt, hogy a nap az ellenség javára telik, amikor hirtelen hatalmas vihar, dörgés és eső támadt, a villám rémülten sújtotta a barbárokat, és ők tönkrementek. A későbbi napokban ezt a vihart egy sok keresztényt magában foglaló légió imáira válaszul küldték, és ezért a Mennydörgő Légió nevet kell adni neki. A Thundering Legion címe korábban ismert, így a történetnek ez a része legalábbis nem lehet igaz; de a vihar segítségét elismeri a római Antoninus-oszlopra vésett egyik jelenet, amely ezeknek a háborúknak állít emléket.

Az e bajok után létrejött rendezés talán kielégítőbb lett volna, de egy váratlan keleti felemelkedés miatt. Avidius Cassius, a pártus háborúkban hírnevet szerzett kapitány, ebben az időben a keleti tartományok főkormányzója volt. Bármilyen eszközzel is megindította, azt a tervet fogta fel, hogy császárrá kikiáltja magát, amint az akkoriban gyenge egészségű Marcus meghal; és miután közölték vele, hogy Marcus meghalt, Cassius úgy tett, ahogy eltervezte. Marcus a hír hallatán azonnal megbékélt, és hazatért, hogy szembeszálljon ezzel az új veszéllyel. A császár nagy bánata az volt, hogy a polgári viszályok borzalmaiban kell részt vennie. Dicsérte Cassius tulajdonságait, és szívből jövő óhaját fejezte ki, hogy Cassius ne kényszerítse magát arra, hogy bántsa magát, mielőtt lehetősége nyílik az ingyenes kegyelem megadására. De mielőtt Keletre érkezett volna, Cassiusnak híre érkezett, hogy a császár még él; követői elszakadtak tőle, és meggyilkolták. Marcus most keletre ment, és ott a gyilkosok Cassius fejét vitték hozzá; de a császár felháborodottan visszautasította ajándékukat, és a férfiakat sem engedte be a jelenlétébe.

Ezen az úton halt meg felesége, Faustina. Hazatérésekor a császár diadalt ünnepelt (176). Közvetlenül ezután Németországba javított, és ismét magára vette a háború terhét. Műtéteit teljes siker követte; de az elmúlt évek

gondjai túl sok volt alkotmányának, soha nem volt robusztus, és 180. március 17-én Pannoniában meghalt.

A jó császárt nem kímélték a házi gondok. Faustina több gyermeket is szült neki, akiket szenvedélyesen szeretett. Ártatlan arcukat még mindig sok szoborgalériában lehet látni, különös hatással visszaemlékezve apjuk álmodozó arcára. De sorra meghaltak, és amikor Marcus a saját végére ért, csak az egyik fia élt még – a gyenge és értéktelen Commodus. Apja halálakor az őt követő Commodus sietős és esztelen békével semmisítette meg sok hadjárat munkáját; és tizenkét éves uralkodása vad és vérszomjas zsarnoknak bizonyult. A Botrány maga Faustina nevével szabadult meg, akit nemcsak hűtlenséggel vádolnak, hanem azzal is, hogy Cassiussal cselszövénybe keveredett és végzetes lázadásába vitte, el kell ismerni, hogy ezek a vádak nem alapulnak biztos bizonyítékon; és a császár mindenesetre nagyon szerette, és soha a legkisebb gyanakvást sem érzett.

Katonaként láttuk, hogy Marcus egyszerre volt képes és sikeres; mint adminisztrátor körültekintő és lelkiismeretes volt. Bár átitatta magát a filozófia tanításaiban, nem kísérelte meg a világot semmilyen előre megalkotott terv alapján átalakítani. Az elődei által kitaposott ösvényen taposott, csak arra törekedett, hogy a lehető legjobban teljesítse kötelességét, és távol tartsa a korrupciót. Tett néhány oktalan dolgot, ez igaz. Veszélyes újítás volt a birodalmi versenytárs létrehozása, ahogyan azt Verusszal tette, és csak akkor sikerülhetett, ha a kettő közül az egyik eltörli magát; és Diocletianus idején éppen ez a precedens okozta a Római Birodalom kettészakadását. Tévedett a civil közigazgatásban a túlzott központosítással. De uralkodásának erőssége az igazságszolgáltatás volt. Marcus törvényeket keresett, hogy megvédje a gyengéket, hogy kevésbé nehezítse meg a rabszolgák sorsát, hogy apja helyett álljon az árvák előtt. Jótékonysági alapítványokat adományoztak szegény gyermekek nevelésére és oktatására. A tartományokat megvédték az elnyomástól, és állami segítséget nyújtottak azoknak a városoknak vagy körzeteknek, amelyeket szerencsétlenség érhet. A nagy folt a nevén, és amit valóban nehéz megmagyarázni, az a keresztényekkel való bánásmód. Uralkodása alatt Rómában Justinus, Szmirnában Polycarp pedig hitének mártírja lett, és a

tartományokban a fanatizmus számos kitöréséről tudunk, amelyek a hívek halálát okozták. Nem mentség arra hivatkozni, hogy semmit sem tudott a nevében elkövetett atrocitásokról: kötelessége volt tudni, és ha nem így tesz, akkor ő lett volna az első, aki bevallotta volna, hogy nem teljesítette kötelességét. De saját hangneméből, amikor a keresztényekről beszélt, világos, hogy csak a rágalmakból ismerte őket; és nem hallunk olyan intézkedésről, amelyet még a tisztességes eljárás biztosítása érdekében sem tettek. Ebből a szempontból Traianus jobb volt nála.

A megfontolt elme számára egy olyan vallás, mint a római vallás, csekély megelégedést jelentene. Legendái gyakran gyerekesek vagy lehetetlenek voltak; tanításának nem sok köze volt az erkölcshöz. A római vallás tulajdonképpen alku jellegű volt: az emberek bizonyos áldozatokat és szertartásokat fizettek, az istenek pedig megadták a tetszését, függetlenül attól, hogy jó vagy rossz. Ebben az esetben minden jámbor lélek visszavetette magát a filozófiára, ahogyan Görögországban, bár kisebb mértékben. A korai birodalom alatt két rivális irányzat létezett, amelyek gyakorlatilag megosztották a terepet közöttük, a sztoicizmus és az epikureanizmus. Az ideális készlet mindegyik előtt névleg nagyjából ugyanaz volt. A sztoikusok a ἀπάθεια-ra, minden érzelem visszaszorítására, az epikureusok pedig a ἀταραξία-ra, minden zavartól való mentességre törekedtek; mégis a végeredményben az egyik a makacs kitartás, a másik a féktelen engedély szinonimája lett. Az epikureizmussal most nincs mit kezdenünk; de érdemes lesz felvázolni a sztoikus szekta történetét és tantételeit.

Zénón, a sztoicizmus megalapítója Cipruson született egy ismeretlen időpontban, de élete nagyjából i.e. 350 és 250 közé tehető. Ciprus ősidők óta Kelet és Nyugat találkozási helye volt, és bár nem tulajdoníthatunk jelentőséget a benne lévő föníciai vér egy lehetséges törzsének (hiszen a föníciaiak nem voltak filozófusok), mégis elég valószínű, hogy Kis-Ázsián keresztül kerülhetett kapcsolatba a Távol-Kelettel. A cinikus Crates alatt tanult, de más filozófiai rendszereket sem hanyagolt el. Sok éves tanulás után saját iskolát nyitott Athén egyik oszlopcsarnokában, a Painted Porch, vagy Stoa néven, amely a sztoikusok nevét adta. Zénón mellett a Tornáci

Iskola leginkább Krüszipposznak (i.e. 280-207) köszönheti, aki a sztoicizmust rendszerré szervezte. Azt mondták róla:

– De Chrysippus számára nem volt tornác.

A sztoikusok a spekulációt a cél elérésének eszközének tekintették, és ez a cél a következetes élet (ὁμολογουμένος ζῆν) volt, vagy ahogy később elmagyarázták, a természettel összhangban élni (ὁμολν῎ογ). φύσει ζῆν). Az életnek ez a természethez való igazítása volt az erény sztoikus eszméje. Ez a mondás könnyen értelmezhető úgy, hogy az erény abban áll, hogy engedünk minden természetes késztetésnek; de ez nagyon távol állt a sztoikus jelentéstől. Ahhoz, hogy a természettel összhangban élhessünk, tudni kell, mi a természet; és ebből a célból a filozófia háromszoros felosztása történik – a fizikára, amely a világegyetemmel és annak törvényeivel, az isteni kormányzat problémáival és a teleológiával foglalkozik; Logika, amely arra tanítja az elmét, hogy megkülönböztesse az igazat a hamistól; és az Etika, amely az így megszerzett és kipróbált ismereteket a gyakorlati életben alkalmazza.

A fizika sztoikus rendszere a materializmus volt a panteizmus infúziójával. Ellentétben Platón nézetével, miszerint a jelenségek eszméi vagy prototípusai valóban léteznek, a sztoikusok azt tartották, hogy csak az anyagi tárgyak léteznek; de az anyagi univerzumban immanens volt egy szellemi erő, amely rajtuk keresztül hatott, és sokféle formában nyilvánult meg, mint tűz, éter, szellem, lélek, értelem, uralkodó elv.

A világegyetem tehát Isten, akinek a népistenek a megnyilvánulásai; míg a legendák és mítoszok allegorikusak. Az ember lelke tehát az istenség kisugárzása, akibe végül újra felszívódik. Az isteni uralkodó elv arra késztet mindent, hogy a javára, de az egész javára működjön. Az ember legfőbb java az, hogy tudatosan együttműködik Istennel a közjó érdekében, és ebben az értelemben próbáltak a sztoikusok összhangban élni a természettel. Az egyénben egyedül az erény az, ami képessé teszi erre; ahogy a Gondviselés uralja az univerzumot, úgy a lélekben lévő erénynek kell uralnia az embert.

A logikában a sztoikus rendszer figyelemre méltó az igazság próbája, a Kritérium elmélete miatt. Az újszülött lelket egy írásra kész papírlaphoz hasonlították. Erre az érzékszervek leírják benyomásaikat (φαντασίαι), és ezek közül számos megtapasztalása révén a lélek öntudatlanul általános fogalmakat (κοιναὶ ἔννοιαι) vagy várakozásokat (προελής). Amikor a benyomás olyan volt, hogy ellenállhatatlan volt, azt (καταληπτικὴ φαντασία) nevezték olyannak, amely kitart, vagy ahogy magyarázták, az igazságból kiindulónak. A dedukcióval vagy hasonlókkal mesterségesen előállított ötleteket és következtetéseket ez a „tartó felfogás” tesztelte. Az etikai alkalmazásról már beszéltem. A legfőbb jó az erényes élet volt. Egyedül az erény boldogság, a bűn pedig a boldogtalanság. A sztoikusok ezt az elméletet a végletekig vitték ki, hogy az erény és a bűn között nem lehet fokozatosság, bár természetesen mindegyiknek megvan a maga sajátos megnyilvánulása. Ráadásul semmi sem jó, csak az erény, és semmi sem rossz, csak a bűn. Azok a külső dolgok, amelyeket általában jónak vagy rossznak neveznek, mint például az egészség és a betegség, a gazdagság és a szegénység, az öröm és a fájdalom, közömbösek számára (ἀδιάφορα). Mindezek a dolgok csupán azt a szférát jelentik, amelyben az erény hathat. Az ideális Bölcs mindenben elégséges önmagának (αὐταρκής); és tudván ezeket az igazságokat, akkor is boldog lesz, ha a fogason feszül. Valószínűleg egyetlen sztoikus sem állította magáról, hogy ő ez a Bölcs, hanem mindenki eszményként törekedett erre, mint ahogy a keresztény a Krisztushoz való hasonlatosságra. A túlzás azonban ebben az állításban annyira nyilvánvaló volt, hogy a későbbi sztoikusok arra késztették a dolgokat, hogy a dolgok további felosztását közömbössé tegyék a jobb (προηγμένα) és a nemkívánatos (ἀποπροηγμένα) között.

Azt is tartották, hogy annak, aki nem érte el a tökéletes bölcsességet, bizonyos cselekedetek megfelelőek. (καθήκοντα) Ezek nem voltak se erényesek, se nem gonoszak, hanem, mint a közömbös dolgok, középen helyezkedtek el.

A sztoikus rendszer két pontja külön említést érdemel. Az egyik az, hogy gondosan meg kell különböztetni azokat a dolgokat, amelyek a hatalmunkban vannak, és a nem. A vágy és az ellenszenv, a vélemény és a

vonzalom az akarat hatalmán belül van; míg az egészség, a gazdagság, a becsület és más hasonlók általában nem így vannak. A sztoikus arra volt hivatott, hogy uralkodjon vágyain és vonzalmain, és irányítsa véleményét; hogy egész lényét az akarat vagy a vezető elv uralma alá vonja, ahogyan az univerzumot is az isteni Gondviselés irányítja és irányítja. Ez a kedvenc görög mértékletesség (σωφροσύνη) speciális alkalmazása, és a keresztény etikában is megvan a párhuzama. A második pont az univerzum egységéhez és az embernek egy nagy egész részeként való kötelességéhez való erős ragaszkodás. A közszellem az ókori világ legpompásabb politikai erénye volt, és itt kozmopolitává válik. Ismét tanulságos megjegyezni, hogy a keresztény bölcsek ragaszkodtak ugyanahhoz. A keresztények azt tanítják, hogy egy világméretű testvéri közösség tagjai, ahol sem görög, sem héber, nem kötelék vagy szabad, és hogy Isten munkatársaiként élik életüket.

Ez az a rendszer, amely Marcus Aurelius meditációinak alapja. Némi ismerete szükséges a könyv helyes megértéséhez, de számunkra a fő érdeklődés máshol van. Marcus Aureliushoz nem a sztoicizmusról szóló értekezés miatt jövünk. Nem olyan iskola vezetője, aki tananyagot fektet le a diákok számára; nem is gondol arra, hogy másoknak is el kellene olvasniuk, amit ír. Filozófiája nem lelkes intellektuális kutatás, hanem inkább az, amit vallásos érzésnek kellene neveznünk. Zénón vagy Chrysippus megalkuvást nem ismerő merevsége meglágyul és átalakul az áhítatos és toleráns, szelíd és álnokságtól mentes természeten áthaladva; a zord rezignáció, amely lehetővé tette a sztoikus bölcs számára az életet, szinte a törekvés hangulatává válik benne. Könyve szívének legbensőbb gondolatait rögzíti, könnyítésére állítja, olyan erkölcsi elvekkel és elmélkedésekkel, amelyek segíthetik a kötelesség terhének és a mozgalmas élet számtalan bosszúságának elviselésében.

Tanulságos összehasonlítani az Elmélkedéseket egy másik híres könyvvel, a Krisztus-utánzattal. Mindkettőben ugyanaz az önuralom eszménye. Az Utánzat szerint az ember feladata, hogy legyőzze önmagát, és minden nap erősebb legyen önmagánál. 'A szenvedélyekkel szembeni ellenállásban a szív békéje rejlik.' – Tegyük a fejszét a gyökerekhez, hogy szenvedélyeinktől megtisztulva békés elménk legyen. Ennek érdekében folyamatos

önvizsgálatra van szükség. – Ha esetleg nem gyűlik össze folyamatosan, akkor néha tedd meg, naponta legalább egyszer, reggel vagy este. Reggeli céllal, este beszéljétek meg, hogy mi voltál ezen a napon, szóban, munkában és gondolatban. De míg a rómaiak kedélyállapota szerény önellátás, addig a keresztények passzívabb hangulatra, alázatosságra és szelídségre, valamint Isten jelenlétére és személyes barátságára támaszkodnak. A római szigorúan vizsgálja hibáit, de az önmegvetés nélkül, amely a keresztényt „aljassá teszi saját szemében". A keresztény, akárcsak a római, „tanulmányozza, hogy szívét elvonja a látható dolgok szeretetétől"; de nem a kötelességekkel teli dolgos életre gondol annyira, mint inkább minden világi dolog megvetésére és „minden alacsonyabb rendű gyönyörtől való elszakításra". Mindketten a férfiak dicséretét vagy hibáztatását értékelik valódi értéktelenségük miatt; „Ne legyen a te békéd az emberek szájában" – mondja a keresztény. De Isten cáfolata a keresztények, a rómaiak pedig a saját lelkére. Az igazságtalanság vagy a barátságtalanság apró bosszúságait mindenki ugyanolyan nagylelkűen nézi. „Miért sajnáltat egy ellened mondott vagy tett apróság? Ez nem újdonság; nem az első és nem is az utolsó, ha sokáig élsz. Legjobb esetben szenvedj türelmesen, ha nem tudsz örömmel szenvedni. A kereszténynek jobban kell bánkódnia mások rosszindulata miatt, mint saját sérelmeink miatt; de a római hajlamos kezet mosni az elkövetőtől. „Tanulj türelmesnek lenni a szenvedésben, és elviselni mások mulasztásait és mindenféle fogyatékosságát" – mondja a keresztény; de a rómainak eszébe sem jutott volna hozzátenni: "Ha minden ember tökéletes lenne, mit kellett volna szenvednünk másoktól Istenért?" A szenvedés erénye önmagában olyan gondolat, amely nem találkozik velünk a meditációkban. Mindketten felismerik, hogy az ember egy nagy közösség tagja. „Senki sem elég önmagának" – mondja a keresztény; 'együtt kell bírnunk, együtt kell segíteni, együtt kell vigasztalnunk.' Míg azonban a buzgóságban, a magasztos érzelmekben és a langyosság elkerülésében látja a legfőbb fontosságot, a római főként a kötelességre gondolt, amelyet a lehető legjobban kell elvégezni, és kevésbé az érzésre, amely ennek megtételével járjon. A szentnek, mint a császárnak, a világ a legjobb esetben is szegény. „Bizony nyomorúság a földön élni" – mondja a keresztény; kevés

és rossz az ember életének napjai, amelyek hirtelen elmúlnak, mint az árnyék.

De van egy nagy különbség az általunk vizsgált két könyv között. Az Utánzatot másoknak, a Meditációkat az író önmagának címezi. Semmit sem tanulunk meg a szerző saját életének utánzásából, kivéve, ha feltételezhető, hogy saját prédikációit gyakorolta; a meditációk hangulatról hangulatra tükrözik annak elméjét, aki írta őket. Meghittségükben és őszinteségükben rejlik nagy varázsuk. Ezek a feljegyzések nem prédikációk; még csak nem is vallomások. A vallomásokban mindig ott van az öntudat levegője; az ilyen kinyilatkoztatásokban mindig megvan a fenyegetettség vagy a vulgaritás veszélye a legjobb férfiak számára. St. Augus-tine nem mindig tisztázott a sértődéstől, és maga John Bunyan is eltúlozza a csúnya peccadillákat szörnyű bűnökké. De Marcus Aurelius sem nem vulgáris, sem nem durva; nem csillapít semmit, de a rosszindulatban semmi sem nyugszik meg. Soha nem pózol közönség előtt; lehet, hogy nem mélységes, mindig őszinte. És ez egy magasztos és derűs lélek, amely itt feltárul előttünk. Úgy tűnik, a vulgáris bűnök nem csábítják őt; ez nem egy megkötözve és láncokkal megkötözve, amelyet igyekszik eltörni. Azok a hibák, amelyeket önmagában észlel, gyakran olyanok, mint amilyeneket a legtöbb embernek nem lenne szeme látni. Ahhoz, hogy a belé ültetett isteni szellemet szolgálja, az embernek „tisztán kell tartania magát minden erőszakos szenvedélytől és gonosz vonzalomtól, minden elhamarkodottságtól és hiúságtól, és mindenféle elégedetlenségtől, akár az istenekkel, akár az emberekkel szemben”, vagy, ahogy másutt mondja, „nem foltot az élvezettől, nem rettent meg a fájdalomtól”. A rendíthetetlen udvariasság és figyelmesség a célja. 'Bármit is tesz vagy mond, jónak kell lenned;' 'sért valaki? Önmaga ellen vétkezik: miért zavarna ez téged? Az elkövetőnek szánalomra van szüksége, nem haragra; azokkal, akiknek ki kell javítani, tapintattal és szelídséggel kell bánni; és mindig készen kell állnia a jobb tanulásra. – A bosszú legjobb fajtája, ha nem válunk hozzájuk hasonlóvá. Olyan sok utalás van a megbocsátott sértésre, hogy azt hihetjük, hogy a feljegyzések élesen követték a tényeket. Talán elmaradt a céljától, és így igyekszik eszébe juttatni elveit, és megerősíteni magát a jövőre nézve. Hogy ezek a mondások nem puszta beszédek, az világosan látszik Avidius Cassius történetéből, aki

bitorolta volna császári trónját. Így a császár hűségesen hajtja végre saját elvét, miszerint a rosszat jóval kell legyőzni. Mások minden hibájára a Természet (azt mondja) ellensúlyozó erényt adott nekünk; 'mint például a hálátlanok ellen, jóságot és szelídséget adott ellenszerként.'

Aki ilyen gyengéd az ellenséggel szemben, az biztos, hogy jó barát; és lapjai valóban tele vannak nagylelkű hálával azoknak, akik szolgálták őt. Első könyvében elszámoltatja rokonainak és tanárainak összes tartozását. Nagyapjának köszönhette saját szelíd lelkületét, apjának pedig szégyenérzetét és bátorságát; azt tanulta anyjától, hogy vallásos, bőkezű és együgyű. Rusticus nem dolgozott hiába, ha megmutatta tanítványának, hogy élete javításra szorul. Apollonius az egyszerűségre, az ésszerűségre, a hálára és az igazi szabadság szeretetére tanította. Tehát a lista folytatódik; Úgy tűnik, mindenki, akivel kapcsolatba került, adott neki valami jót, ami biztos bizonyítéka volt természete jóságának, amely nem gondolt rosszra.

Ha az övé volt az az őszinte és igaz szíve, amely a keresztény eszmény, akkor ez annál csodálatosabb, mert hiányzott belőle a hit, amely erőssé teszi a keresztényeket. Mondhatná, igaz, „vagy van Isten, és akkor minden rendben van; vagy ha minden véletlen és szerencse, de használhatod saját gondviselésed azokban a dolgokban, amelyek megfelelően érintenek téged; és akkor jól vagy. Vagy ismét: "Tudnunk kell, hogy létezik egy természet, amely irányítja az univerzumot." De saját része a dolgok rendszerében olyan csekély, hogy nem remél személyes boldogságot azon túl, amit egy derűs lélek nyerhet ebben a halandó életben. "Ó lelkem, eljön az az idő, amiben bízom, amikor jó leszel, egyszerűbb, nyitottabb és láthatóbb leszel, mint az a test, amelybe be van zárva." de ezt az emberi sorssal való nyugodt elégedettségről mondják, amelyet el akar érni, nem pedig arról az időről, amikor a test korlátait le kell vetni. A többi, a világ, annak hírneve és gazdagsága számára „minden hiúság”. Az istenek talán különös gondot fordítanak rá, de különös gondjuk az univerzum egészére vonatkozik: ennyinek elégnek kell lennie. Istenei jobbak a sztoikus isteneknél, akik minden emberi dologtól távol ülnek, háborítatlanul és nem törődnek, de személyes reménye aligha erősebb. Ezen a ponton keveset mond, bár sok utalás van a halálra, mint a természetes célra; kétségtelenül arra számított,

hogy lelke egy napon felszívódik az egyetemes lélekbe, mivel semmi sem jön ki a semmiből, és semmi sem semmisíthető meg. Hangulata megerőltető fáradtság; teljesíti kötelességét, mint jó katona, és várja a trombitaszót, amely megszólaltatja a visszavonulást; nincs benne az a derűs magabiztosság, amely Szókratészt egy nem kevésbé nemes életen át vezette a halálba, amely az általa imádott istenek és általa tisztelt emberek társaságába juttatta.

De bár Marcus Aurelius intellektuálisan azt gondolhatta, hogy lelke felszívódik, és elveszíti öntudatát, voltak idők, amikor úgy érezte, ahogyan mindenki, aki tartja, néha éreznie kell, hogy egy ilyen hitvallás mennyire nem kielégítő. Aztán vakon tapogatózik valami kevésbé üres és hiú után. – Hajóra szálltál – mondja –, hajóztál, partra jöttél, menj ki, ha más életre, ott is találsz isteneket, akik mindenütt vannak. Ebben több van, mint egy rivális elmélet feltételezése az érvelés kedvéért. Ha a világi dolgok csak álomszerűek, akkor nincs messze a gondolat, hogy felébredhet a valóság. Amikor a halálról mint szükséges változásról beszél, és rámutat arra, hogy változás nélkül semmi hasznosat és nyereséget nem lehet elérni, akkor talán a búzaszem változására gondolt, amely nem éledik meg, csakhogy meghal? A természet csodálatos ereje a korrupcióból való újjáteremtésben biztosan nem korlátozódik a testi dolgokra. Sok gondolata úgy hangzik, mint Szent Pál távoli visszhangja; és valóban furcsa, hogy ennek a legkeresztényebb császárnak nincs jó mondanivalója a keresztényekről. Számára ezek csak szektások, amelyek „erőszakosan és szenvedélyesen szembehelyezkednek egymással.

Ezek a meditációk semmiképpen sem mély filozófiák; de Marcus Aurelius túlságosan őszinte volt ahhoz, hogy ne lássa meg a tapasztalataiból származó dolgok lényegét. Az ókori vallások többnyire a külső dolgokkal foglalkoztak. Végezze el a szükséges szertartásokat, és engeszteli az isteneket; és ezek a rítusok gyakran triviálisak voltak, néha megsértették a helyes érzést vagy akár az erkölcsöt. Még akkor is, amikor az istenek az igazságosság oldalán álltak, jobban foglalkoztak a cselekedettel, mint a szándékkal. Marcus Aurelius azonban tudja, hogy amivel a szív tele van, azt az ember megteszi. „Amilyen a gondolataid és a hétköznapi töprengés” –

mondja –, olyan lesz az elméd az időben. És a könyv minden oldala megmutatja nekünk, hogy tudta, hogy a gondolat biztosan megvalósul. Mintha a helyes elvekbe fúrja a lelkét, hogy amikor eljön az ideje, azok vezessék. Megvárni a vészhelyzetet már túl késő.

A boldogság igazi lényegét is látja. – Ha a boldogság az élvezetből állna, hogyan juthattak hozzá a hírhedt rablók, a tisztátalan, utálatos májak, a gyászgyilkosok és a zsarnokok, akik oly nagy mértékben részesültek az örömökből? Akinek a világ minden öröme a kezében volt, az így írhatja: "Boldog tétel és rész a lélek jó hajlamai, jó vágyak, jó cselekedetek."

A sors iróniája folytán ez az olyan szelíd és jó ember, aki olyannyira vágyott a csendes örömökre és a gondoskodástól mentes lélekre, a Római Birodalom élére állt, amikor keletről és nyugatról nagy veszélyek fenyegettek. Több éven át ő maga irányította seregeit. A Quadi előtti táborban datálja Meditációk első könyvét, és megmutatja, hogyan tudna visszavonulni magában a durva karcsörgés közepette. A pompa és a dicsőség, amelyet megvetett, az övé volt; ami a legtöbb ember számára ambíció vagy álom, az neki fáradságos feladatok köre volt, amelyen semmi más, csak a szigorú kötelességtudat tudta végigvinni. És jól végezte a dolgát. Háborúi lassúak és fárasztóak voltak, de sikeresek. Államférfiúi bölcsességgel előre látta az északról érkező barbár hordák Rómát fenyegető veszélyét, és intézkedéseket tett annak leküzdésére. Települése két évszázadnyi haladékot adott a Római Birodalomnak; ha teljesítette volna azt a tervet, hogy a birodalmi határokat az Elbáig kitolja, ami, úgy tűnik, a fejében járt, sokkal több megvalósulhatott volna. De a halál rövidre szabta terveit.

Valóban ritka alkalom adott Marcus Aureliusnak, hogy megmutassa, mire képes az elme a körülmények ellenére. A legbékésebb harcos, egy csodálatos uralkodó, akinek eszménye az otthoni élet csendes boldogsága volt, a homályba hajlott, de mégis a nagyságra született, a gyermekek szerető apja, akik fiatalon haltak meg, vagy gyűlölködővé váltak, élete egyetlen paradoxon volt. Hogy semmiben ne szenvedjen hiányt, a táborban, az ellenség színe előtt halt meg, és a saját helyére ment.

Az alábbiakban felsoroljuk Marcus Aurelius főbb angol fordításait: (1) Meric Casaubon, 1634; (2) Jeremy Collier, 1701; (3) James Thomson, 1747; (4) R. Graves, 1792; (5) H. McCormac, 1844; (6) George Long, 1862; (7) G. H. Rendall, 1898; és (8) J. Jackson, 1906. Renan „Marc-Aurèle” című könyve – a „Kereszténység eredettörténetében”, amely 1882-ben jelent meg – a leglényegesebb és legeredetibb könyv, amely Marcus Aurelius idejére vonatkozik. Páter „Marius, az epikureus” című műve egy másik külső kommentárt alkot, amely a korszak újrateremtésére irányuló fantáziadús kísérletben szolgál.

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

ELSŐ KÖNYVE

ÖNMAGA kapcsolatban:

Amiben Antoninus feljegyzi, mit és kiről, akár szülőkről, akár barátokról,

vagy Mesterek; jó példájukkal, jó tanácsaikkal és tanácsaikkal megvolt

megtanulta:

Számokra vagy szakaszokra osztva.

ANTONINUS Könyv vi. Num. xlviii. Valahányszor örülni akarsz,

gondolj és elmélkedj azokon a jó részeken és különleges ajándékokon, amelyeket te

megfigyelte egyiknél, aki veled él:

mint ipar az egyikben, a másikban a szerénység, a másikban a bőség, benne

másik valami más dolog. Mert semmi sem tud annyira örülni neked, mint a

több erény hasonlósága és párhuzama, amelyek a diszpozíciókban kiemelkedőek

azok közül, akik veled élnek, különösen, ha egyszerre, úgymond, ők

képviselik magukat neked. Vigyázz tehát, hogy mindig nálad legyenek

készenlétben.

AZ ELSŐ KÖNYV

I. Verus nagyapámtól megtanultam gyengédnek és szelídnek lenni, és azt

tartózkodj minden haragtól és szenvedélytől. Híréből és emlékéből az

szült. Megtanultam a szégyenletességet és a férfias viselkedést. Az én

anya Megtanultam vallásosnak és bőségesnek lenni; és eltűrni, nem

csak tenni, de bármi rosszat szándékozni; megelégszem egy tartalék diétával,

és repülni minden olyan többletet, ami a nagy gazdagsághoz tartozik. Az én

dédapja, mind a gyakori állami iskolákba és előadóterembe, mind pedig a

szerezz nekem otthon jó és rátermett tanárokat; és hogy nem kellene sokat gondolkodnom,

ha ilyen alkalmakkor túlzott vádak értek.

II. Arról, aki felnevelt, hogy ne legyek egyiknek sem a rabja

a cirkusz kurzusainak két nagy frakciója, Prasini és

Veneti: sem az amfiteátrumban, részben a gladiátorok kedvéért,

vagy vívók, mint a Parmularii vagy a Secutores. Ráadásul ahhoz

elviselni a munkát; és sok mindenre sem kell; amikor valami dolgom van, dolgom van

inkább magam, mint mások által; nem avatkozni sok üzletbe; és

nem könnyű beismerni bármilyen rágalmazást.

III. Diognétoszé, hogy ne foglalkozzam hiábavaló dolgokkal, és nem is könnyen

hinni azokban a dolgokban, amiket általában mondanak az olyanok, akik magukra vállalnak

hogy csodákat tegyenek, és varázslók, vagy prestidigitátorok, és

csalók; a varázslatok erejével és kiűzésével kapcsolatban

démonok vagy gonosz szellemek; és hasonlók. Nem tartani a fürjeket a játékhoz;

sem dühösnek lenni az ilyen dolgok után. Nem szabad megsértődni más férfiakkal

szólásszabadságot, és alkalmazkodni a filozófiához. Őt nekem is kell

köszönöm, hogy valaha hallottam először Bacchiust, aztán Tandasist és Marcianust, és

hogy valóban írtam párbeszédeket fiatalkoromban; és hogy megkedveltem a

filozófusok kis díványa és bőrei, meg olyan egyéb dolgok, amelyek a

A görög fegyelem azoké, akik filozófiát vallanak.

IV. Rusticusra látom, hogy először léptem be az önhittségbe

hogy az életem valami jóvátételt és gyógyulást kívánt. És akkor, hogy nem estem el

a közönséges szofisták ambíciójába, akár traktátusok írása erről

az általános tételeket, vagy az embereket az erényre és annak tanulmányozására buzdítani

filozófia nyilvános beszédek által; ahogy azt is, hogy soha nem hivalkodó módon

hatással volt arra, hogy aktív embernek mutassam magam, bármiféle testi szempontból

gyakorlatokat. És hogy átadtam a retorika és a költészet tanulmányozását

elegáns takaros nyelv. Hogy nem szoktam a házban járkálni magamban

hosszú köntösben, és semmi ilyesmit. Ráadásul megtanultam tőle írni

levelek minden meghatottság vagy kíváncsiság nélkül; mint amilyen volt, ami által

őt írták anyámnak Sinuessaból: és hogy legyen könnyű és kész

megbékéltem, és ismét elégedett voltam azokkal, akik megbántottak, amint

ahogy bármelyikük megelégedne azzal, hogy újra hozzám keres. Olvasni vele

szorgalom; ne elégedjen meg egy könnyű és felületes tudással,

sem gyorsan beleegyezni a gyakran beszélt dolgokba: akinek szintén köszönetet kell mondanom

hogy valaha is rávilágítottam Epiktétoszra, a Hypomnemata-ra vagy erkölcsi kommentárokra

és közös frakciókat: amit szintén ő adott nekem a sajátjából.

V. Apolloniustól az igazi szabadság és a változhatatlan állhatatosság, és nem

egyáltalán bármit is tekinteni, bár soha nem olyan kevéssé, de helyesnek és ésszerűnek:

és mindig, akár a legélesebb fájdalmak idején, akár egy gyermek elvesztése után,

vagy hosszú betegségekben, hogy továbbra is ugyanaz az ember; aki szintén ajándék volt és

látható példa számomra, hogy lehetséges, hogy ugyanaz az ember mindkettő

vehemens és hanyag: egy férfi nem kell bosszankodni, és megsértődik a

tudósainak és könyvvizsgálóinak alkalmatlansága előadásaiban és előadásaiban;

és egy igazi minta egy olyan emberről, aki minden jó adottsága és képessége közül a legkevésbé

megbecsült önmagában, hogy kiváló készsége és képessége tanítani és

meggyőzni másokat a sztoikus filozófia általános tételeiről és maximáiról. Of

azt is megtanultam, hogyan fogadhatok el szívességeket és kedvességeket (mint általában

elszámolják:) barátoktól, hogy ne legyek ellenszenves

őket, nekik, nem engedelmesebben alkalomszerűen, mint amennyit jogomban kellene;

és mégis, hogy ne hagyjam el őket sem, mint egy értelmetlen és

hálátlan ember.

VI. Sextusé, a szelídség és az általa irányított család mintája

apai vonzalom; és célja a természet szerint élni: súlyosnak lenni

affektus nélkül: figyelmesen megfigyelni az én többféle beállítottságát

barátok, hogy ne sértődjenek meg az idiótákkal, és ne tegyék rájuk

azokat, amelyeket a vulgáris vélemények, a tételek és a tételek hordoznak

filozófusok tantételei: az ő beszélgetése egy példa arra, hogyan tehet egy férfi

alkalmazkodik minden emberhez és társasághoz; úgy hogy bár a cége

édesebbek és tetszetősebbek voltak, mint bármely hízelgő rángatózása és hízelgése;

mégis volt-e egyben a legtiszteltebb és legtiszteltebb: akinek is volt a

megfelelő boldogságot és képességet, racionálisan és módszeresen kideríteni, és

minden szükséges elhatározást és utasítást rendbe tenni egy férfi számára

életet. Egy férfi, a legcsekélyebb harag vagy bármi más látszata nélkül

szenvedély; ugyanakkor a legpontosabban képes megfigyelni a sztoikus apátiát,

vagy szenvedélytelenség, és mégis leggyengédebb: mindig a jó

hitel; és mégis szinte minden zaj, vagy szóbeszéd nélkül: nagyon tanult, és mégis

kis műsort készíteni.

VII. Nyelvtanos Sándortól, hogy magam is feddhetetlen legyek, és nem

szemrehányóan megróni bármely embert barbárságért, szolecizmusért vagy bármiért

hamis kiejtés, de ügyesen válasz, vagy tanúságtétel útján, ill

ugyanannak a dolognak a megerősítése (a szó figyelmen kívül hagyása), hogy kimondja

ahogy mondani kellett volna; vagy más olyan közeli és közvetett

intés, szépen és polgáriasan elmondani neki.

VIII. A Fronto, hogy mennyi irigység, csalás és képmutatás az állam a

zsarnok király alá van vetve, és hogyan hívják őket

εὐπατρίδαι,

azaz nemesen születettek, valamilyen módon képtelenek, vagy mentesek a természettől

vonzalom.

IX. Plátói Sándorról, nem gyakran és nem is nagy szükség nélkül

mondd vagy írd meg bármelyik férfinak egy levélben: „Nem vagyok szabadidőben”; sem benne

ilyen módon még mindig elhalasztjuk azokat a kötelességeket, amelyeket barátainknak és barátainknak köszönhetünk

ismerősök (minden fajtájának) sürgős ügyek ürügyén.

X. Catulusról, hogy ne ítéljem el egyetlen barát kikiáltását, bár igazságtalan,

hanem arra törekedni, hogy korábbi beállítottságára redukálja: szabadon és szívből

hogy minden alkalommal jót mondjak minden gazdámról, amint arról hírt adnak

Domitius és Athenodotus: és igaz szeretettel szeressem gyermekeimet.

XI. Perselus bátyámtól, hogy kedves és szerető legyek mindnyájukhoz

ház és család; aki által én is megismertem Thraseát és

Helvidius, Cato, Dio és Brutus. Ő volt az is, aki engem megrakott

az első önteltségben és vágyban egy egyenlő közösségre, amelyet igazgat

igazságosság és egyenlőség; és egy királyságé, amelyben semminek sem szabad tekinteni

több, mint az alanyok jósága és jóléte. Róla is megfigyelni a

állandó tenor, (nem megszakítva, bármilyen más gonddal és zavaró tényezővel,)

a filozófia tanulmányozásában és megbecsülésében: bőségesnek és liberálisnak lenni a

legnagyobb intézkedés; mindig a legjobbat remélni; és bízni abban, hogy az enyém

a barátok szeretnek engem. Akiben ráadásul nyílt bánásmódot figyeltem meg azokkal szemben

akit bármikor megfeddett, és hogy barátai minden kétség nélkül megtehessék

vagy sok megfigyelés tudja, mit akarna vagy nem, olyan nyílt és egyértelmű

ő volt.

XII. Claudius Maximustól, mindenben a hatalomra való törekvésben

magamtól, és semmiben, amivel cipelni kell; hogy vidám és

bátor minden váratlan véletlenben és balesetben, mint a betegségekben: szeretni

szelídség, mértékletesség és gravitáció: és intézzem a dolgomat, bármit

legyen, alaposan és vita nélkül. Bármit is mondott, minden férfi

elhitte neki, hogy ahogy beszél, úgy gondolja, és bármit is csinál, azt

jó szándékkal tette. Az volt a modora, hogy soha nem csodálkozott semmin;

soha nem sietni, és mégsem lassú; sem megzavarodni, vagy

levert, vagy bármikor illetlen, vagy túlzottan nevetni: sem lenni

dühös vagy gyanakvó, de készen áll arra, hogy jót tegyen, megbocsásson és megbocsásson

beszélj igazat; és mindezt úgy tűnt, mintha ő maga is megvan

egyenes és helyes volt, mint valaha, hogy helyrehozták vagy helyrehozták;

és nem volt olyan ember, aki valaha is azt hitte volna, hogy őt alulértékeli, vagy

hogy megtalálja a szívében, hogy jobb embernek gondolja magát nála. Ő

az is nagyon kellemes és kedves lenne.

XIII. Apámban megfigyeltem szelídségét; állandóságát anélkül

ingadozás azokban a dolgokban, amelyek kellő vizsgálat és mérlegelés után,

elhatározta. Milyen mentes volt minden hiúságtól az anyagban

becsületéről és méltóságáról, (ahogy becsülik:) fáradságosságát és

szorgalmassága, készsége arra, hogy meghallgatjon minden embert, akinek nincs mit mondania, és hajlamos volt rá

bármilyen közjó: milyen általánosan és elfogulatlanul adná minden embernek a magáét

esedékes; készsége és tudása, amikor szigor vagy szélsőség, vagy ha remisszió

vagy a mértékletesség szezonban volt; hogyan tartózkodott minden tisztátalan szeretettől

fiatalok; mérsékelt leereszkedése más férfiakkal szemben, mint hétköznapi

ember, aki nem feltétlenül követeli meg barátaitól, hogy várjanak

rá a szokásos étkezései során, sem arra, hogy szükségszerűen

kísérje el útjain; és ez valahányszor valami dolga van

a szükséges alkalmakat el kellett halasztani és ki kellett hagyni, mielőtt az megtörténhetett volna

véget ért, mindig megtalálták, amikor újra nekiment, ugyanazt a férfit, akit ő

előtte volt. A dolgok pontos vizsgálata konzultációkon, ill

mások türelmes meghallgatása. Nem adta fel sietve a keresést

az ügyet, mivel könnyű megelégedni a hirtelen jött képzetekkel és

aggodalmakat. Gondoskodása barátai megőrzéséről; hogyan sem bármikor

megvető hanyagsággal viszi magát feléjük, és nő

fáradt belőlük; és mégsem bármikor őrülten szeretni őket. Az elégedett

mindenben az esze, a vidám arckifejezése, a dolgok előrelátására való törődése

távolról, és hogy a legkevésbé, minden zaj és lárma nélkül.

Ráadásul hogyan fojtott el minden felkiáltást és hízelgést: hogyan

gondosan betartott mindent, ami a kormány számára szükséges volt, és megtartotta a

a közös költségeket, és azt, hogy mennyire türelmesen kitartott mellette

egyesek elítélték ezért szigorú és merev bánásmódját. Hogy ő

nem volt sem babonás istenimádó, sem ambiciózus

a férfiak kedvelője vagy a népi taps szorgalmazója; de mindenben józan,

és mindenütt odafigyelve arra, ami illik; nincs befolyásolója

újdonságok: azokban a dolgokban, amelyek megkönnyítették és kényelmét szolgálták,

(amiből rengeteget a vagyona megengedhetett neki) büszkeség és kérkedés nélkül,

mégis teljes szabadsággal és szabadsággal: hogy ahogy ő tette, szabadon élvezze azokat

szorongás vagy érzelem nélkül, amikor jelen voltak; tehát távollétében

nem talált hiányt belőlük. Sőt, hogy soha senki nem dicsérte meg

az ember, mint vagy tanult akut ember, vagy alázatos hivatalnok ember, vagy a

finom szónok; de mint érett, érett ember, tökéletes egészséges ember; olyat, amelyik képes lenne

nem tűri, hogy hízelegnek; képes irányítani önmagát és másokat is.

Sőt, mennyire tisztelt minden igazi filozófust, anélkül, hogy szemrehányást tett volna

akik nem így voltak; társaságkedvelő, kedves és elragadó

beszélgetés, de sohasem a jóllakásig; határokon belül gondoskodik testéről

és mérni, nem úgy, mint aki sokáig akart élni, vagy túlságosan tanul

tisztaság és elegancia; és mégsem úgy, mint aki nem tekintett rá: tehát arra

saját gondoskodása és gondviselése révén ritkán volt szüksége belső fizikára,

vagy külső alkalmazások: de főleg milyen zseniálisan engedne

Bármelyik sajátos képességet szerzett, akár ékesszólásként, akár a

a törvények, az ősi szokások vagy hasonlók ismerete; és hogyan ő

egyetértett velük, a legjobb gondossággal és igyekezettel, hogy mindegyikük

a maga nemében, amiben kitűnt, megbecsült és megbecsült lehet:

és bár mindent gondosan csinált az ősi szokásai szerint

ősatyák, de még ezt sem kívánta az embereknek

vegyük észre, hogy ősi szokásokat utánoz. Megint, mennyire nem volt könnyű

mozgott és hánykolódott fel-le, de szeretett állandó lenni, mindkettő egyben

helyek és vállalkozások; és hogyan tenné nagy fejfájási rohamai után

frissen és lendületesen térjen vissza megszokott ügyeihez. Megint ez titkolja őt

se nem sok, se gyakran, és csak olyanok, amelyek közügyeket érintettek:

diszkréciója és mértékletessége, a köztéri látványosságok kiállításában és

műsorok az emberek örömére és időtöltésére: középületekben.

kongiák és hasonlók. Mindezekben a dolgokban tisztelettel az emberek felé

csak mint emberek, és maguknak a dolgoknak a méltányosságára, és nem a dolgokra

dicsőség, ami utána jöhet. Soha ne használja a fürdőt szezonálisan

óra; nincs építő; soha nem kíváncsi, vagy érdeklődő, sem a húsára, sem

a kidolgozásáról, a ruháinak színéről, vagy bármiről

a külső szépséghez tartozott. Az összes beszélgetésében, messze nem mindenről

embertelenség, minden merészség és szemtelenség, minden kapzsiság és indulatosság;

soha nem csinál semmit olyan komolysággal és szándékkal, mint egy férfi

mondhatnám róla, hogy megizzadt emiatt: de ellenkezőleg, mindent

egyértelműen, mint szabadidőben; gond nélkül; rendezett, józan és

kellemesen. Egy férfi ezt alkalmazhatta rá, amiről fel van jegyezve

Szókratész, hogy tudta, hogyan kell akarni, és élvezni ezeket a dolgokat a hiányban

amiből a legtöbb férfi gyengének mutatja magát; és a kiteljesedésben mértéktelen:

hanem szilárdan és állandóan kitartani, és az igaz iránytűjén belül maradni

a mértékletesség és a józanság bármelyik birtokon olyan embernek megfelelő, akinek a

tökéletes és legyőzhetetlen lélek; amilyennek a betegségében megmutatta magát

Maximus.

XIV. Az istenektől azt kaptam, hogy jó nagyapáim és szüleim vannak,

egy jó nővér, jó gazdák, jó háziak, szerető rokonok, szinte mind

hogy nekem van; és hogy a sietség és az elhamarkodottság által soha nem léptem át

bármelyikük ellen, annak ellenére, hogy az én beállítottságom ilyen volt

ilyesmit (ha alkalom lett volna) nagyon is elkövethetett volna

én, hanem az istenek kegyelme volt, hogy megakadályozzák az ilyen egyetértést

ügyekben és alkalmakban, ami miatt engem hibáztathat. Az voltam

nem sokáig apám ágyasa nevelte fel; hogy megőriztem a

fiatalságom virága. Hogy nem vettem magamra, hogy időm előtt férfi legyek,

hanem inkább halassza tovább a kelleténél. Hogy alatta laktam

uram és atyám kormánya, aki elvenne tőlem minden büszkeséget

és a hiú dicsőség, és csökkentsenek engem arra a beképzeltségre és véleményre, hogy nem volt az

lehetetlen, hogy egy herceg az udvarban éljen egy csapat őr nélkül és

követők, rendkívüli ruházat, ilyen-olyan fáklyák és szobrok, és

az állapot és a nagyszerűség egyéb hasonló adatai; de hogy egy férfi lehet

lecsökkenti és összehúzza magát szinte a magánember állapotára, és mégis

hogy mindez ne legyen alázatosabb és hanyagabb a nyilvánosság előtt

ügyek és ügyek, amelyekhez hatalom és tekintély szükséges. ami nekem van

volt egy ilyen bátyja, aki a saját példájával felkelthet, hogy gondoljak

magam; és tisztelete és szeretete által gyönyörködtessen és tetsszen nekem. ami nekem van

találékony gyerekeket kaptak, és hogy nem torzulva születtek, sem vele

bármilyen más természetes deformitás. Hogy nem voltam nagy jártas a tanulmányozásban

a retorikáról és a költészetről, és más képességekről, ami talán lehetséges

ezeken laktam, ha azon kaptam volna magam, hogy sikerrel folytatom őket. Az

Régen jobban szerettem azokat, akiktől felnevelkedtem, mint ilyen helyeket és

méltóságok, amelyekre úgy tűnt számomra, hogy leginkább vágynak; és hogy nem tettem

reménnyel és várakozással riasztotta el őket, hogy (azóta még de

fiatal) A továbbiakban ugyanezt tenném. Hogy valaha is ismertem Apolloniust és

Rusticus és Maximus. Amire gyakran és hatékonyan volt alkalmam

gondolkozz el és elmélkedj önmagammal a megfelelő életről

a természetnek, mi ennek a természete és módja: úgy, hogy ami az isteneket illeti

és olyan javaslatokat, segítséget és inspirációkat, amelyektől elvárható

semmi sem akadályozta őket, csak az, hogy már jóval korábban elkezdtem élni

a természet szerint; vagy hogy még most is, hogy még nem vettem részt és bent

annak az életnek a jelenlegi birtoklása, amit én magam (amiben nem figyeltem meg

azok a befelé irányuló mozdulatok és sugallatok, igen, és szinte egyértelműek és nyilvánvalóak

az istenek utasításai és intelmei) volt az egyetlen oka annak. Az

a testem ilyen életben képes volt kitartani oly sokáig. Hogy én soha

köze volt Benedictához és Theodotushoz, igen, és utána, amikor elestem

szerelmi rohamokba, hamar meggyógyultam. Ez gyakran volt

Elégedetlen Rusticusszal, soha nem csináltam vele semmit, amiért utólag én

volt alkalma megtérni. Hogy anyámnak fiatalon kellett meghalnia,

mégis velem élt utolsó éveiben. Hogy amilyen gyakran volt a

célja, hogy segítsen és segítsen azoknak, akik szegények voltak, vagy akik beleestek

jelen szükségesség, soha nem azt válaszolták a tisztjeim, hogy nincs

kész pénz elég ahhoz, hogy megtegye; és amire magamnak soha nem volt alkalmam

hasonló segítséget igényelnek mástól. Hogy ilyen feleségem van, úgy

engedelmes, olyan szerető, olyan leleményes. Hogy választhattam fitt és rátermett férfiakat,

akire bízhatnám a gyermekeim nevelését. Az álmok által I

kaptam segítséget, mint más dolgokban, így különösen, hogyan tudnék

maradj meg a véröntésem, és gyógyítsd meg szédülésemet, mint az is

megtörtént veled Cajetában, mint Chryses-szel, amikor a mellett imádkozott

tengerparton. És amikor először alkalmaztam magam a filozófiához, nem tettem

néhány szofista kezébe kerül, vagy olvasással töltöttem az időmet

a hétköznapi filozófusok sokrétű kötetei, sem a gyakorlatban való részvétel

az érvek és tévedések megoldása, és nem foglalkozott a tanulmányokkal

meteorok és egyéb természeti érdekességek. Mindezek a dolgok anélkül

az istenek segítsége és a szerencse nem lehetett volna.

XV. A Quadik országában Granuában ezek. Időnként reggel

mondd magadnak: Ezen a napon dolgom lesz egy tétlen kíváncsi emberrel

hálátlan ember, szidalmazó, ravasz, hamis vagy irigy ember; an

nem társaságkedvelő, jótékonykodó ember. Mindezek a rossz tulajdonságok megtörténtek

azáltal, hogy nem tudták az igazán jót és az igazán rosszat. De én

akik megértik annak a természetét, ami jó, csak azt, hogy az legyen

vágyott, és ami rossz, csak az igazán utálatos és

szégyenletes: kik tudják egyébként, hogy ez a törvényszegő, bárki legyen is az

rokonom, nem ugyanazzal a vérrel és magval, hanem a részvételével

ugyanabból az okból és ugyanabból az isteni részecskéből; Hogyan bánthatok meg

ezek közül bármelyiket, mivel nincs hatalmukban, hogy bármit is okozzanak nekem

ez valóban szemrehányó? vagy dühös, és rossz hatással rá, aki által

ilyen közel van hozzám a természet? hiszen mindannyian munkatársnak születtünk, mint

a lábak, a kezek és a szemhéjak; mint a felső és az alatti sorok

fogak: mert az ilyenek tehát ellenzékben vannak, természetellenes; és mit

dühöngni kell és tartózkodni tőle, hanem ellenzékben lenni?

XVI. Bármi is vagyok, az vagy test, vagy élet, vagy az, ami mi

általában az ember szeretőjének és uralkodó részének nevezik; ok. El

könyveidet, ne hagyd, hogy elméd többé elterelje és elragadja

és oda; mert nem lesz; de mivel még most is készen áll a halálra, ne gondolj keveset

a te húsod: vér, csontok és bőr; egy csinos kötött és csavart darab

idegekből, vénákból és artériákból álló munka; ne gondolj rá többet, mint

szóval. És ami a te életedet illeti, gondold meg, mi az; szél; egyetlen állandó sem

szél sem, de egy óra minden pillanatában kiengedett, és újra beszívott.

A harmadik a te uralkodó részed; és itt fontolja meg; Öreg ember vagy;

ne engedje, hogy alávesse magát és azzá váljon

szolgai: nem engedi, hogy ésszerűtlen és lehúzzák

barátságtalan vágyak és mozdulatok, mintha vezetékekkel és idegekkel lennének; szenvedni

nem többé, sem visszaélni bármin, ami most van, sem félni és repülni

bármi eljövendő, amit a sors rendelt neked.

A XVII. Bármi, ami azonnal az istenektől származik, azt bárki megteszi

az adomány teljes mértékben az isteni gondviselésüktől függ. Ami ezeket a dolgokat illeti

amelyekről általában azt mondják, hogy a szerencse okozza, még azokat is meg kell foganniuk

függeni a természettől, vagy attól az első és általános kapcsolattól,

és mindazoknak a dolgoknak az összefűzése, amelyek nyilvánvalóan az isteni által

a gondviselést igazgatják és megvalósítják. Minden dolog onnan ered

onnan: és bármi legyen is az, az szükséges és egyben elősegíti is

az egész (amelynek része vagy), és bármi, ami szükséges

és az általános megőrzéséhez szükséges, szükségszerűen kell

minden adott természet, légy jó és viselkedő. És ami az egészet illeti, az

megőrződik, akárcsak az egyszerű örökös mutációja és megtérése

elemek egymásba, így mutációja és változása által is

a dolgok keverednek és összetettek. Legyen elég neked ezek a dolgok; hadd legyenek

mindig neked, mint általános szabályaid és parancsaid. Ami a szomjúságodat illeti

könyvek után, minden gyorsasággal el, hogy ne zúgolódva halj meg és

panaszkodó, de igazán szelíd és jólelégült, és a te szívedből

hálás az isteneknek.

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

A MÁSODIK KÖNYV

I. Ne feledje, meddig halogatta már ezeket a dolgokat, és hogyan

gyakran egy bizonyos napot és órát, amint azt neked szabták

istenek, elhanyagoltad. Legfőbb ideje, hogy megértsd a

mindkét világ valódi természete, amelynek te is része vagy; és arról az Úrról

és a világ kormányzója, akitől, mint forrásból csatorna, te

te magad áradtál: és hogy az időnek csak egy bizonyos határa van

kijelölve neked, amit ha nem használsz megnyugtatásra és csillapításra

lelked sok nyavalyája, elmúlik és te vele, és

visszatérés után soha.

II. Legyen ez a te őszinte és szüntelen gondoskodásod rómaiként és férfiként

hajtsd végre bármit is, amiről beszélsz, igaz és színlelt módon

gravitáció, természetes vonzalom, szabadság és igazságosság: és mint minden más

aggodalmait és képzelgéseit, hogyan könnyítheti meg elméjét ezektől. Melyiket te

meg kell tenni; ha minden cselekedetet utolsó cselekedetedként hajtasz végre, szabadon

minden hiúságtól, minden szenvedélyes és szándékos eltéréstől az értelemtől, és

minden képmutatástól, önszeretettől és azoktól a dolgoktól való ellenszenvtől, amelyek által

Isten sorsa vagy kijelölése megtörtént veled. Ezt látod

azokat a dolgokat, amelyekhez az embernek ragaszkodnia kell egy virágzó pályán, és ahhoz

isteni életet élni, szükségesek és szükségesek, nincsenek sokan, mert a

az istenek nem követelnek többet senkitől, aki csak megtartja és betartja

ezeket a dolgokat.

III. Tedd, lélek, tedd; bántalmazni és megbecsülni magát; mégis egy idő és az idő

hogy tiszteld magad, akkor vége lesz. Minden férfi boldogsága

magától függ, de íme, életed csaknem véget ér

ha nem adsz meg magadnak tiszteletet, boldogságodat adod

a többi ember lelke és önteltsége.

IV. Miért kellene ezek közül a dolgok közül, amelyek kívülről történnek, annyira

elvonja a figyelmét? Hagyd magad arra, hogy tanulj valami jót, és hagyd abba

kóborlás és vándorlás ide-oda. Más fajtára is ügyelnie kell

a vándorlásról, mert tétlenek a tetteikben, akik fáradoznak és fáradoznak

ebben az életben, és nincs bizonyos mozgásterük, amelyre minden mozgásukat irányíthatnák,

és vágyak.

V. Azért, mert nem figyelték meg egy másik ember lelkének állapotát, alig volt valaha

bármely férfi, akiről ismert, hogy boldogtalan. Mondd el bárkinek is, aki nem szándékozik, és

nem ésszel és belátással irányítják saját lelkük mozgását, hanem ők

szükségképpen boldogtalannak kell lennie.

VI. Ezeket a dolgokat mindig szem előtt kell tartanod: Mi a természet

az univerzumról, és ami az enyém – különösen: Ez ahhoz, hogy mi

relációja van: milyen része, milyen univerzum: És

hogy senki sem akadályozhatna meg téged, de te mindig

mindketten olyan dolgokat tesznek és beszélnek, amelyek az adott természetnek megfelelőek

része vagy.

VII. Theophrasztosz, ahol a bűnt a bűnnel hasonlítja össze (mint egy vulgáris után

érzék ilyen dolgokat megadok össze lehet hasonlítani:) jól mondja és tetszik a

filozófus, hogy nagyobbak a vágy által elkövetett bűnök,

mint a harag által elkövetetteknél. Mert aki dühös, úgy látszik

egyfajta bánattal és önmaga szoros összehúzódásával, hogy elforduljon tőle

ok; aki pedig a kívánság által vétkezik, gyönyörködtetvén, az beletörődik

maga a bűne impotensebb és embertelenebb hajlamot áraszt. Hát akkor

és mint egy filozófus azt mondja, hogy a kettő közül ő a több

elítélt, aki örömmel vétkezik, mint aki bánattal vétkezik. Mert

valóban úgy tűnhet, hogy ez utóbbit először megsértették, és így van néhány

gyászán keresztül kénytelen volt dühös lenni, míg ő

aki a kéjvágyból bármit is elkövet, csupán elhatározta magát

azt a cselekvést.

VIII. Bármit befolyásolsz, bármit is tervezel, tedd azt is,

és így vetítsd ki az összeset, mint akit, bármit is tudsz, ez éppen az

a jelen távozik ebből az életből. És ami a halált illeti, ha vannak istenek,

nem vészes dolog elhagyni a férfiak társadalmát. Az istenek megtesznek

nem fáj, biztos lehetsz benne. De ha úgy van, hogy ne legyenek istenek, ill

hogy nem törődnek a világgal, miért vágynék arra, hogy a

istenektől és minden isteni gondviseléstől mentes világ? De vannak istenek

természetesen, és gondoskodnak a világról; és ami azokat a dolgokat illeti, amelyek

legyetek valóban gonoszak, mint a gonoszság és a gonoszság, ilyen dolgokat tettek bele a

az ember saját ereje, hogy ha akarná, elkerülje őket; és ha lett volna

minden azon kívül, ami valóban rossz és gonosz volt, megvoltak volna a

vigyázz arra is, hogy egy férfi elkerülhette volna. De miért is kellene

úgy gondolják, hogy bántja és előítéleteket okoz egy ember életében ebben a világban, ami nem lehetséges

van-e mód arra, hogy az ember magát jobbá, vagy rosszabbá tegye saját személyében?

Nem szabad azt sem gondolnunk, hogy az univerzum természete egyiket sem sikerült megvalósítani

a tudatlanság átadja ezeket a dolgokat, vagy ha nem is tudatlanul, de képtelenként

vagy megelőzni, vagy jobb megrendelni és ártalmatlanítani őket. Nem lehet az

a hatalom vagy a készség hiánya miatt el kellett volna követnie ilyesmit

dolog, hogy minden jót és rosszat egyaránt elszenvedjen, egyformán és

szabadon, hogy minden jóval és rosszal megtörténjen. Ami az életet illeti

ezért és a halál, a becsület és a gyalázat, a munka és a gyönyör, a gazdagság

és a szegénység, mindezek valóban megtörténnek az emberekkel, jók és rosszak egyaránt,

egyformán; hanem olyan dolgokként, amelyek önmagukban sem nem jók, sem nem rosszak;

maguk miatt, se nem szégyenletes, se nem dicséretes.

IX. Gondold át, milyen gyorsan oldódik fel és oldódik meg minden: a

maguk a testek és anyagok, az anyagba és anyagba

világ: és emlékeiket a világ általános korába és idejébe.

Vegye figyelembe minden világi értelmes dolog természetét; különösen azok közül,

amelyeket vagy az élvezet csapdába ejt, vagy bosszantóságuk miatt rettenetesek,

vagy külső csillogásuk és látványuk miatt nagy becsben és kérésben vannak, hogyan

aljas és megvetendő, milyen alázatos és romlandó, mennyire nélkülöz minden igazat

az élet és a lét azok.

X. Ez egy jó megértő képességgel felruházott ember része

gondold meg, mik ők maguk igencsak tettek, kiknek csupasz önhittségéből

és a hangok, a becsület és a becsület folytatódik: miként meghalni is, és

hogy ha az ember ezt önmagában tekinti, meghalhat és elválhat

elméjében mindazokat a dolgokat, amelyek vele együtt általában képviselik

önmagukat nekünk, nem tudja másként felfogni, mint műnek

a természettől, és aki fél a természet minden munkájától, az nagyon gyerek. Most

a halál, ez nem csak a természet műve, hanem a természetnek is jót tesz.

XI. Gondold meg magadban, hogyan és milyen része köti össze az embert

Istenhez, és hogyan hat az embernek ez a része, amikor azt mondják

szétszórt. Nincs nyomorultabb annál a léleknél, amely bizonyos értelemben

az áramkör mindent körüljár, és a legmélyebbet is átkutatja (amint mondja).

a föld mélységei; és minden jel és sejtés szerint a nagyon

gondolatok más emberek lelkéről; és ennek ellenére nem ésszerű, hogy az

elegendő ahhoz, hogy az ember teljesen alkalmazza magát, és mindenét behatárolja

gondolatait és törődését annak a szellemnek a hajlamára, amely benne van, és

valóban és valóban őt szolgálni. Szolgálata abban áll, hogy a

az ember megőrzi magát minden erőszakos szenvedélytől és gonosz vonzalomtól, attól

minden elhamarkodottság és hiúság, és mindenféle elégedetlenség, akár be

az istenekre vagy az emberekre való tekintettel. Mert bármi, ami az istenektől származik,

tiszteletet érdemel értékük és kiválóságuk miatt; és bármi is történik

az emberektől, mivel ők a mi rokonaink, szeretettel vendégeskedjünk,

mindig; néha, a tudatlanságukból kifolyólag, hogy mi van

valóban jó és rossz (nem kisebb vakság, mint az, amiben nem vagyunk

képes különbséget tenni fehér és fekete között:) egyfajta szánalommal és

az együttérzés is.

XII. Ha háromezerig élnél, vagy akár tízezerig

évről évre, de emlékezz erre, hogy az ember meg tud válni anélkül, hogy élete rendesen megtörténhet, kivéve

az életnek azzal a kis részével, amit most él: és azzal, amit ő

él, nem más, mint amitől minden pillanatban elválik. Az

akkor melyik a leghosszabb időtartamú, és amelyik a legrövidebb, mindkettő jön

egy hatásra. Mert bár arra vonatkozóan, ami ott már elmúlt

lehet némi egyenlőtlenség, de az az idő, ami most van és van,

egyenlő minden emberrel. És ez az, amitől bármikor elválunk

meghalni, nyilvánvalóan látszik, hogy ez csak egy pillanatnyi idő lehet, az

aztán elválunk tőle. Mert ami vagy elmúlt vagy eljövendő, egy ember

nem lehet rendesen megválni tőle. Mert hogyan váljon meg egy férfitól

amije nincs? Ezt a két dolgot tehát emlékezned kell.

Először is, hogy minden dolog a világon öröktől fogva, egy örökkévalóság által

ugyanazon idők forradalma és a valaha folytatódott és megújult dolgok

egy fajta és természet; úgy, hogy akár száz vagy kétszáz évig

csak vagy egy végtelen ideig az ember azokat a dolgokat látja, amelyek vannak

még mindig ugyanaz, nem számít nagy pillanatnak. Másodszor pedig az

azt az életet, amellyel a leghosszabb máj vagy a legrövidebb májrész rendelkezik,

hosszát és időtartamát tekintve ugyanaz, csak ami jelen van,

az, amit bármelyikük elveszíthet, mivel csak az, amit ők

van; amivel nincs, senkiről sem mondható el, hogy elvesztette.

XIII. Ne feledje, hogy minden csak vélemény és önhittség, ezekért a dolgokért

világosak és nyilvánvalóak, amelyeket Monimusznak, a cinikusnak mondtak; és mint

világos és nyilvánvaló az, hogy ezeket a dolgokat fel lehet használni, ha az

ami igaz és komoly bennük, úgy fogadják, mint ami van

édes és kellemes.

XIV. Az ember lelke rosszat tesz, és nem tiszteli magát, különösen

amikor annyi, mint önmagában rejlik, aposztémává válik, és mintha egy

a világ kirohanása, mert elszomorodik és nem tetszik semmi

ami a világban történik, közvetlen hitehagyás a természettől

univerzum; amelynek része, a világ összes sajátos természete.

Másodszor, amikor vagy idegenkedik minden férfitól, vagy az ellenkezője vezeti

vágyak vagy vonzalmak, hajlamosak bántására és előítéleteire; ilyenek a

dühös lelkek. Harmadszor, amikor valaki legyőzi őt

öröm vagy fájdalom. Negyedszer, amikor szétszedi, és rejtetten és

hamisan vagy tesz vagy mond bármit. Ötödször, amikor bármelyiket megteszi

bármit befolyásolni vagy törekedni nem biztos cél érdekében, de hirtelen és indokolatlanul

racionalizálás és mérlegelés, mennyire következetes vagy következetlen

a közös vég. Mert még a legkisebb dolgokat sem szabad megtenni anélkül

kapcsolat a végéig; és az értelmes lények vége az, hogy

kövesd és engedelmeskedj neki, aki úgymond oka, és ennek törvénye

nagy város és ősi nemzetközösség.

XV. Az ember életének ideje pont; a lényege annak valaha

áramlik, az érzék homályos; és a test teljes összetétele ápolja

a korrupciónak. Lelke nyugtalan, szerencse bizonytalan, hírneve kétséges;

röviden szólva, mint egy folyam, olyan minden, ami a testhez tartozik; mint a

álom vagy füst, olyan minden, ami a léleké. Az életünk a

hadviselés, és puszta zarándoklat. A hírnév élet után nem jobb annál

feledés. Akkor mi az, ami betartja és követi? Csak egy dolog,

filozófia. A filozófia pedig ebből áll, hogy az ember megőrizze

azt a szellemet, ami benne van, mindenféle csúfolódástól és

sérülések, és mindenekelőtt fájdalmak vagy örömök; hogy soha ne csináljon semmit

elhamarkodottan, színlelten vagy képmutatóan: teljesen függni önmagától és

saját helyes cselekedeteit: mindazt, ami történik vele, hogy átölelje

elégedetten, mintha attól jönne, akitől ő maga is származott; és felette

mindent, teljes szelídséggel és nyugodt vidámsággal várni a halált, mint

lévén nem más, mint azon elemek felbontása, amelyek közül minden

lény áll össze. És ha maguk az elemek semmit sem szenvednek

ez az örökkévaló átalakulásuk a másikba, hogy feloldódásuk és

a változástól, ami olyan közös mindenkiben, miért félne tőle bárki is?

Nem a természet szerint ez? De semmi olyat, ami a természet szerint való

gonosz lehet.

Amíg Carnuntumban voltam.

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

A HARMADIK KÖNYV

I. Az embernek nemcsak azt kell figyelembe vennie, hogy mindennapi élete milyen kárba vesz és

csökken, de az is, hogy ha sokáig él, nem lehet biztos benne,

hogy megértése továbbra is ilyen képes és elégséges marad-e, mert

vagy diszkrét megfontolás üzleti ügyekben; vagy azért

kontempláció: ez az a dolog, amelyen a dolgok valódi ismerete mindkettő

isteni és emberi, attól függ. Mert ha egyszer ő is dühöngni kezd, az övé

légzés, táplálkozás, fantáziadús, étvágygyerjesztő és egyéb természetes

folytathatja ugyanazt: nem talál hiányt belőlük. De

hogyan használja ki azt a helyes használatot, amit kell, hogyan figyeljen meg

pontosan mindenben azt, ami helyes és igazságos, hogyan kell jóvátenni és

helyrehozni minden rosszat, vagy hirtelen félelmet és képzelgést, sőt még azt is

ezt figyelembe kell venni, hogy éljen-e tovább vagy sem

megfelelően; minden ilyen dologra, ahol a legjobb ereje és lendülete a

az elme a legszükségesebb; ereje és képessége elmúlt és eltűnt. te

ezért sietnie kell; nemcsak azért, mert minden nap közelebb vagy hozzá

a halál, mint a többi, hanem azért is, mert az az intellektuális képesség benned,

ami által képessé válsz megismerni a dolgok valódi természetét és a rendet

minden cselekedeted e tudás által mindennap elpazarol és tönkremegy: vagy lehet

cserbenhagysz, mielőtt meghalsz.

II. Ezt is meg kell figyelned, hogy bármi is legyen, az természetes

megtörténik a természetes dolgokkal, van valami, ami önmagában tetszetős

és kellemes: mint egy remek cipó, amikor megsütjük, egyes részei széthasadnak

mintha szétválasztották volna, és kérgét masszívvá és egyenlőtlenné teszik,

és mégis azok a részei, bár valamilyen módon ellenkezik a művészettel és

maga a sütési szándék, hogy így felhasadnak és szétválanak, ami

először egyenletessé és egységessé kellett volna lenniük, és azzá válnak

nos mindazonáltal, és van egy bizonyos sajátos tulajdonságuk, hogy felkavarják a

étvágyat. Tehát a fügét akkor tartják a legtisztességesebbnek és legérettebbnek, amikor elkezdődnek

összezsugorodni és úgymond elsorvadni. Olyan érett olajbogyó, amikor mellette van

rothadás, akkor a maguk szépségében vannak. A leakasztása

szőlő – oroszlán homloka, habzó vaddisznó habja és

sok más hasonló dolog, bár önmagukban véve távol áll attól

bármilyen szépséget, de mivel természetes módon történnek, mindkettő kedves, és

elragadó; hogy ha az ember mély elmével és aggodalommal,

gondolj mindenre a világon, még a létezők között is

de puszta kiegészítők és természetes függelékek aligha lesznek

bármi jelenjen meg előtte, amiben nem talál örömet és

gyönyörködni. Ugyanolyan örömmel fogja szemlélni a vad igazi rictusát

vadállatok, mint amilyenek az ügyes festők és más mesteremberek

utánozta. Így képes lesz érzékelni annak megfelelő érettségét és szépségét

öregség, akár férfiban, akár nőben: és bármi más is az

szép és csábító bármiben is, tiszta és kontinens szemével

hamarosan megtudja és felismeri. Ez és sok más dolog is megteszi

felismerni, nem mindenki számára hiteles, hanem csak azoknak, akik valóban és

ismerősen ismeri magát a természetet és minden természetes dolgot.

III. Hippokratész sok betegséget meggyógyított, maga is megbetegedett és

meghalt. A káldeusok és az asztrológusok megjövendölték a búvárok halálát,

később magukat is meglepte a sors. Sándor és Pompeius,

és Caius Cæsar, aki annyi várost elpusztított, és a mezőn elvágtatott

annyi ezer ló és láb, mégis ők maguk voltak végre

szívesen megválnak saját életüktől. Hérakleitosz annyit írt

a világ utolsó és általános tűzvészéről szóló természeti traktusok,

utána meghalt, belül minden tele volt vízzel, és minden szennyezett

és trágya nélkül. A tetvek megölték Démokritoszt; és Szókratész, egy másik fajta

kártevők, gonosz istentelen emberek. Akkor hogyan áll az ügy? Elvetted

hajó, elhajóztál, partra jöttél, menj ki, ha más életre,

ott is találsz isteneket, akik mindenütt vannak. Ha minden élet és értelem

megszűnik, akkor te is megszűnsz alávetni akár fájdalmakat, akár

örömök; és szolgálni és gondozni ezt az aljas házikót; annyira a hitványabb, által

mennyivel kitűnik az, ami szolgálja; amelyik racionális

anyag és szellem, a másik nem más, mint föld és vér.

IV. Ne töltsd napjaid maradékát gondolatokkal és képzelgésekkel

más emberek, ha ez nem valami közjóhoz kapcsolódik, ha általa te

a művészet akadályozva van más jobb munkákban. Vagyis ne töltse az idejét

gondolkodni, mit tesz az ilyen ember, és mi célból: mit mond és mit

gondolkodik, és hogy miről szól, és ilyen egyéb dolgok vagy érdekességek,

amelyek arra késztetik az embert, hogy kóboroljon és bolyongjon a gondoskodástól és a megfigyeléstől

önmaga része, ami racionális és felülmúlhatatlan. Lásd ezért a

gondolataid egész sorozatát és összefüggését, amire vigyázz

akadályozza meg mindazt, ami tétlen és szemtelen, de különösen azt, ami az

kíváncsi és rosszindulatú: és használnod kell magad, hogy csak ilyenekre gondolj

olyan dolgokat, amelyekről ha egy ember hirtelen megkérdezi, mi az

most gondolkodsz, válaszolhatsz erre és arra, szabadon és

bátran, hogy a te gondolataidból mindjárt úgy tűnjön, hogy mindnyájatokban

őszinte és békés; ahogy az lenni szokott, ami a társadalom számára készült, és

nem tekinti az élvezeteket, és nem enged teret semmilyen buzgó képzelgésnek

minden: mentes minden vitától, irigységtől és gyanakvástól, és attól

bármi mást, amit elpirulva bevallani, hogy gondolataira irányultak.

Aki ilyen, az bizonyára nem késlekedik, hogy megragadja

ami valóban a legjobb, az istenek papja és szolgája, nos

ismeri és jó levelezést folytat vele, különösen, hogy ül

és magában helyezte, mint a templomban és a szentélyben: kinek ő is

megtartja és megőrzi magát az élvezettől foltmentesen, a fájdalomtól nem riasztva; ingyenes

bármilyen rossz vagy megrontott hibától, amelyet önmagának ajánlott fel:

nem képes más rosszra: a legjobb birkózó, és azért

a legmagasabb díjat, hogy semmiféle szenvedély ne űzze le

saját vonzalma; mélyen megfestve és átitatva az igazsággal, átölelve

és teljes szívével elfogadja mindazt, ami történik vagy történik

kiosztott neki. Aki nem gyakran, és nem is valami nagy szükség nélkül

valami közjóra törekedve, gondoljon arra, amit bárki más beszél, vagy

cselekszik, vagy cél: csak azokra a dolgokra, amelyek a saját hatalmában vannak, vagy

amelyek valóban az övéi, munkáinak tárgyai és az övéi

a gondolatok mindig azokkal a dolgokkal foglalkoznak, amelyek az egész univerzumból

a sors vagy a Gondviselés saját magának szánta és sajátította el.

Azokat a dolgokat, amelyek az övé, és a saját hatalmában, ő maga veszi át

rendelj, hogy jók legyenek; és a kik vele történnek, ő

azt hiszi, hogy így van. Arra a tételre és részre, amelyhez hozzá van rendelve

mindenki, mivel elkerülhetetlen és szükséges, úgy mindig nyereséges.

Emlékszik továbbá arra, hogy bármi, ami az értelemben részesül, az hozzá hasonló,

és hogy általában minden emberrel törődni, egyetértés a természetével

ember: de ami a tiszteletet és a dicséretet illeti, annak általában nem kellene lennie

mindenkitől beengedik és elfogadják, de csak azoktól, akik szerint élnek

a természethez. Ami pedig nem, milyen férfiak legyenek otthon, ill

külföldön; nappal vagy éjszaka, hogyan kondicionálták magukat milyen módon

körülmények között, vagy férfiakkal milyen körülmények között moir és elmúlnak a

az együtt töltött időt tudja, és jól emlékszik, ezért tekinti

nem olyan dicséret és helyeslés, mint amilyen tőlük ered, akinek nem tetszik

és jóváhagyják magukat.

V. Ne tégy semmit akaratod ellen, sem közösség ellen, sem

kellő vizsgálat nélkül, sem vonakodással. Érintse meg, hogy ne tegye ki a te

gondolatok kíváncsi, tiszta nyelvezetével. Ne legyen se nagy beszéd, se a

nagyszerű temetkezési vállalkozó. Sőt, a te Istened, aki benned van, uralkodjon rajtad,

rájössz rajtad, hogy köze van egy emberhez; idős férfi; társaságkedvelő férfi;

egy római; egy herceg; aki úgy rendezte életét, mint aki vár,

mintha csak a trombita hangja volt, ami visszavonulást szólt

minden expedícióval távozz ebből az életből. Aki a szaváért ill

a tettekhez sem eskü, sem ember nem kell tanúnak lenni.

VI. Jókedvűnek lenni, és nincs szüksége más férfiak segítségére

vagy jelenlét, vagy a pihenés és a nyugalom, aminek lennie kell

másokra nézve azért. Inkább olyat, ami egyenes magától, ill

valaha is egyenes volt, mint a megjavított.

VII. Ha valami jobbat talál ebben a halandó életben, mint

igazságosság, mint igazság, mértékletesség, lelkierő, és általában jobb

mint egy elme, amely megelégedett mind azokkal a dolgokkal, amelyek a jog szerint és

okkal teszi, és azokban, amelyek az ő akarata és tudása nélkül történnek

neked a gondviselés által; ha azt mondom, jobbat nem találhatsz ki

mint ez, alkalmazkodj hozzá teljes szívedből, és ami van

a legjobb, bárhol is találja, élvezze szabadon. De ha semmi te

méltónak találod, hogy előnyben részesítsd azt a szellemet, amely benned van; ha

semmi sem jobb, mint alávetni saját vágyaidat és vágyaidat, és

hogy ne engedj teret semmiféle képzelgésnek vagy képzelgésnek, mielőtt megtennéd

ha figyelembe vesszük őket, semmi sem jobb, mint visszavonni magát (használni

Szókratész szavait) minden érzékiségtől, és engedd alá magad az isteneknek,

és általában minden emberről gondoskodni: ha úgy találja, hogy minden más

a dolgok ehhez képest csak aljasak és csekély pillanatok; akkor

ne engedjen utat semmilyen más dolognak, amely egykor ugyan, de érintett és

hajlamos rá, nem lesz többé hatalmadban minden elterelő nélkül

azt a jót kell előnyben részesítened és azt követned, ami a tiéd

és a te tulajdonod. Mert nem szabad bármit, amiből van

egy másik és alsóbbrendű fajta és természet, legyen az, ami lesz, mint bármelyik

népi taps, vagy becsület, vagy gazdagság, vagy örömök; el kell szenvedni

szembeszállni és versengeni azzal, ami racionális, és

operatívan jó. Mindezekért, ha egyszer, de egy ideig,

kezdenek tetszeni, pillanatnyilag érvényesülnek, és elferdítik az ember elméjét, ill

fordítsa le az embert a helyes útról. Tedd tehát azt mondom, feltétlenül és

szabadon döntsd el a legjobbat, és ragaszkodj hozzá. Na, azt

azt mondják, hogy a legjobb, ami a legjövedelmezőbb. Ha az embernek jövedelmezőt jelentenek

mivel ő racionális ember, állj hozzá, és tartsd fenn azt; de ha ők

jelent nyereséges, mivel ő egy lény, csak utasítsa el; és ettől a te

A tétel és a következtetés gondosan tartsa távol az összes hihető műsort és színt

külső megjelenés, hogy helyesen tudd felismerni a dolgokat.

VIII. Soha ne becsülj semmit nyereségesnek, ami soha nem fog korlátozni

vagy hogy megtörd a hitedet, vagy elveszted szerénységedet; gyűlölni bármelyik férfit,

gyanakodni, káromkodni, szétszedni, bármi után vágyni, ez megköveteli

a falak vagy fátylak titka. De aki mindennél jobban szereti az övét

racionális rész és szellem, és az erény szent titkai, amelyek kiadják

attól soha nem fog siránkozni és kiáltozni, soha nem sóhajt fel; soha nem fog

magányra vagy társaságra vágyik: és ami a legfontosabb az összes közül, megteszi

élni vágy és félelem nélkül. És ami az életet illeti, akár hosszú, akár

rövid ideig élvezni fogja lelkét, testtel körülvéve, ő az

teljesen közömbös. Mert ha még most is elmenne, készen áll

érte, mint minden más, szerényen végrehajtható akcióhoz és

tisztesség. Egész életében ez az egyetlen gondja, hogy az elméje legyen

mindig olyan szándékokkal és tárgyakkal legyen elfoglalva, amelyek a

racionális társasági lény.

IX. Az egykor valóban fegyelmezett és megtisztított elmében képes vagy

ne találjon semmit, akár szennyezett, akár tisztátalan, vagy úgy mondják: semmit

amely vagy szolgalelkű, vagy érintett: nincs részleges döntetlen; nem rosszindulatú

idegenkedés; semmi kellemetlen; semmit sem rejtettek el. Az ilyen ember élete,

a halál soha nem lephet meg tökéletlenként; színészként ennek meg kell halnia

Mielőtt véget ért volna, vagy maga a darab véget ért volna, megszólalhat valaki.

X. Használja véleménynyilvánító képességét minden becsülettel és tisztelettel, mert be

ez minden, hogy a te véleményed ne szülessen értelmedben

bármi, ami ellenkezik akár a természettel, akár a megfelelő felépítéssel a

racionális lény. A racionális alkotmány célja és célja a tennivaló

semmi elhamarkodott, hogy kedvesen érintsék a férfiakat, és mindenben

készségesen engedelmeskedni az isteneknek. Öntés tehát minden más dolog

félre, tartsd meg magad ehhez a keveshez, és emlékezz arra, hogy senki sem kell rendesen

elmondható, hogy többet él, mint ami most van, ami csak a

az idő pillanata. Bármi, ami az egyik mellett van, már elmúlt, vagy

bizonytalan. Az idő tehát, amelyet valaki él, csak kevés

a hely, ahol él, csak egy nagyon kicsi szeglete a földnek, és

a legnagyobb hírnév, ami megmaradhat az embernek a halála után, még az is

de kevés, és ez is, amilyen, amíg van, az egymás után következik

megőrzött buta halandó emberek közül, akik hasonlóképpen hamarosan meghalnak, sőt

amíg élnek, nem tudják, miben vannak ők maguk: és sok

kevésbé tudhat valaki, aki régen halott és elment.

XI. Ezekhez a mindig jelenlévő segítségekhez és emlékekhez tegyünk még egyet,

hogy valaha is készítsen egy adott leírást és körülhatárolást, mintha mindenről lenne szó

tárgyat, amely felbukkan az elmédben, hogy teljesen és

alaposan szemlélje, a maga természetében, csupasz és meztelenül;

teljes egészében és egyesével; több részre és negyedére oszlik: és

majd magadtól, elmédben, hogy nevezd azt is, és azokat a dolgokat, amelyekből ez

a saját igazuk szerint áll, és amelyben meg fog oldódni

nevek és elnevezések. Mert semmi sem olyan hatásos, hogy igaz legyen

nagylelkűség, hogy képes legyen valóban és módszeresen megvizsgálni és mérlegelni

minden dolog, ami ebben az életben történik, és így behatolnak az életükbe

természetét, hogy ugyanakkor ez is egybeeshet aggodalmunkban:

mi az igazi haszna? és mi ennek az univerzumnak az igazi természete,

aminek hasznos? mennyi lehet az univerzumra nézve

tisztelt? mennyit tekintve az emberre, a legfelsőbb város polgárára

amelyek a világ összes többi városa mintha csak házak és

családok?

XII. Mi ez, amiért most a képzeletem támad? hogy mit csinálnak a dolgok

áll? meddig tarthat? az összes erény közül melyik a megfelelő

erény erre a jelenlegi használatra? akár szelídség, bátorság, igazság, hit,

őszinteség, elégedettség vagy bármi más? Mindenből tehát te

arra kell használnod magad, hogy ezt mondd: Ez azonnal Istentől jön, ez azon keresztül

végzetes kapcsolat, és a dolgok összefűzése, vagy (ami majdnem megtörténik

egy) valamilyen véletlen baleset következtében. És ami ezt illeti, ez az enyémből származik

szomszéd, rokonom, embertársam: tudatlanságából valóban, mert ő

nem tudja, mi neki igazán természetes; de én tudom, és ezért

a közösség természetes törvénye szerint viszem magam felé; hogy

kedves és igazságos. Ami azokat a dolgokat illeti, amelyek önmagukban vannak

teljesen közömbös, ahogy legjobb belátásom szerint mindent elgondolok

többet-kevesebbet megérdemelnek, ezért viszem magam felé.

XIII. Ha azt akarod, ami jelen van, a szabályt követve

a helyes és az érvelés körültekintően, szilárdan, szelíden, és ne keverje össze

más vállalkozásokat, de ezt csak a szellemed megőrzése érdekében tanulmányozd

szennyezetlen és tiszta, és hozzá fog ragaszkodni sem remény, sem remény nélkül

félj bármitől, mindentől, amit teszel vagy beszélsz,

megelégedve a hősi igazsággal, boldogan fogsz élni; és től

ez, nincs ember, aki akadályozhatna téged.

XIV. Mivel az orvosok és a sebészek mindig készen állnak a műszereikre

kéznél minden hirtelen gyógyuláshoz; így mindig a te dogmáid a

készenlét az isteni és emberi dolgok megismerésére: és

bármit is teszel, még a legkisebb dolgokban is, amit csinálsz,

emlékeznie kell arra a kölcsönös kapcsolatra és kapcsolatra, amely között van

ez a két isteni és emberi dolog. Mert Istenhez való viszony nélkül,

soha ne gyorsíts semmiféle világi cselekedetben; sem a másik oldalon be

minden isteni, némi tisztelet nélkül az emberi dolgok iránt.

XV. Ne légy becsapva; mert soha nem fogsz úgy élni, hogy olvasd az erkölcsödet

kommentárok, sem a híres rómaiak és görögök tettei; sem azokat

részlet több könyvből; mindazt, amit biztosítottál és elraktál

magadat öregséged ellen. Siess tehát a vég felé, és add fel

minden hiú remény, segíts magadon időben, ha törődsz magaddal, ahogy te

megtenni.

XVI. Lopni, vetni, vásárolni, pihenni, látni, mit kell tenni

(amit nem a szem lát, hanem másfajta látvány:) mik ezek

a szavak jelentenek, és hányféleképpen kell érteni, nem értik.

A test, a lélek, a megértés. Ahogy az érzékek természetesen hozzátartoznak

a testet, a vágyakat és vonzalmakat pedig a lélekhez, így tesznek a dogmák is

a megértés.

A XVII. Képesnek lenni a képzelgésekre és a képzeletekre, az ember és a

vadállat. Hogy erőszakosan vonzza és mozgassa a vágyai és vágyai

lélek, a vadállatok és szörnyek, például Phalaris és Nero sajátja

voltak. Közös bennük, hogy a hétköznapi kötelességek és tettek okát követik

azok is, akik nem hiszik, hogy istenek léteznek, és az ő hasznukra

semmi lelkiismerete nem árulná el saját hazájukat; és ki mikor egyszer

zárják be előttük az ajtókat, merjenek bármit megtenni. Ha tehát mindent

egyébként közös ezeknél is, ebből következik, hogy az embernek tetszeni és

öleljen fel mindent, ami megtörténik és neki van rendelve, és nem neki

megzavarja és zaklatja azt a szellemet, amely a saját templomában ül

mell, hiú ábrándok és képzelgések sokaságával, hanem megtartani őt

engedelmeskedni neki, mint istennek, és soha nem beszél semmit

az igazsággal ellentétes, vagy az igazsággal ellentétes tevékenység az egyetlen igaz

jó ember tulajdona. És egy ilyen, bár ezt senkinek nem szabad elhinnie

úgy él, ahogy él, vagy őszintén és lelkiismeretesen, vagy vidáman és

elégedetten; mégsem nem haragszik senkire sem ezért, sem

eltérítette az élete végéig vezető útról, keresztül

amelyet az embernek tisztán kell átvészelnie, mindig készen kell állnia az indulásra és önkéntelenül

minden kényszer nélkül, hogy megfeleljen és elhelyezkedjen a megfelelő telkén

és adag.

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

A NEGYEDIK KÖNYV

I. Az a belső szerető része az embernek, ha a maga valódi természetében van

indulat, minden világi esély és esemény felé hajlamos, és

befolyásolja, hogy könnyen megfordul, és alkalmazza magát arra, ami lehet,

és saját hatalmában van az iránytűnek, amikor először ez nem lehet

azt szánta. Mert soha nem válik teljesen függővé, és nem vonatkozik senkire

egy tárgy, de bármi is legyen az, amit most szándékában áll és vádat emelni, azt

kivétellel és fenntartással vádat emel-e ellene; szóval bármiről is van szó

amely az első szándékával ellentétben esik ki, még az is, hogy utána

megfelelő tárgyat készít. Akárcsak a tűz, amikor azokon felülkerekedik

dolgok, amelyek az útjában vannak; ami által a dolgok valóban egy kis tűz

kialudtak, de a nagy tűz hamarosan saját természetéhez fordul, és

tehát fogyasszon el mindent, ami az útjába kerül: igen, éppen ezek által

egyre nagyobbá és nagyobbá tette.

II. Semmit ne tegyenek meggondolatlanul és véletlenül, hanem mindent aszerint

a művészet legpontosabb és legtökéletesebb szabályai szerint.

III. Magánnyugdíjazást keresnek maguknak

helyek, mint vidéki falvak, tengerpart, hegyek; igen te magad

a művészet nem sokáig szokott ilyen helyekre vágyni. De mindezt tudnod kell

a legmagasabb fokon az egyszerűségből fakad. Bármikor is

hervadás, hatalmadban áll visszavonulni önmagadba, és nyugalomban lenni, és

minden vállalkozástól mentes. Egy férfi sehol nem tud jobban nyugdíjba vonulni

a saját lelke; főleg az, akit előzetesen elláttak ilyen dolgokkal

belül, amely valahányszor visszahúzódik, hogy benézzen, megteheti

jelenleg tökéletes könnyedséget és nyugalmat biztosítanak neki. Nyugalommal I

érts egy tisztességes, rendezett, mindentől mentes tartást és szállítást

zavartság és zűrzavar. Akkor engedje meg magának ezt a nyugdíjba vonulást

folyamatosan, és ezáltal felfrissülni és megújulni. Legyenek ezek az előírások

rövid és alapvető, ami amint eszébe jut, lehet

elég neked, hogy alaposan megtisztítsd lelkedet, és jól elküldj

elégedettek azokkal a dolgokkal, bármi is legyenek azok, amelyek most ezek után ismét

ha lelked röviden visszavonul önmagába, akkor visszatérsz. Minek

az, hogy megsértődtél? Lehet-e az emberek gonoszságától, mikor

ezt a következtetést juttatod eszedbe, hogy minden értelmes teremtmény az

egyiket a másiknak készítette? és hogy az igazságosság része, hogy elviseljük őket?

és hogy akaratuk ellen vétkeznek? és hány már,

akik egykor ugyanígy vádat emeltek ellenségeik ellen, gyanították, gyűlölték és

hevesen küzdöttek, mára már régen kinyúltak, és azzá redukálódnak

hamu? Itt az ideje, hogy véget vess. Ami azokat a dolgokat illeti, amelyek között

a világ közös esélyei megtörténnek veled, mint sajátos sorsod és

rész, nem lehetsz-e elégedetlen bármelyikükkel, amikor hívsz

hogy a mi hétköznapi dilemmánk, vagy gondviselés, vagy Démokritosz az övé

atomok; és ezzel együtt bármit, amit hoztunk, hogy bebizonyítsuk, hogy az egész világ

mintha egy város lenne? És ami a te testedet illeti, mitől félhetsz, ha?

ne vedd ezt a te elmédre és értelmedre, ha egyszer megvan

visszaemlékezett önmagára, és ismeri saját erejét ebben az életben és leheletben

(akár simán és finoman fut, akár durván és durván), nem

egyáltalán érdekli, de teljesen közömbös: és bármi más te

hallottál és egyetértett-e a fájdalommal vagy az örömmel kapcsolatban? De a

becsületeddel és hírneveddel való törődés talán elvonja a figyelmedet? Hogyan lehet

vagyis ha visszatekintesz, és mindkettőt megfontolod, milyen gyorsan minden

vagyis feledésbe merült, és milyen hatalmas káosz volt az örökkévalóság előtt,

és követni fog mindent: és a dicséret hiábavalóságát és a

az emberi ítéletek és vélemények állandósága és változékonysága, valamint a

a hely szűksége, ahol az korlátozott és körülhatárolt? A

az egész föld csak egy pont; és ennek ez a lakott része az

de nagyon kis része; és ebből a részből hány és mit

milyen emberek ezek, az dicsér téged? Mi marad akkor, de

hogy gyakran alkalmazod a gyakorlatban önmagad ilyenfajta visszavonulását, erre

kis része önmagadnak; és mindenek felett tartsd magad attól

elvonja a figyelmet, és ne szándékozz semmi hevesen, hanem légy szabad és megfontolt

mindent, mint egy ember, akinek tulajdonképpeni tárgya az erény, mint egy ember, akinek igaz

a természetnek kedvesnek és társaságkedvelőnek kell lennie, polgárként, halandó teremtményként.

Többek között azokat, amelyeket figyelembe kell venni, és amelyeket meg kell használni

vonuljon vissza, legyen ez a kettő a legnyilvánvalóbbak és kéznél lévők között.

Az egyik, hogy maguk a dolgok vagy tárgyak nem a lélekig jutnak el, hanem

mozdulatlanul és csendben állni, és hogy ez a véleményből csak melyik

belül van, hogy minden zűrzavar és minden baj folytatódjon. A következő,

hogy mindezek a dolgok, amiket most látsz, nagyon kevésen belül lesznek

míg változz meg, és ne légy többé: és mindig jusson eszedbe, mennyi változás

és a világ változásainak te magad is már szemtanúja voltál

a te idődben. Ez a világ puszta változás, és ez az élet, vélemény.

IV. Ha megérteni és ésszerűnek lenni minden emberben közös, akkor

ez az ok, amelyet ésszerűnek nevezünk, mindenki számára közös. Ha

az ész általános, akkor az az ok is, amely előírja, hogy mit kell

meg kell tenni, és mit nem, mindenki közös. Ha ez, akkor törvény. Ha törvény, akkor igen

mi polgártársak. Ha igen, akkor partnerek vagyunk valamilyen közös közösségben. Ha

szóval, akkor a világ olyan, mintha város lenne. Melyik másik közösség számára ez,

hogy minden férfi tagjának mondható? Ebből a közös városból származik,

hogy a megértés, az értelem és a törvény tőlünk származik, mert honnan

mást? Mert mint ami bennem földi, az egy közös földből való;

és azt, ami valamilyen más elemtől nedves, átadjuk; mint a leheletem

és az életnek megvan a maga forrása; és az is, amelyik száraz és

tüzes bennem: (mert nincs semmi, ami ne származna valamiből;

ahogy szintén nincs semmi, amit puszta semmivé lehetne redukálni:) így is

van-e valami közös kezdet, ahonnan az én megértésem van

folytatta.

V. Ahogy a nemzedék, úgy a halál is a természet bölcsességének titka: a

elemek keveréke, újra ugyanazokba az elemekbe oldva, egy dolog biztosan

amelyet senkinek sem kell szégyellnie: egy sor egyéb végzetes eseményben és

következmények, amelyeknek egy racionális lény ki van téve, nem helytelen vagy

nem összeegyeztethető, és nem is ellentétes az ember természetes és helyes alkatával

magát.

VI. Az ilyen és ehhez hasonló dolgoknak ilyen és ilyen okokból szükségszerűen meg kell lenniük

folytassa. Akivel nem történnének ilyen dolgok, az olyan, mint aki megtenné

nedv és nedvesség nélkül nőjön a fügefa. Összefoglalva, emlékezz erre,

hogy nagyon rövid időn belül te és ő is meghalsz, és

egy kis idő múlva már nem annyira, mint a neveitek és az emlékeitek

megmaradt.

VII. Vegyék el a véleményt, és senki sem fogja azt gondolni, hogy megbántották magát.

Ha senki sem gondolja, hogy megbántották magát, akkor nincs többé ilyen

rossz dolog. Ami nem magát az embert teszi rosszabbá, nem tehet róla

az élete annál rosszabb, nem árthat neki sem belül, sem kifelé.

A természetben célszerű volt, hogy így legyen, és ezért szükséges is.

VIII. Bármi történik a világon, az igazságosan történik, és így ha

jól vigyázol, meg fogod találni. Azt mondom, nem csak helyesen

elkerülhetetlen következmények sorozata által, de az igazságosság és

mintha egyenlő elosztással történt volna, a valódi értéke szerint

mindent. Továbbra is figyelj rá, ahogy elkezdted, és

bármit is teszel, ne tedd e nélkül a feltétel nélkül, hogy ez egy dolog legyen

olyan természetű, amit egy jó ember megtehet (ahogy a jó szót helyesen értelmezzük).

azt. Ezt minden műveletnél gondosan ügyeljen.

IX. Ne képzeld el az ilyesmit, ahogyan az gondol, aki bánt téged,

vagy azt szeretné, hogy megfoganjon, de nézze meg magát a dolgot, és lássa

mi az, ami nagyon is igaz.

X. Ennek a két szabálynak mindig készen kell lennie. Először is csináld

semmi, de miféle ok, amely abból a királyi és legfelsőbb okból fakad

rész, az emberek javára és javára javasolja neked. És

másodszor, ha valaki, aki jelen van, képes lesz megjavítani vagy megjavítani
fordíts meg valami téves rábeszéléstől, hogy mindig készen állj rá
gondolja meg magát, és ez a változás történjen, ne bármilyen szempontból
öröm vagy hitel attól függően, de mindig valamilyen valószínű
látszólagos igazságossági alap, vagy valamilyen közjónak
továbbfejlesztett; vagy más olyan késztetéstől.
XI. Van rá okod? megvan. Akkor miért nem használod? Mert ha
a te értelmed megteszi a részét, mit kérhetsz még?
XII. Eddigi részeként különös megélhetést kaptál: és most
Eltûnsz az elõszülõnek közös anyagába
te, vagy inkább visszakerülsz abba az eredeti racionalitásba
anyag, amelyből az összes többi kibocsátott és szaporodik. Sokan
apró tömjéndarabokat helyeznek ugyanarra az oltárra, egy cseppet előbb
és elfogy, másik utána; és minden egybe jut.
XIII. Tíz napon belül, ha ez megtörténik, istennek fogsz tekinteni
azokat, akik most, ha visszatérsz a dogmákhoz és azok tiszteletéhez
értelem, nem fog téged jobban becsülni, mint egy vadállatot és egy majmot.
XIV. Nem mintha több ezer évet kellett volna élned. A halál lóg
feletted: amíg élsz, amíg vagy, légy jó.
XV. Most sok időt és szabadidőt nyer, aki nem kíváncsi rá
amit a felebarátja mondott vagy tett, vagy megkísérelt, de csak
mit cselekszik ő maga, hogy igazságos és szent legyen? vagy kifejezni azt

Agathos szavai: Nem mások rossz körülményeit nézni, hanem

egyenesen futni a sorban, minden laza és extravagáns nélkül

izgatottság.

XVI. Aki halála után mohó a hitelre és a hírnévre, nem gondolja, hogy ők maguk, akikről emlékeznek rá, hamarosan mindegyikük meghal; és ők is követik azokat; míg végül minden emlék, amely a csodálkozó és nem sokkal azután haldokló emberek sorozata miatt, egészen kihalt. De tegyük fel, hogy mind azok, akik emlékezni fognak rád, és a te emléked is halhatatlan lesz, mit jelent ez neked? Nem mondom neked, miután meghaltál; de még neked is élő, mi a te dicséreted? De csak titkos és politikai megfontolásból, amit mi οἰκονομίαν-nak vagy diszpenzációnak nevezünk. Ami pedig azt illeti, hogy a természet ajándéka, bármit is dicsérnek benned, ami onnan kifogásolható, hagyjuk, hogy most, amikor más megfontolásnál tartunk, mint alkalmatlant hagyjuk ki. Ami tisztességes és jó, bármi legyen is az, és bármilyen szempontból tisztességes és jó, az önmagában van, és önmagában fejeződik be, nem fogadja el a dicséretet részeként vagy tagként: ami tehát dicséretet kapott, az nem válik sem jobbá, sem rosszabbá. Ezt még azokról a dolgokról is értem, amelyeket tisztességesnek és jónak neveznek, mint amiket vagy magáért a dologért, vagy a különös kivitelezésért dicsérnek. Ami igazán jó, minek szorulhat többre, mint az igazságosságra vagy az igazságra; vagy több a kedvességnél és a szerénységnél? Ezek közül melyik lesz jó vagy méltányos, mert megdicsérik; vagy a lejáratott kárt szenved? A smaragd önmagában rosszabb lesz, vagy aljasabb, ha nem dicsérik? Vajon arany, elefántcsont vagy bíbor? Van valami, ami soha nem olyan gyakori, mint egy kés, egy virág vagy egy fa?

A XVII. Ha igen, akkor a lelkek a halál után is megmaradnak (mondják, hogy nem

hidd el); hogyan képes visszatartani őket az örökkévalóságból származó levegő? Hogy van

a Föld (mondjuk én) attól az időtől kezdve képes volt befogadni a testüket

hogy el vannak temetve? Mert mint itt a holttestek átalakulása és feloldása

másfajta megélhetés (bármi is legyen az;) helyet ad más halottaknak

testek: így a lelkek a halál után átkerültek a levegőbe, miután megtették

beszélgettek ott egy ideig, vagy transzmutáció útján, vagy

transzfúziót vagy gyulladást, amelyet ismét az eredeti észszerűségbe kaptak

szubsztancia, amelyből az összes többi származik: és így adja át helyét azoknak

a lelkek, akik korábban a testekhez kapcsolódtak és társultak, most kezdenek élni

szingli. Ez abból a feltevésből, hogy a halál utáni lelkek ezt teszik egy ideig

megélni egyetlen, lehet válaszolni. És itt (a holttestek számán kívül,

így eltemetve és bezárva a föld), továbbgondolhatjuk a számot

számos vadállat, amit mi, emberek és más lények eszünk meg. Mert

annak ellenére, hogy ilyen sokaságot fogyasztanak naponta, és ahogy azt

az evők testébe temették, mégis ugyanaz a hely és a test

részben vérré történő átalakulásuk miatt képes visszatartani őket,

részben a levegőbe és a tűzbe. Mi ezekben a dolgokban a találgatás

igazság? a dolgokat passzívra és anyagira osztani; és azt

amely aktív és formális.

XVIII. Nem azért, hogy elkalandozzak az útból, hanem minden mozdulat és vágy hatására,

végrehajtani azt, ami igazságos: és mindig vigyázni kell, hogy elérd a

valódi természetes felfogása minden képzeletnek, ami megjelenik.

XIX. Bármi hasznos neked, ó világ, az nekem is hasznos;

semmi sem lehet „szokatlan számomra, vagy elavult, ami számomra

szezonális vagy. Bármit is hoznak a te éveid, mindig általam lesz

boldog gyümölcsnek becsülik, és gyarapodnak. Ó természet! minden tőled van,

benned van minden, és minden rád törekszik. Mondhatná Athénról,

Te kedves Cecrops város; és ne mondd a világról: Te

Isten szép városa?

XX. Általában azt mondják: Ne avatkozz sok dologba, ha akarod

élj vidáman. Természetesen nincs jobb, mint egy férfi számára

a szükséges cselekvésekre szorítkozik; csak ennyinek és annyinak, mint értelem

egy olyan lényben, amely tudja, hogy a társadalom számára született, parancsol és parancsol.

Ezzel nemcsak azt a vidámságot szerzi meg, ami a jóságból, hanem

az is, ami a cselekmények csekélységéből általában megtörténik. Mert

mivel így van, hogy a legtöbb dolog, amit vagy beszélünk, vagy teszünk,

szükségtelenek; ha valaki levágja őket, akkor ennek követnie kell

ezáltal sok szabadidőt nyerhet, és sok gondot megtakaríthat, ezért a

minden cselekedetet, amelyet az embernek személyesen, intés útján javasolnia kell

magát, mi? lehet, hogy nem ez, hogy most megyek, legyen a szám

szükségtelen cselekedetek? Neki sem szabad arra használnia magát, hogy csak cselekedeteket vágjon le,

de a gondolatok és a képzelődések is, amelyek szükségtelenek ahhoz

a szükségtelen következetes cselekvéseket annál jobb megelőzni és elzárni.

XXI. Próbáld ki azt is, hogyan lehet jó ember életében; (az egyik, aki nagyon elégedett vele

azokat a dolgokat, amelyek a közös változások és esélyek között szerepelnek

ez a világ az ő sorsára és osztozására esik; és jól elégedetten élhet és

teljes mértékben elégedett saját jelenlévő cselekedetének igazságosságával, és

jövőre való hajlamának jósága:) egyetértek veled.

Volt már tapasztalatod e másfajta életről: tedd most próbára

ezt is. Ezentúl ne fáradj tovább, csökkentsd magad ennyire

tökéletes egyszerűség. Megbánt valaki? Önmaga ellen szól, hogy ő

megbotránkoztat: miért zavarna ez téged? Történt veled valami?

Jól van, bármi legyen is, ez az, ami az összes közös esély közül

a világ kezdetétől fogva minden más dolog sorozatában

amelyeket neked szántak és jelöltek ki, vagy meg fog történni. To

érts meg mindent néhány szóban, életünk rövid; törekednünk kell arra

a legjobb diszkrécióval és igazságossággal nyerje el a jelen időt. Használja ki a kikapcsolódást

józansággal.

XXII. Vagy ez a világ egy κόσμος, vagy

szép darab, mert minden bizonyos rend szerint rendelkezik és irányított: vagy ha

legyen keverék, bár zavaros, mégis szép darab. Mert van

lehetséges, hogy benned van valami szépség, és ez benned

az egész világnak nem kellene másnak lennie, mint rendetlenségnek és zűrzavarnak? és

minden benne van, egymástól eltérő természetes tulajdonságok alapján

megkülönböztetett és megkülönböztetett; és mégis mindvégig szétszórt, és által

természetes rokonszenv, egyesültek egymással, ahogy vannak?

XXIII. Fekete vagy rosszindulatú hajlam, nőies hajlam; an

kemény, kérlelhetetlen hajlam, vad embertelen hajlam, birka

hajlam, gyermeki hajlam; egy tömb, egy hamis, egy sodor, a

csaló, zsarnoki: mi van akkor? Ha idegen lenne a világon,

aki nem ismeri a benne lévő dolgokat; miért nem lehetsz idegen is,

hogy csodálkozik a benne végzett dolgokon?

XXIV. Ő egy igazi szökevény, aki elszáll az ész elől, amelyre az emberek is képesek

társaságkedvelő. Vak, aki értelmes szemével nem lát. Ő

szegény, akinek másra van szüksége, és nincs benne minden

szükséges ehhez az élethez. Ő a világ hitehagyottja, aki létével

elégedetlen azokkal, amik vele történnek a világban, úgy tesz

hitehagyás volt, és elválasztotta magát a közönséges természet ésszerűségétől

ügyintézés. Mert ugyanaz a természet hozza ezt neked,

bármi is legyen, az hozott először a világra. Felemeli

lázadás a városban, aki irracionális cselekedeteivel visszavonja saját lelkét

minden racionális teremtménynek abból az egyetlen és közös lelkéből.

XXV. Van, aki kabát nélkül is; és van, ki nélkül

Annyira, mint egy könyv, a filozófiát a gyakorlatba is átülteti. félmeztelen vagyok,

kenyerem sincs enni, és mégsem térek el az értelemtől, mondja az egyik.

De mondom; A jó tanítás eledelét akarom, és az utasításokat, és mégis

ne térj el az észtől.

XXVI. Bármilyen művészetet és szakmát tanultál is, arra törekedj

befolyásold, és vigasztald magad benne; és töltsd le életed hátralévő részét

mint aki teljes szívéből elkötelezi magát és bármit, amihez tartozik

neki, az isteneknek, és ami az embereket illeti, ne vigye magát

zsarnokian vagy szolgalelkűen bármely iránt.

XXVII. Gondoljunk csak például Vespasianus idejére:

csak ugyanazokat fogod látni: egyesek házasodnak, vannak, akik felnevelnek

gyerekek, van aki beteg, van aki haldoklik, van aki harcol, van aki lakomázik, van aki

árusítás, hol művelés, hol hízelgés, hol kérkedés, hol

gyanakszik, van, aki aláássa, van, aki meg akar halni, van, aki idegesít és

zúgolódnak jelenlegi birtokukon, hol udvarolnak, hol felhalmoznak, hol

Magisztrátusokat keresnek, egyesek pedig királyságokat. És nem az övék

életkora teljesen lejárt, és véget ért? Ismét gondoljunk most Traianus idejére. Ott

hasonlóképpen ugyanazokat a dolgokat látod, és ez a kor is most van

vége és vége. Hasonló módon vegye figyelembe a többi időszakot is, mindkét alkalommal

és egész nemzetekről, és nézd meg, mennyi ember volt, miután mindenükkel együtt volt

Valamilyen evilági dolgot szándékosan és főként megkísérelhetett

nem sokkal azután leesett, és az elemekre oldódtak fel. De főleg

eszedbe kell juttatnod őket, akiket életedben magad is ismertél

sokat terelgetett a hiábavaló dolgoktól, és közben elhanyagolja a tennivalóit

szorosan és elválaszthatatlanul (amennyire teljes mértékben elégedett vele) be kell tartani

hozzá, amit saját alkotmányuk megkövetelt. És itt te

emlékeznie kell arra, hogy a fuvarozásának minden üzletben ennek megfelelően kell lennie

annak értéke és aránya, mert így nem fogsz könnyen elfáradni

ki és bosszankodva, ha nem időzik tovább apró dolgokon, mint van

illesztés.

XXVIII. Azok a szavak, amelyek egykor általánosak és hétköznapiak voltak, most azzá váltak

homályos és elavult; és így az egykor közismert férfiak nevei és

híresek, mára homályos és elavult nevekké váltak. Camillus,

Cæso, Volesius, Leonnatus; nem sokkal később Scipio, Cato, aztán Augustus,

majd Adrianus, majd Antoninus Pius: ezek mind rövid időn belül kikerülnek

dátum, és mintha egy másik világ dolgai lettek volna, meséssé válnak. És

ezt róluk mondom, akik egykor koruk csodáiként ragyogtak, mert mint

a többinek pedig mihamarabb lejárnak, mint velük minden hírnév

és a memória. És mi az, amire mindig emlékezni kell? minden van

hiúság. Mi az, amire törődésünket és szorgalmunkat rá kell ruháznunk? akár

csak ezen: hogy elménk és akaratunk igazságos legyen; hogy tetteink legyenek

jótékonysági; hogy beszédünk soha ne legyen álságos, vagy hogy megértésünk

ne legyen kitéve tévedésnek; hogy hajlamunk mindig ölelésre legyen állítva

bármi történik velünk, szükség szerint, szokásos módon, szokásos módon

egy ilyen kezdetből folyik, és egy olyan szökőkút, amelyből mindketten te

önmagad és minden dolog az. Ezért önként és teljesen megadja magát

önmagad ennek a végzetes összefonódásnak, átadva magát a sorsoknak,

hogy kedvük szerint ártalmatlanítsanak.

XXIX. Bármi, ami most jelen van, és napról napra létezik;

az emlékek minden tárgya, és maguk az elmék és emlékek,

szüntelenül fontolgat, minden dolog, ami van, a változás és a lénye

változtatás. Használd ezért gyakran, hogy ezen elmélkedj, hogy a

az univerzum természete semmi másban nem gyönyörködik, mint ezek megváltoztatásában

dolgokat, amelyek vannak, és másoknak hasonlóvá tenni őket. Hogy azt mondhassuk,

hogy bármi van, az csak a magva annak, ami lesz. Mert

ha azt hiszed, hogy csak az a mag, amely vagy a föld, vagy az anyaméh

elfogadod, te nagyon egyszerű vagy.

XXX. Most készen állsz a halálra, de mégsem érted el

hogy tökéletes egyszerűség: mégis sok bajnak vagy kitéve és

zavarok; még nem mentes minden külső félelemtől és gyanakvástól

balesetek; de még sem olyan szelíd hajlam minden emberhez, mint te

váll; vagy annyira érintett, akinek egyetlen tanulmánya és egyetlen bölcsessége az

legyen igazságos minden cselekedetében.

XXXI. Nézze meg és figyelje meg, mi a racionális részük állapota; és

akiket a világ bölcsnek tart, lássák, milyen dolgok repülnek és milyenek

fél; és milyen dolgokra vadásznak.

XXXII. Más ember elméjében és a te gonoszságod megértésében nem maradhat fenn,

sem a te természetes alkatod semmilyen megfelelő indulatában vagy rosszindulatában

a test, ami csak a te lelked kabátja vagy házikója. Ahol

akkor, de abban a részében, ahol az önhittség és a felfogás

bármilyen nyomorúság fennmaradhat? Ezért ez a rész ne ismerjen el ilyet

beképzelt, és akkor minden rendben van. Bár a testednek, amely olyan közel van hozzá, kellene

vagy megvágják vagy megégetik, vagy elszenvednek bármilyen romlást vagy rothadást, mégis hagyják

az a rész, amelyhez tartozik ezek megítélése, nyugodjon meg; hogy

Hadd ítélje meg ezt, hogy bármiről is legyen szó, az vele is megtörténhet

a gonosz ember és a jó ember számára sem nem jó, sem nem rossz. Arra, ami

Egyformán megtörténik vele, aki a természet szerint él, és vele is az

nem, sem a természet szerint, sem nem ellene; és által

következésképpen se nem jó, se nem rossz.

XXXIII. Mindig úgy tekintsd és gondold úgy a világot, mint egy élőt

anyag, és csak egy lélek van, és hogy van minden a világon

egyetlen érzékeny hatalomban végződik; és egyetlen általános mozdulattal történik, mint

ez volt, és ennek az egyetlen léleknek a mérlegelése; és hogy minden, ami van,

egyetértenek egymás létezésének ügyében, és milyen módon

kapcsolat és összefűzés minden megtörténik.

XXXIV. Mi vagy te, ez a jobb és isteni rész kivételével, de mint

Epiktétosz jól mondta, nyomorult lélek, akit arra jelöltek ki, hogy felhordjon egy tetemet

le?

XXXV. Elszenvedni a változást nem lehet bántani; mivel nincs haszon, azáltal, hogy

léthez jutni. A világ kora és ideje olyan, mintha árvíz és

sebes áram, amely azokból a dolgokból áll, amelyeket a bevitt

világ. Mert amint valami megjelent és elmúlik, egy másik

sikerrel jár, és ez is hamarosan eltűnik a szemünk elől.

XXXVI. Bármi is történik a világban, az a természetben történik,

mint általában és hétköznapi, mint a rózsa tavasszal, és a gyümölcs nyáron. A

ugyanaz a természet a betegség és a halál; rágalom, és lesben áll, és

bármi mást, amit a bolondok általában alkalomra szoktak adni

öröm vagy bánat. Ez, bármi legyen is, ami ezután következik, mindig nagyon

természetesen, és úgymond ismerősen, kövesd azt, ami korábban volt.

Mert a világ dolgait kell tekintened, nem laza függetlennek

szám, amely csupán szükséges eseményekből áll; hanem mint diszkrét

a dolgok rendezett és harmonikus összekapcsolása. Ott van akkor

nem puszta egymásutánban kell látni a világ dolgaiban, hanem egy

csodálatra méltó levelezés és rokonság.

XXXVII. Hérakleitoszé soha ne menjen ki az eszedből, hogy a föld halála víz, és a víz halála levegő; a levegő halála pedig tűz; és így éppen ellenkezőleg. Emlékezzen arra is, aki tudatlan volt, hová vezetett az út, és hogy ez az ész az a dolog, amely a világon minden dolgát irányítja, és amellyel az emberek folyamatosan és legbensőbben ismerkednek: mégis ez a dolog, amivel rendszerint leginkább szembehelyezkednek, és hogy azok a dolgok, amelyek naponta megtörténnek közöttük, nem szűnnek meg mindennap furcsa lenni számukra, és ne beszéljünk, és ne tegyünk úgy, ahogy az emberek képzelet: mert akkor azt gondoljuk, hogy beszélünk és teszünk, és nem szabad olyan gyerekeknek lennünk, akik apjuk példáját követik; a legjobb okból azt állítva, hogy csupasz καθότι παρειλήφαμεν; vagy ahogyan az egymást követő hagyományok elődeinktől kaptuk.

XXXVIII. Még akkor is, mintha bármelyik isten azt mondaná neked: meg fogod tenni

biztosan meghalsz holnap vagy másnap, nem akarnád, hacsak nem

rendkívül alantas és félénk, inkább vedd jóra, inkább

meghalni másnap, mint holnap; (Sajnos, mi az

különbség!), ezért ugyanazon okból gondolja úgy, hogy nem nagy dolog meghalni

inkább sok év múlva, mint másnap.

XXXIX. Legyen ez a te örökös meditációd, hány orvos, aki

egykor olyan komornak tűntek, és olyan teátrálisan összehúzták a szemöldöküket

betegek, meghaltak és maguk is elmentek. Hány asztrológus, ezek után

nagy hivalkodással megjövendölték néhány másik halálát, hányan

filozófusok oly sok kidolgozott traktátus és kötet után bármelyikről

halandóság vagy halhatatlanság; hány bátor kapitány és parancsnok után

oly sok ember halála és lemészárlása; hány király és zsarnok utánuk

olyan rémülettel és szemtelenséggel éltek vissza hatalmukkal az emberek életére, mint

bár maguk halhatatlanok voltak; hány, hogy így beszéljek, egész

férfiak és városok egyaránt: Helice, Pompei, Herculaneum és mások

számtalan halott és eltűnt. Fusd át őket is, akit te magad, egy

a másik után, a te idődben tudtad, hogy elszállsz. Ilyen és olyan

gondoskodott ilyen-olyan temetéséről, majd nem sokkal később el is temették

magát. Így az egyik, így a másik: és mindent rövid időn belül. Mert itt

Valójában minden, minden világi dologra úgy tekint, mint a dolgokra

megmaradásuk csak egy napig tart, és értékükhöz képest aljasabb,

és megvetendő, mint például: Mi az ember? Ami nem a másik

a nap, amikor megfogant, aljas nyavalyás volt; és néhány napon belül meglesz

vagy balzsamozott tetem, vagy puszta hamu. Így kell aszerint

az igazságot és a természetet, alaposan fontolja meg, milyen az ember élete, csak egy nagyon

az idő pillanata, és így távozz szelíden és elégedetten: akár egy érett olajbogyó

az esésnek dicsérnie kell a földet, amely megszedte, és hálát kell adnia a

fa, amely nemzette őt.

XL. Olyannak kell lenned, mint a tenger hegyfokja, amely ellen mégis

a hullámok szüntelenül vernek, mégis maga áll, és kb

azok a duzzadó hullámok elcsendesedtek és elcsendesedtek.

XLI. Ó, én nyomorult, akivel ez a tévedés történt! nem, boldog vagyok,

akivel ez történt, bánat nélkül folytathatom; egyik sem

megsebzett a jelenlévőtől, sem attól, ami eljövendő.

Mert ez bárkivel megtörténhetett volna, de bárkivel, akinek van

ilyesmi történt vele, nem folytatódhatott volna bánat nélkül. Miért

akkor ez inkább legyen boldogtalanság, mint ez boldogság? De

de tudod-e, ó ember! nevezd ezt a boldogtalanságot, ami nem véletlen

az ember természetéhez. Gondolhatod-e, hogy véletlen az ember természetével?

ember, ami nem ellentétes természetének céljával és akaratával? Mi van akkor

megtanultad, hogy az ember természetének akarata? Csináld azt, aminek van

megtörtént veled, hátrálsz, hogy igazságos legyél? vagy nagylelkű? vagy

mérsékelt? vagy bölcs? vagy körültekintő? vagy igaz? vagy szerény? vagy ingyen? vagy től

bármi más a jelenben élvezett és birtokolt dolgok közül

amiből az ember természete, (mint aki akkor élvez mindent, ami neki való)

teljesen elégedett? Most befejezésül; minden bánat alkalmával emlékezz

ezentúl ezt a dogmát használjuk, hogy bármi is legyen az

megtörtént veled, valójában nincs olyan önmagában, mint a

szerencsétlenség; de ezt nagylelkűen elviselni, minden bizonnyal nagy boldogság.

évi XLII. Ez csak egy közönséges durva, mégis jó hatású

orvosság a halálfélelem ellen, hogy az ember elméjében mérlegelje a

példák az ilyenekre, akik mohón és mohón (mintha) sokáig tettek

az idő élvezi az életüket. Miben van több, mint azoknak, akiknek a halála

nem voltak időszerűek? Hát nem ők maguk haltak meg végül? mint

Cadiciant's, Fabius, Julianus Lepidus vagy bárki más, aki életében

sokakat eltemettek, végül magukat is eltemették. Az egész teret

minden ember élete kevés; és bármennyire is, milyen bajokkal,

milyen beállítottságokkal, és a társadalomban milyen nyomorult a

testet át kell adni! Legyen tehát neked egészen úgy, mint a

közömbösség kérdése. Mert ha hátrafelé nézel; íme, milyen egy

az idő végtelen káosza tárul eléd; és mint végtelen a

káosz, ha előre nézel. Abban, ami oly végtelen, mi

lehet különbség a három napig élő és a között

aki három kort él?

évi XLIII. Legyen a te pályád a legkifinomultabb út. A legtöbbet

bőséges az, ami a természet szerint van: vagyis mind a kettőben

szavak és tettek, mindig követni azt, ami a legjózanabb és tökéletesebb. Mert

egy ilyen elhatározás megszabadítja az embert minden bajtól, viszálytól, széthúzástól,

és hivalkodás.

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

AZ ÖTÖDIK KÖNYV

I. Reggel, amikor úgy találod, hogy nem akarsz felkelni, fontold meg

önmagaddal jelenleg az, hogy férfimunkát végezz, ami felkavar

fel. Akkor mégsem vagyok hajlandó erre, amire én magam is születtem?

és előhozták e világra? Vagy erre készültem, hogy lefeküdjek,

és sokat csinálok magamból egy meleg ágyban? – Ó, de ez kellemes. És volt

hát azért születtél, hogy gyönyörködhess?

Nem volt igaz-e ez, hogy mindig elfoglalt vagy?

akcióban? Nem látod, hogy minden a világon azon kívül, hogy minden

fa md növény, hogyan verebek és hangyák, pókok és méhek: hogyan minden bennük

fajta szándéka, hogy bármit is rendesen teljesítsenek (a

ennek a rendezett univerzumnak a megőrzése) természetesen válik és tartozik

vékonyra? És nem akarod-e megtenni azt, ami az emberé? Wilt

nem futsz erre, amit a te természeted megkíván? – De muszáj

pihenj egy kicsit. Igen, muszáj. A természetnek van ilyen is, csakúgy, mint az

az evés és ivás megengedett neked egy bizonyos lépést. De te vendég vagy túl

a te feladatod, és azon túl, ami elegendő lenne, és a cselekvés kérdésében,

ott hiányzik belőled, amit megtehetsz. Kell, hogy legyen

ezért, hogy ne szeresd magad, mert ha szereted,

szereted a természetedet, és azt, amit a természeted ajánl

magát, mint a végét. Mások, ahányan örömüket lelik szakmájukban és

szakmát, akár el is fenyíthetik a munkájukat, és elhanyagolhatják azokat

testek és az ehhez szükséges táplálékuk; és kevésbé tiszteled-e természetedet, mint

közönséges szerelő a szakmája; vagy egy jó táncos a művészete? mint egy mohó

ember az ezüstje, és a hiú ember tapsa? Ezeket bármihez is

megérinteni, megelégedhet azzal, hogy húst és alvást kíván, hogy tovább tudjon maradni

hogy mindenki, amelyre hatással van: és a közösre törekvő cselekedetek

jó az emberi társadalom számára, aljasabbnak tűnik számodra, vagy kevesebb tiszteletre érdemes

és szándéka?

II. Milyen könnyű dolog az embernek eltántorítani tőle minden viharos helyzetet

véletlen képzelgés, és jelenleg tökéletes nyugalomban lenni és

nyugalom!

III. Gondolja magát alkalmasnak és méltónak arra, hogy beszéljen, vagy bármit megtegyen

természet szerint, és ne legyen szemrehányás vagy jelentés egyesek, amelyek esetleg

következzen rá, mindig elriaszt téged. Ha helyes és őszinte, hogy kimondják ill

megtörtént, ne becsüld alá magad annyira, hogy elcsüggedj tőle. Ami pedig azt illeti

nekik megvan a maguk racionális, felette uralkodó részük, és saját tulajdonuk

hajlam: amelyet nem szabad állni és nézni, hogy észrevegye,

hanem menj egyenesen, ahová mind a saját egyedi, mind a közös

a természet vezet téged; és mindkettő útja csak egy.

IV. A természetnek megfelelő cselekedetekkel folytatom a pályámat, amíg nem

essen és abbahagyja, kifújja az utolsó leheletemet abba a levegőbe, amely által

folyamatosan belélegeztem, éltem; és leesik arra a földre, ki

akinek ajándékaiból és gyümölcseiből apám gyűjtötte magját, anyám a vérét,

és a dajkám a tejét, amiből annyi éve vagyok

húst és italt is feltéve. És végül, ami megviseli ezt a lépést

rajta, és elviseli, hogy oly sokféle módon visszaél vele, vagy olyan szabadon

használd ki, oly sokféleképpen annyiféle célra.

V. Senki sem csodálhat téged éles, éles nyelvedért, ilyen a te

természetes fogyatékosság úgy. Legyen így: mégis sok más jó

dolgok, amelyek hiányára nem hivatkozhatsz a hiányra vagy a természetesre

képesség. Legyenek láthatók benned, amelyek teljesen tőled függnek;

őszinteség, gravitáció, fáradság, az élvezetek megvetése; ne legyen

querulous, elégedj meg kevéssel, légy kedves, légy szabad; kerülje el az összeset

fölöslegesség, minden hiú csacsogás; legyen nagylelkű. Nem veszed észre,

mennyi dolog van, ami minden természetesség látszat ellenére

rosszullét és alkalmatlanság, talán felléptél és kiállítottál,

és mégis önszántából továbbra is lefelé süllyedsz? Vagy elhervad

azt mondod, hogy a te természetes alkatod hibája miatt te

a zúgolódásra kényszerített művészet, alázatos és nyomorult, hogy hízelkedjen; most arra

vádolj, és most, hogy tetszeni akarj, és megbékítsd testedet: hiábavalónak lenni, lenni

olyan szédült fejjel, és nyugtalanul a gondolataidban? nem (tanúk legyenek a

Istenek) mindezektõl régen megszabadulhattál: csak ez a te

meg kellett elégednie vele, és viselnie kellett annak a hibáját, aki van

kissé lassú és unalmas, ahol úgy kell gyakorolnod magad, mint aki

nem nagyon veszi a szívére ezt a természetes hibáját, és mégsem tetszik

magát benne.

VI. Vannak ilyenek, akik ha jót fordultak valamelyikhez, készen állnak

beállítani őket érte, és megtorlást követelni. Mások ott

legyenek, akik bár nem állnak retorzióra, követeljenek bármit is, mégis ők

mindazonáltal gondolják meg magukkal, hogy az ilyen az adósuk, és

tudják, hogy az a szavuk, amit tettek. Mások megint ott vannak, akik

ha bármi ilyesmit csináltak, ne annyira tudják, mi van velük

kész; hanem hasonlatosak a szõlõtõhöz, amely szõlõjét terem, és mikor egyszer

meghozta saját gyümölcsét, elégedett és nem keres tovább

kárpótlást. Mint ló verseny után, és vadászkutya, ha van

vadászott, és a méh, ha ő készítette a mézet, ne keressen tapsot és

dicséret; így az sem érti, aki helyesen érti az övét

a saját természetét, ha jót cselekszik, de egyből cselekszik

más, mint a szőlőtő, miután egyszer termett a sajátjában

megfelelő szezonban, készen áll egy másik időre. Ezért neked kell az egyiknek lennie

ők, akik mit csinálnak, alig csinálják minden további gondolkodás nélkül, és azok is

olyan módon, amit nem tesznek. – Nem, de – válaszolja néhányan

Valószínűleg ezt a racionális embernek meg kell értenie

mi az, amit ő csinál. Mert ez annak a tulajdona, mondják, annak

természeténél fogva társaságkedvelő, hogy értelmes legyen, hogy társaságszerűen működik: nem,

és vágyni arra, hogy az a párt, akivel társasan foglalkoznak, az legyen

légy értelmes hozzá is. Azt felelem: Amit mondasz, az valóban igaz,

de te nem érted az elhangzottak valódi értelmét. És

tehát te az elsők közé tartozol, akiket említettem. Mert ők is azok

az ész valószínű látszata vezette. De ha arra vágysz

értsd meg igazán, miről van szó, ne félj attól, hogy meg fogod tenni

ezért adj át minden társasági cselekvést.

VII. Az athéniak imája így hangzott: „Ó eső, eső, jó!

Jupiter, minden területen és mezőn, amely az athéniaké.

Vagy egyáltalán nem kell imádkoznunk, vagy így teljesen és szabadon; és nem

mindenki önmagáért, különösen egyedül.

VIII. Amint szoktuk mondani, az orvos írta fel ennek az embernek,

lovaglás; a másiknak hideg fürdők; a harmadikhoz mezítláb menni: így van

egyformán azt mondják: A világegyetem természete előírta ennek az embernek

betegség, vagy vakság, vagy valamilyen veszteség, vagy kár, vagy valami hasonló. Mert

mint ott, amikor azt mondjuk egy orvosról, hogy bármit felírt,

mi azt jelenti, hogy ő ezt jelölte ki arra, mint alárendelt és

egészségre mutató: tehát itt van, bármi történik valakivel

a sorsoknak alárendelt dologként rendelték el neki, és ezért teszik

mi azt mondjuk az ilyen dolgokról, hogy igen

συμβαίνειν, azaz

megtörténik vagy összeesik; mint a szögletes kövekből, amikor akár falban, akár

piramisok egy bizonyos helyzetben illeszkednek egymáshoz, és úgymond megegyeznek

harmóniában, mondják a kőművesek, hogy igen

συμβαίνειν; mintha te

kell mondani, összeesik: úgy, hogy az általános, bár a dolgokat

legyetek búvárok, akik elkészítik, de maga a beleegyezés vagy a harmónia csak egy. És

ahogy az egész világ a világ összes egyedi testéből áll,

egy tökéletes és teljes test, ugyanolyan természetű, mint az egyes testek;

így a konkrét okok és események sorsa is egy általános, a

ugyanolyan természetű, mint az egyes okok. Amit most mondok, még ők is azt

puszta idióták nem tudatlanok: mert általában azt mondják

τοῦτο ἔφερεν

ἀυτῷ, vagyis ezt hozta a sorsa

őt. Ezt tehát a sors megfelelően és különösen hozta

erre, mint ahogy ezt különösen az orvosra

előírt. Ezeket tehát ugyanúgy fogadjuk el, ahogy mi is tesszük

azokat, amelyeket nekünk, orvosainknak írnak fel. Nekik is bent

magukban fogjuk találni, hogy sok durva dolgot tartalmaznak, de mi

ennek ellenére az egészség és a gyógyulás reményében fogadd el őket. Hagyja, hogy a

azoknak a dolgoknak a beteljesítése és megvalósítása, amelyek a közös természet

elhatározta, legyen neked olyan, mint a te egészséged. Akkor fogadd el, és légy elégedett

bármivel, ami történik, bár egyébként kemény és nem tetszetős, mint

törekedni erre a célra, az univerzum egészségére és jólétére, valamint arra

Jove boldogsága és jóléte. Bármi legyen is az, nem szabad

létrejöttek, ha nem az univerzum javára szolgáltak. Mert

sem semmi közönséges sajátos természet nem hoz semmit, azt

nem tartozik semmihez, ami a saját szférájába tartozik

közigazgatás és kormány elfogadható és alárendelt. Ennek a kettőnek

megfontolások, akkor mindennel elégedettnek kell lenned, amit tesz

történjen veled. Először is azért, mert ez neked megfelelő volt

menj át, és néked rendeltetett; és ez a kezdetektől fogva

az első okok sorozata és összefüggése által valaha is volt a

rád hivatkozva. És másodszor, mert a jó siker és tökéletes

a jólét, és valójában az Ő folytonossága, ez az

Az egész adminisztrátora, bizonyos módon attól függ. Az egészért

(mert egész, tehát teljes és tökéletes) megcsonkított és megcsonkított,

ha egyáltalán levág valamit, ami által a koherencia, ill

a részek és az okok szomszédosságát fenntartjuk és megőrzik. Of

ami bizonyos, hogy (amennyit benned fekszik) levágsz,

és valamilyen módon erőszakosan elvenni valamennyit, ahányszor csak vagy

elégedetlen bármivel, ami történik.

IX. Ne légy elégedetlen, ne csüggedj, ne légy reménytelen, ha

gyakran nem sikerül pontosan és precízen mindent megtenni

a dolgok a megfelelő dogmák szerint, de miután elvetettek, térjetek vissza

ismét hozzájuk: és ami azt a sok és gyakoribb előfordulást illeti,

akár a világi zavarok, akár az emberi fogyatékosságok miatt, amelyeket emberként te

nem tudsz, de bizonyos mértékig alávetni magad, ne légy elégedetlen

velük; de csak azt szeresd és érintsd, amit te poroszl vissza

hozzá: filozófus élete, és a legpontosabb utáni megfelelő foglalkozás

módon. És amikor a por tér vissza filozófiádhoz, ne térj vissza hozzá

némelyek módja a játék és a szabadság után az övék

iskolamesterek és pedagógusok; hanem mint akiknek fájó szemük van

szivacs és tojás: vagy másként a kataplazmájához; vagy ahogy mások az övéikhez

izgalom: tehát ne csináld hivalkodás kérdését

engedelmeskedjen az értelemnek, de a könnyedségnek és a kényelemnek. És ne feledje ezt a filozófiát

semmit sem kér tőled, hanem azt, amit a természeted megkíván és akar

te magad akarsz valamit, ami nem a természet szerint való? melyikre

ezt mondod te; ami a természet szerint vagy ellene van, az az

kedvesebb és tetszetősebb? Hát nem azért a tiszteletért különösen, hogy

maga az öröm oly sok férfit bánt és megbuktat, a legelterjedtebb,

mert tisztelt általában legkedvesebb, és természetes? De jól fontolja meg

vajon inkább a nagylelkűség, és az igazi szabadság, és az igazi egyszerűség, és

kiegyensúlyozottság és szentség; vajon nem a legkedvesebbek és legtermészetesebbek? És

maga a megfontoltság, mi kedvesebb és kedvesebb nála, ha valóban az lesz

gondold át magadban, hogy mi ez az összes megfelelő tárgyadon keresztül

racionális értelmi képesség jelenleg minden esés nélkül folytatni ill

megbotlik? Ami a világ dolgait illeti, azok valódi természete bizonyos értelemben

annyira belekeveredett a homályba, hogy sok filozófus számára nem jelent semmit

azok teljesen érthetetlennek tűntek, és maguk a sztoikusok,

bár nem ítélik őket teljesen érthetetlennek, de kevésnek és nem

különösebb nehézség nélkül, érthetően, úgyhogy minden hozzájárulásunk az

esendő, mert ki az, aki tévedhetetlen a következtetéseiben? A

a dolgok természete, térjen át tárgyaikra és anyagaikra: mennyire átmeneti,

milyen aljasok is azok én, akik némelyek hatalmában és birtokában lehetnek

förtelmes laza máj, néhány közönséges trombita, néhány hírhedt

elnyomó és zsaroló. Térjen át onnan a rendelkezésükre

amivel rendesen beszélgetsz, milyen nehezen viseljük el, még vele is

a legszeretetesebb és legkedvesebb! hogy ne mondjam el, milyen nehéz nekünk

még saját magunkkal is elviseljük, a dolgok ilyen homályában és tisztátalanságában:

az anyagok és az idő ilyen és olyan folyamatos áramlásában; mindkettő

maguk a mozdulatok és a dolgok mozogtak; mi az, amit rögzíthetünk

után; vagy tisztelni, és különösen tiszteletben tartani; vagy komolyan, és szorgalmasan keresni; Nem tudom elképzelni, mert valóban azok ellentétes dolgok.

X. Vigasztalnod kell magad a természetes elvárásban feloszlatása, és addig ne keseregjen a késés miatt; hanem pihenj elégedett ezzel a két dologgal. Először is, hogy semmi se történjen veled, ami nem az univerzum természetének megfelelően. Másodszor, hogy az a te hatalmadban, hogy ne tégy semmit a te saját Istened ellen és belül szellem. Mert senkinek nincs hatalmában téged törvényszegésre kényszeríteni ellene.

XI. Mi haszna van a lelkemnek, ebben a jelenben? Így időnként és minden alkalommal fel kell tenned ezt a kérdést magad; mi most az a részem, amit racionálisnak neveznek úrnő része, kb. Kinek a lelkét birtokom most rendesen? a gyereké? vagy egy fiatal? egy nőé? vagy egy zsarnoké? valami vad, vagy valami vad a vadállat lelke?

XII. Melyek ezek a dolgok önmagukban, melyek a legnagyobb részben becsült jó, még ebből is szedhetsz. Mert ha az ember meghallja jóként említett dolgok, amelyek valóban jók, mint például megfontoltság, mértékletesség, igazságosság, lelkierő, annyi hallott után és megfogant, nem bírja tovább hallani, mert a jó szó az

megfelelően beszélt róluk. De ami azokat illeti, amelyeket vulgárisan megbecsülnek

jó, ha hallja, hogy jónak emlegetik őket, többet hallgat.

Elégedetten hallja, hogy amit a komikus beszél, az csak

ismerősen és népszerűen beszélt, hogy még a vulgárisok is felfogják a

különbséget. Mert miért más az, hogy ez nem sért és nem is kell

mentségül, ha az erényeket jónak mondják: hanem ami benne van

gazdagság, öröm vagy becsület dicsérete, csak úgy szórakoztatjuk

vidáman és kellemesen beszél? Ezért folytassa, és érdeklődjön tovább,

vajon nem lehet-e, hogy azok a dolgok is, amelyekről szó esik

a színpad vidám volt, és a sokaság nagy tapsa mellett gúnyolódtak

ezzel a tréfával, amivel az egész világon nem volt birtokuk

saját, (ilyen volt a gazdagságuk és a bőségük) annyira, mint egy hely

hol kerüljék el ürüléküket. Mondom, hogy ezeknek sem szabad-e benne lenniük

nagyon tisztelni és nagyra becsülni, mivel az egyetlen dolog, amit

valóban jók.

XIII. Minden, amiből állok, vagy forma, vagy anyag. Semmiféle korrupció nem képes rá

ezek közül bármelyiket semmivé csökkentsem, mert én sem lettem semmiből

fennmaradt lény. Az enyém minden része mutáció következtében az lesz

az egész világ egy bizonyos részébe kerül, és az idővel bele

egy másik rész; és így a végtelenségben; milyen mutációval az I

azzá lett, ami én vagyok, és azzá lettek, akik nemzettek engem, és ők is azelőtt

őket, és így felfelé a végtelenségig. Mert így megengedhetjük

beszélj, bár a világ kora és kormányzata, legyen bizonyos

időszakok korlátozottak és korlátozottak.

XIV. Az értelem és a racionális erő olyan képességek, amelyek megelégszenek önmagukkal

önmagukkal és saját megfelelő működésükkel. És ami az elsőt illeti

hajlam és mozgás, amit elvesznek maguktól. De az övék

a haladás a végsőkig halad, és tárgyat, ami útjukban van, úgy, ahogyan azt

voltak, és közvetlenül előttük fekszik: vagyis ami megvalósítható és

lehetséges, akár az, amit először javasoltak

magukat, vagy nem. Ezért nevezik az ilyen tevékenységeket is

κατορθώσεις, hogy

meghitt az út közvetlensége, amellyel elérik őket. Semmit

azt kell gondolni, hogy egy emberhez tartozik, ami nem úgy hozzá tartozik, mint ő

egy férfi. Ezek, a célok eseményei, nem olyan dolgok, amelyeket egy embertől megkövetelnek.

Az ember természete nem vall ilyesmit. A végső véget ér és

a tettek kiteljesedése semmi az ember természetében. A vége

tehát egy emberé, vagy a summum bonum, amely által ez a cél

teljesített, nem állhat a célzott és cselekvések véghezvitelében

szánták. Még egyszer, ami ezeket a külső világi dolgokat illeti, vajon így lenne-e

bármelyikük helyesen az emberhez tartozott, akkor nem az emberé

ember, hogy elítélje őket és szembeszálljon velük. Egyik sem tenné

az legyen dicséretes, aki nélkülük tud élni; vagy jó, (ha ezek lennének

valóban jó) aki önszántából megfosztja magát ezek közül bármelyiktől.

Ellenkezőleg azonban azt látjuk, hogy minél inkább elzárkózik tőle az ember

ezek, amelyekben külső pompa és nagyság áll, vagy bármi más hasonló

ezek; vagy minél jobban viseli ezek elvesztését, annál jobban bírja

elszámolják.

XV. Amilyenek a te gondolataid és a hétköznapi töprengéseid, olyan a te akaratod

az eszed legyen időben. Mert a lélek mintha tőle kapja tinktúráját

a képzeleteket és a képzelgéseket. Ezért fessük be, és alaposan áztassuk be

ezeknek a töprengéseknek a kitartásával. Mint például. Bárhol is vagy

élj, ott a hatalmadban áll jól és boldogan élni. De te

élhetsz az udvarban, akkor ott is élhetsz jól és boldogan.

Megint amiért minden készült, arra ő is arra lett teremtve, és

csak természetes módon hajlik rá. Azt, amit bármi természetes módon csinál

hajolj hozzá, ott van a vége. Ahol mindennek a vége

áll, abban áll az ő java és haszna is. A társadalom tehát

egy racionális teremtmény megfelelő java. Mi erre készültünk

a társadalomban, ez már régen bebizonyosodott. Vagy bármelyik férfi készíthet bármit

ennek kérdése, hogy bármi, ami természeténél fogva rosszabb és alacsonyabb rendű, az az

általában annak alárendelve, hogy melyik a jobb? és hogy azok a dolgok

amelyek a legjobbak, egymásnak készültek? És azok a dolgok, amelyeknek lelke van,

jobbak, mint azok, akiknek nincs? és azok közül, amelyeknek van, a legjobbak

amelyeknek racionális lelkük van?

XVI. Lehetetlen dolgokra vágyni az őrült ember része. De ez a

lehetetlen dolog, az a gonosz ember ne kövessen el ilyen dolgokat.

Egyetlen emberrel sem történik semmi, ami a szokásos folyamat során

a számára természetes természet nem történik meg. Ismét ugyanazok a dolgok történnek

másoknak is. És valóban, ha akár az is, aki tudatlan, hogy ilyen a

valami történt vele, vagy azzal, aki dicséretre méltó

nagylelkűsége, türelmes tud lenni, és nem kesereg: nem bántó-e

ez vagy a tudatlanság, vagy a tetszeni és lenni hiú vágy

dicséret illeti, erősebbnek és hatásosabbnak kell lennie, mint az igazi körültekintés? As

maguk a dolgok nem érintik a lelket, és nem is kaphatnak

bármilyen hozzáférést hozzá: maguk sem tudnak semmilyen módon sem befolyásolni

vagy mozgassa. Mert egyedül ő tudja befolyásolni és mozgatni magát, és

a dogmák és a vélemények szerint, amiről ő gondoskodik

magát; ugyanígy azok a dolgok is, amelyek kiegészítőként léteznek együtt

vele.

A XVII. Egyetlen megfontolás után az ember van a legközelebb hozzánk; ahogy meg vagyunk kötve

jót tenni velük és elviselni őket. De mivel ellenkezhet bármelyikünkkel

az igazi helyes cselekedetek, így az ember számomra, de mint valami közömbös: akár

a nap, vagy a szél, vagy valami vadállat. Ezek némelyikével lehet, hogy az

egyes vagy más műveletemet akadályozhatják; azonban az elmémről és

maga a feloldás, nem lehet engedni vagy akadálya, ebből kifolyólag

rendes állandó mindkét kivétel (vagy fenntartás, amellyel dől)

és tárgyak kész átalakítása; attól, ami esetleg nincs, arra, ami

lehet, amely hajlamainak érvényesítésére, alkalom szerint,

megfigyeli. Mert ezek által az elme bárkit megfordít és megtérít

bármiféle akadály, legyen a célja és célja. Tehát ami azelőtt volt

az akadály, most munkája fő tárgya; és azt, ami

azelőtt az útjában volt, most a legkészebb útja.

XVIII. Tiszteld azt, ami a legfontosabb és leghatalmasabb a világon, és

ez az, amely mindent felhasznál, és mindent irányít. Így is

önmagadban; tiszteld azt, ami a legfőbb és leghatalmasabb; és van

egyfajta és természet azzal, amiről most beszéltünk. Mert ez a nagyon

ugyanaz, ami benned van, minden mást a maga hasznára fordít, és általa

akit a te életed is irányít.

XIX. Ami nem árt magának a városnak; nem bánthat egyetlen állampolgárt sem.

Ezt a szabályt emlékezned kell arra, hogy alkalmazd és használd ki minden önhittségnél

és a rossz félelme. Ha az egész városnak nem lesz baja ettől, akkor sem

én biztosan. És ha az egész nem az, miért tenném a magánszemélyemmé

sérelem? inkább gondold át, mi az, ahol felügyelik

úgy gondolta, hogy rosszat tett. Ismét gyakran meditálj, milyen gyorsan minden

a létező dolgok, és minden, ami a világon történik, az

elragadta, és mintha szem elől szállt volna: mind az anyagnak

önmagukat árvíznek látjuk, folytonos változásban vannak; és minden művelet benne

örökös változás; és maguk az okok, ezernek alávetve

változtatások, és szinte semmi sincs, amiről valaha is lehetne mondani

most rendezett és állandó. Ez mellett, és ami azt követi,

vegye figyelembe mind a már elmúlt idő végtelenségét, mind a hatalmasságát

annak hatalmassága, ami eljövendő, ahol mindennek el kell döntenie

és megsemmisült. Hát nem vagy te nagyon bolond, aki ezekért a dolgokért vagy

vagy felfuvalkodott a büszkeségtől, vagy eltereli a figyelmet a törődéstől, vagy nem talál bele

a szíved oly nyögdécselésére, mint valami olyan dologra, ami zavarná a

nagyon sokáig? Tekintsd az egész univerzumot, amelynek te csak egy nagyon

kis része, és a világ egész kora együtt, amiből csak egy rövidke

és nagyon pillanatnyi részt osztanak rád, és minden sors és

sorsok együtt, amiből mennyi az, ami a te részedre jön és

oszd meg! Ismét: más vétkezik ellenem. Hadd nézzen rá. Ő

ura saját hajlamának és működésének. én a magam részéről

am közben annyit birtokolok, amennyit a közös természet tenne

birtokolnom kell: és amit saját természetem akar, azt megteszem.

XX. Lelkednek ez a legfőbb parancsoló része soha ne legyen alárendelve

bármilyen testi változás, akár fájdalom, akár öröm, sem szenvedés

ezekkel keverendő, de mindkettő körülírja magát, és

ezeket a vonzalmakat saját részükre és tagjaikra korlátozzák. De ha at

bármikor visszatükröződnek az elmére és a megértésre (mint pl

egységes és tömörített testben kell;) akkor nem szabad menni

mintegy ellenállni az érzéknek és érzésnek, ez természetes. Azonban ne engedd a te

megérteni ezt a természetes érzéket és érzést, amely akár a miénkhez

a hús kellemes vagy fájdalmas, számunkra semmi sem megfelelő, adjunk hozzá véleményt

vagy jó vagy rossz, és minden rendben.

XXI. Az istenekkel élni. Az istenekkel él, akik mindenkor

megelégedett és jólelkedett lélek látványát nyújtja számukra

bármivel, amit megengednek neki, vagy kiosztanak neki; és fellép

bármi, ami tetszik annak a Szellemnek, aki (önmaga részeként) Jove

minden embert felvigyázónak és helytartónak jelölt ki.

XXII. Ne haragudj se arra, akinek lehelete, se arra, akinek

kar lyukak, sértőek. Mit tehet? természetes a lehelete,

és ilyenek a karjai; és az ilyentől olyan hatást, és olyan a

a szaglást feltétlenül folytatni kell. – Ó, de az embernek (azt mondod) van

értelem őbenne, és magától tudja, hogy közel állva,

nem tud választani, csak megsérteni. És neked is (Isten áldjon meg!)

megértése. Hagyja, hogy értelmes képességei dolgozzanak az ő ésszerűségén

kar; mutasd meg neki a hibáját, intsd őt. Ha hallgat rád, te

meggyógyította, és nem lesz többé alkalom haragra.

XXIII. – Ahol nem lesz sem ordító, sem parázna. Miért? As

akkor akarsz élni, amikor visszavonultál valami ilyesmihez

hely, ahol sem üvöltő, sem parázna nincs: így lehetsz itt. És ha

nem fognak szenvedni, akkor inkább elhagyhatod az életedet, mint a te életedet

hívó, de úgy, mint aki nem hiszi, hogy bántották magát. Csak

ahogy az ember mondaná: Itt egy füst; kiszállok belőle. És milyen nagyszerű

ez a baj! Addig, amíg valami ilyesmi ki nem kényszerít, addig folytatom

ingyenes; senki sem akadályozhat meg, hogy azt tegyem, amit akarok, és az én akaratom megteszi

valaha is értelmes és társaságkedvelő lénynek kell lennie,

szabályozott és irányított.

XXIV. Az a racionális esszencia, amely az univerzumot irányítja, azért van

közösség és társadalom; és ezért mindkettő megteremtette azokat a dolgokat, amelyek vannak

ami még rosszabb, a legjobb, és szövetkezett és egybekötötte azokat, amelyek vannak

legjobb, mintha harmóniában lenne. Nem látod, hogyan rendelte alá,

és összehangolt? és hogyan osztott el mindenre aszerint

megéri? és azok, amelyek a fenti elsőbbséggel és felsőbbrendűséggel rendelkeznek

minden egyesült, kölcsönös egyetértésben és megegyezésben.

XXV. Hogyan vitted magad eddig az istenek felé? felé

a szüleid? a testvéreid felé? a feleséged felé? a gyerekeid felé?

uraid felé? a nevelőapáid? a barátaid? a te háziak? tiéd

szolgák? Így van-e veled, hogy eddig sem szóval, sem

tett sértette valamelyiküket? Emlékezz arra, hogy hány dologgal vagy

már elmúlt, és hányat bírtál ki; szóval azt

most életed legendája betelt, és feladatod teljesített. Megint

mennyi igazán jó dolgot vettél észre benned? hány

örömök, hány kínt mentél át megvetéssel? hány

az örökké dicsőséges dolgokat megvetetted? hány perverz felé

ésszerűtlen embereket, kedvesen és diszkréten viselted magad?

XXVI. Miért zavarják az oktalan, tanulatlan lelkek azt, ami van?

tanult és körültekintő? És melyik ez így? ő azt

érti a kezdetet és a véget, és birtokában van annak igaz ismerete

az a racionális lényeg, amely minden létezőn áthalad, és

minden korszakon keresztül mindig egyforma, ártalmatlanító és adagoló

ezt az univerzumot bizonyos időszakokra.

XXVII. Nagyon rövid időn belül vagy hamu leszel, vagy a

sceletum; és egy név talán; és talán nem is annyira, mint egy név. És

mi ez, mint egy üres hang és egy visszapattanó visszhang? Azok a dolgok, amelyek

ebben az életben a legkedvesebbek számunkra, és leginkább bennük vannak

önmaguk, de hiábavalók, rothadóak, megvetendők. A legsúlyosabb és legkomolyabb,

ha méltán becsüljük, de mint kölyökkutyák, egymást marják: vagy ellenszenvesek

gyerekek, most nevetnek, majd sírnak. Ami a hitet illeti, meg a szerénységet, és

Az igazságosság és az igazság már régóta megvan, ahogy az egyik költő rendelkezik vele

elhagyták ezt a tágas földet, és visszavonultak a mennybe. Mi az

akkor az tart itt téged, ha az értelmes dolgok annyira változékonyak, és

rendezetlen? és az érzékek olyan homályosak és annyira esendőek? és a lelkünk

semmi más, csak egy kilélegzett vér? és hitelben lenni az ilyenek között, legyen de

hiúság? Mi az, amiért maradsz? kihalás, vagy a

fordítás; bármelyikük engedelmes és elégedett elméjű. De

mégis eljön az az idő, mi fog megelégedni? mi más, mint imádni

és dicsérd az Isteneket; és jót tenni az emberekkel. Elviselni őket, és

ne tegyen velük semmi rosszat. És minden külső dologra is

erre a te nyomorult testedre vagy életedre, hogy emlékezz arra, hogy ők sem azok

a tiéd, sem a te hatalmadban.

XXVIII. Mindig gyorsíthatsz, ha akarsz, de választasz a

helyes út; ha mind a véleményed, mind a cselekedeteid során azt akarod

megfigyelni egy igazi módszert. Ez a két dolog közös a lelkekben, mint Istené,

így az embereké és minden értelmes teremtményé, először is a sajátjuké

megfelelő munkájukat semmi sem akadályozhatja: másodszor pedig az, hogy az övék

a boldogság az arra való hajlandóságban és annak gyakorlásában áll

igazságosság; és hogy ezekben megszűnik vágyuk.

XXIX. Ha ez nem az én gonosz cselekedetem, és attól is függ

minden gonoszságomtól, és hogy ez ne sértse meg a nyilvánosságot; mit

ez engem érint? És hol sérülhet a nyilvánosság? Mert nem szabad

teljességgel az önhittség és a közös vélemény hordozza: ami a segítséget illeti, neked kell

engedje meg ezt nekik legjobb tudása szerint és alkalom szerint

igényelnek, bár kárt szenvednek, de ezeken a középső vagy világi

dolgok; de ne gondold, hogy emiatt valóban megsérülnek:

mert ez nem helyes. De ahogy az a régi nevelőapa a vígjátékban, lény

most, hogy búcsút vegyen, nagy szertartással jár, megköveteli az övét

nevelt gyermek rombusza, vagy csörgőcsúcsa, de emlékezve arra, hogy

hanem egy rombusz; így itt is tedd hasonlóképpen. Mert valójában mi ez az egész

könyörögni és nyilvánosan kiabálni a bíróságon? Ó, ember, elfelejtetted?

mik ezek a dolgok! igen, de ezek olyan dolgok, amelyek másoknak nagyon fontosak,

és nagy megbecsülése. Hát te is bolond leszel? Egyszer voltam; hagyja

ez elég.

XXX. Hadd lepjen meg a halál, amikor meglesz, és ahol lesz, ott lehetek

εὔμοιρος, vagy boldog ember,

mindazonáltal.

Mert boldog ember az, aki életében boldogot ad magának

tétel és adag. A boldog tétel és része, jó hajlamai a

lélek, jó vágyak, jó cselekedetek.

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

A HATODIK KÖNYV

I. Maga az anyag, amelyből a világegyetem áll, önmagából áll

nagyon húzható és hajlékony. Az a racionális lényeg, amely irányítja,

önmagában nincs oka rosszra. Nincs benne semmi rossz önmagában; egyik sem lehet

bármit megtesz, ami gonosz: sem árthat semminek. És minden

a dolgokat annak akarata és előírása szerint végzik és határozzák meg.

II. Legyen minden egy neked, akár félig fagyott, akár jó meleg; hogy vajon

csak alvás vagy teljes alvás után; hogy elutasítják vagy dicsérik

teljesíted kötelességedet: akár haldoklik, akár mást csinálsz; azért is

A „meghalni” a többi között a kötelességek és cselekedetek közé tartozik

életünkből.

III. Nézz be, ne engedd be sem a megfelelő minőséget, sem az igazi értéket

minden elmúlik, mielőtt teljesen felfogtad.

IV. Minden anyag hamarosan megváltozik, és vagy meg is fog változni

kilégzés útján oldódjon meg (ha igen, akkor minden meglesz

újra egyesülnek egy anyaggá), vagy ahogy mások állítják, azok lesznek

szétszórva és szétszórva. Ami azt a Racionális Esszenciát illeti, amely által minden

saját belátása szerint irányítják, mind a saját beállítottságát,

és mit csinál, és mi köze van hozzá, és ennek megfelelően tesz

minden dolog; így mi, akik nem, nem csoda, ha sok mindenre kíváncsiak vagyunk, a

olyan okokat, amelyeket nem tudunk felfogni.

V. A bosszú legjobb fajtája az, ha nem válunk hozzájuk hasonlóvá.

VI. Legyen ez az egyetlen örömöd és egyetlen vigasztalásod egy társaságtól

kedves cselekvés megszakítás nélkül, hogy átadja a másiknak, Isten mindig benne van

az elméd.

VII. A racionális parancsoló rész, mivel egyedül képes felkavarni és megfordulni

magát; így önmagát és mindent, ami történik, azzá teszi

úgy jelenik meg önmagának, ahogyan maga is meg fog jelenni.

VIII. A világegyetem természete szerint minden különleges dolog

határozott, nem más természet szerint, sem az iránytűről és

tartalmazó; vagy belül, szétszórva és elzárva; vagy anélkül, attól függően.

Ez az univerzum vagy puszta zavaros tömeg, és ennek bonyolult kontextusa

dolgok, amelyek idővel újra szétszóródnak és szétszóródnak: vagy ez egy

rendből álló szövetség, amelyet a Gondviselés igazgat. Ha az első,

miért vágynék tovább folytatni ebben a véletlenszerű zűrzavarban és

keveredés? vagy miért kellene másról gondoskodnom, csak arról, hogy mihamarabb

lehet, hogy újra föld lehetek? És miért kéne még többet zavarnom magam

miközben az istenek kedvében akarok járni? Bármit is csinálok, a szétszórtság a végem,

és rám jön, akár akarom, akár nem. De ha az utóbbi, akkor am

nem hiába vallásos vagyok; akkor csendes leszek és türelmes, és elteszem a magamét

bízz benne, aki mindenek kormányzója.

IX. Bármikor, amikor valamilyen jelenlegi nehéz esemény rákényszerít

légy valami zaklatott és zaklatott, térj vissza magadhoz, amint lehet,
és ne légy hangtalanul tovább, mint amennyire szüksége van. Mert így leszel
annál jobban tudja megtartani a részét máskor, és fenntartani a
harmónia, ha folyamatosan erre használod magad; egyszer kint, jelenleg
folyamodni hozzá, és újrakezdeni.
X. Ha úgy lenne, hogy egyszerre volt mostohaanyja és
ha természetes anya él, akkor őt is tisztelnéd és tisztelnéd;
mindazonáltal a te természetes anyádhoz lenne menedéked és segítséged
folyamatosan. Legyen tehát néked az udvar és a filozófiád. Van
folyamodj hozzá gyakran, és vigasztald meg magad benne, aki az
a többi dolog elviselhetővé válik számodra, és te is azokban
mások számára nem elviselhetetlen dolgok.
XI. Milyen csodálatosan hasznos, ha az ember önmagát képviseli
húsok, és minden ilyesmi, ami szájnak való, jogon
félelem és képzelet! mint például: Ez a teteme a
hal; ez egy madár; ez pedig egy disznóé. És ismét általánosabban; Ezt
phalernum, ez a kiváló bor, csak a puszta leve
egy közönséges szőlő. Ez a lila köntös, de bárányszőr, festett a
egy kagyló vére. Tehát a koitusz esetében ez nem más, mint egy
elhasználódás
közönséges alapbél, és egy kis aljas szivacs kiürülése, a
bizonyos fajta görcs: Hippokratész véleménye szerint. Hogyan
nagyon hasznosak ezek az élénk képzelgések és dolgok ábrázolásai,

így behatol és áthalad a tárgyakon, hogy azok igazak legyenek

a természet ismert és látható! Ezt kell használnod egész életedben, és tovább

minden alkalomra: és akkor különösen, ha a dolgok a jelenlegi állapot szerint vannak felfogva

nagy érték és tisztelet, a te művészeted és törődésed kell, hogy felfedje ezeket, és az

lássuk aljasságukat, és vegyük el tőlük mindazt, ami komoly

körülmények és megnyilvánulások, amelyek között olyan súlyos show-t csináltak. Mert

a külső pompa és megjelenés nagyszerű zsonglőr; majd különösen a művészet

a legnagyobb veszélyben vagy attól, hogy elkápráztatsz, amikor (egy férfi gondolkodása szerint)

úgy tűnik, hogy a legtöbbet pillanatnyilag foglalkoztatják.

XII. Nézze meg, mit mond Crates magáról Xenokratészről.

XIII. Azok a dolgok, amelyeket a hétköznapi emberek csodálnak, azok a leginkább

ezek közül olyan dolgokat, amelyek nagyon általánosak, és ezek alatt érthetők

pusztán természetes, vagy természetesen befolyásolt és minősített dolgok: mint kövek,

fa, füge, szőlő, olajbogyó. Akiket csodálnak, azok többek

mérsékelt és visszafogott, megelevenedett dolgok alatt érthető: nyájként

és csordák. Akik még szelídebbek és kíváncsibbak, azok csodálattal járnak

általában csak ésszerű lényekre korlátozódnak; nem úgy általában, mint ők

ésszerűek, de képesek a művészetre, vagy valamilyen mesterségre és finomságra

találmány: vagy alighanem ésszerű lényeknek; mint ők azt

gyönyörködjön sok rabszolga birtokában. De aki tiszteli az ésszerűt

a lélek általában, mivel ésszerű és természeténél fogva társaságkedvelő, keveset tesz

minden másra ügyeljen: és mindenekelőtt ügyel arra, hogy megőrizze a sajátját,

az ész és a társaságiság állandó megszokásában és gyakorlatában: és

ezáltal együttműködik vele, akinek természetéből ő is

részt venni; Isten.

XIV. Néhány dolog siet, hogy legyen, és mások, hogy többé ne legyenek. És még

akármi is van most, annak egy része már elpusztult. Örökös

az áramlások és változások megújítják a világot, mint az idők örökös menetét

a világ korát (önmagában végtelenné) teszi-e, hogy mindig frissnek tűnjön

és új. A dolgok ilyen változásában és folyamatában, mi a helyzet ezekkel a dolgokkal

ami oly gyorsan eltávolodik, bárkinek is figyelembe kell vennie, mert mindenek között van

nem olyat, amit az ember rögzíthet és rögzíthet? mintha egy férfi rendezné az övét

vonzalom valami közönséges veréb iránt, aki mellette él, akit nem látnak hamarabb,

mint a szem elől. Mert nem szabad másként gondolnunk az életünkre, mint a

puszta vér kilégzése vagy közönséges levegő belélegzése. Minek

közös felfogásunk szerint a levegőt belélegezni és kifújni

ismét, amit naponta csinálunk: ennyi és nem több, egyszerre lélegezni

ki minden légzési képességedet abba a közös levegőbe, ahonnan de

mostanában (mint tegnap és ma) először lélegeztél

benne és vele együtt az életben.

XV. Nem vegetatív spiráció, nem biztos, hogy (melyik növények rendelkeznek) az

ebben az életben olyan kedvesnek kell lennie számunkra; sem érzékeny légzés, a

a szelíd és vadon élő állatok megfelelő élete; sem ez a mi képzeletünk

kar; sem az, hogy alávetjük magunkat annak, hogy a

érzéki étvágyunk erőssége; vagy hogy összegyűlhetünk és élhetünk

együtt; vagy hogy tudjuk etetni: mert az valójában nem jobb, mint ez

kiüríthetjük ételeink ürülékét. Akkor mi legyen az

kedves nekünk? kattogó zajt hallani? ha nem az, akkor sem lesz

tapsolt az emberek nyelve. Sok nyelv dicséretére, benne van

semmivel sem jobb hatást, mint annyi nyelv kattogása. Ha akkor sem

taps, mi marad még, ami kedves lenne számodra? Ez az I

gondolj: hogy minden mozdulatodban és cselekedetedben megindított és visszafogott légy

csak a saját valódi természetes felépítésed és Építésed szerint.

És ehhez még a hétköznapi művészetek és szakmák is elvezetnek bennünket. Mert ez az

amit minden művészet megcéloz, hogy bármi legyen is az, az a művészet által

végrehajtott és előkészített, alkalmas lehet arra a munkára, amelyre felkészült.

Ez a vége annak, aki megmunkálja a szőlőt, és aki magára veszi

vagy csikós megszelídítése, vagy kutyák kiképzése nem cél. Mi mást tesz a

gyerekek oktatása, és minden tanult szakma hajlamos? Természetesen

akkor ez az, ami nekünk is kedves. Ha ebben a konkrét

jól megy neked, ne törődj más dolgok megszerzésével. De van

így van, hogy nem tudsz mást is tisztelni? Akkor nem lehet

tényleg szabad vagy? akkor nem lehet önelégültséged: akkor leszel

valaha szenvedélyeknek legyen kitéve. Mert ez nem lehetséges, de annak kell lenned

irigy, féltékeny és gyanakvó azokra, akikről tudod, hogy gyászolhatnak

te az ilyen dolgokról; és ismét egy titkos aláásójuk, akit te

lásd a jelenlegi birtokodban azt, ami kedves neked. Hogy rövid legyek,

szükségképpen tele kell lennie zavarodottsággal magában, és gyakran vádol

az istenek, bárkinek is szüksége van ezekre a dolgokra. De ha igen

csak az elmédet tiszteld és tiszteld, ettől leszel elfogadható

önmagad, a barátaid felé nagyon kezelhető; és alkalmazkodó és

összhangban van az istenekkel; vagyis dicsérettel elfogadni bármit is

jól gondolja, hogy kinevez és kioszt neked.

XVI. Alatta, fölött és körül az elemek mozgása látható; hanem

az erény mozgása egyike sem ezeknek a mozgásoknak, hanem valamivel több

kiváló és isteni. Kinek kell lennie (a gyorsuláshoz és a boldoguláshoz).

olyan módon, amelyet nem könnyű megérteni.

A XVII. Ki választhat, ha nem csodálkozik rájuk? Nem fognak jót beszélni

azokat, akik velük egyidőben vannak, és velük élnek; mégis ők

ők maguk nagyon ambiciózusak, hogy azok, akik követni fogják, akikkel rendelkeznek

soha nem látott és nem is fog látni, jót kell beszélnie róluk. Mintha férfi lenne

keseregnie kell, hogy nem dicsérték meg azok, akik korábban éltek

őt.

XVIII. Soha ne képzelj el semmi lehetetlent az ember számára, ami általad

nem, vagy nem sok nehézség nélkül megvalósítható; de bármi benne

általános, te el tudod képzelni, hogy minden ember számára lehetséges és megfelelő, gondold ezt

nagyon lehetséges számodra is.

XIX. Tegyük fel, hogy a palestrában valaki megtépett téged

a körmeit, és betörte a fejedet. Nos, megsebesültél. Mégis megteszed

nem felkiált; nem vagy megsértődve vele. Nem gyanakodsz rá

azután, mint aki arra vigyáz, hogy rosszat csináljon veled. Igen akkor is,

bár mindent megteszel, hogy megmentsd magad tőle, de nem tőle, mint an

ellenség. Nem gyanús felháborodásból, hanem azért

szelíd és barátságos deklináció. Tartsa meg ugyanazt az elmét és beállítottságot

életed más részeit is. Sok mindenre szükségünk van

beképzelni és felfogni, mintha dolgunk lett volna egy antagonistával

a palestra. Mert ahogy mondtam, nagyon is lehetséges, hogy elkerüljük és

hanyatlás, bár nem gyanítjuk és nem is gyűlöljük.

XX. Ha valaki megfedd, és nyilvánvalóvá teszi előttem,

hogy bármilyen véleményemben vagy cselekedetemben tévedek, legszívesebben megteszem

visszahúzni. Mert ez az igazság, amit keresek, amiben biztos vagyok

soha egyetlen ember sem sérült meg; és ami biztos, hogy megsérült, ami továbbra is benne van

bármilyen hiba vagy tudatlanság.

XXI. Én a magam részéről megteszem, ami az enyém; ami a többi dolgot illeti,

hogy értelmetlen dolgok vagy irracionális dolgok; vagy ha racionális, akkor mégis

megtévesztve és tudatlanok az igaz útról, nem zavarják és nem vonják el figyelmüket

én. Ami pedig azokat a teremtményeket illeti, akiket nem enged az ész és minden

a világ egyéb dolgait és dolgait, bármit is szabadon és nagylelkűen,

mint akit ésszel végzünk, olyan dolgokat, amelyeknek nincs, használjuk azokat. És

ami a férfiakat illeti, feléjük, mint természetesen részesei ugyanannak az oknak, én

az a gond, hogy társaságosan viseljem magam. De bármi legyen is az, hogy te vagy

ne felejtsd el hívni az isteneket. És ami az időt illeti, meddig vagy

élni fogsz, hogy megtedd ezeket, legyen ez teljesen közömbös számodra,

mert három ilyen óra is elegendő.

XXII. Macedón Sándor, és aki felöltöztette öszvéreit, amikor egyszer

mindketten halottak jöttek egyhez. Mert vagy mindketten visszatértek azokhoz

eredeti racionális esszenciák, ahonnan a világon minden dolog származik

szaporított; vagy mindkettőt egy mód után atomokká szórták szét.

XXIII Fontolja meg, hogy hány különböző dolog érinti-e a mieinket

testünk vagy lelkünk egy pillanat alatt mindannyiunkban bekövetkezik,

és így nem fogsz azon tűnődni, hogy még sok minden, vagy inkább minden

készek, egy időben fennmaradhatnak, és együtt létezhetnek abban, hogy mind az egyik, mind a

tábornok, amelyet világnak nevezünk.

XXIV. ha valaki felteszi ezt a kérdést neked, hogyan ez a szó Antoninus

meg van írva, nem erősíted-e most a szándékodat, és

sorrendben kimondani minden betűjét? És ha valaki ellenkezik

téged, és veszekedj veled emiatt; veszekedni fogsz vele megint, vagy

inkább folytasd szelíden, amint elkezdted, amíg meg nem számlálsz minden

levél? Itt is ne feledje, hogy minden kötelesség, amely a

Az ember bizonyos betűkből vagy számokból áll, amelyekhez

minden zaj és zűrzavar nélkül tartsd magad rendesen tovább kell lépned

az általad javasolt végkifejlet, nem engedve veszekedni vele, aki veszekedne és

összeveszni veled.

XXV. Nem kegyetlen dolog-e megtiltani a férfiaknak, hogy befolyásolják azokat a dolgokat, amelyek

úgy gondolják, hogy legjobban egyetértenek saját természetükkel, és leginkább arra törekszenek

a saját tulajdonuk? De te valahogy megtagadod ezt tőlük

szabadság, ahányszor haragszol rájuk a bűneikért. Mert biztosan

Bármilyenek is legyenek, azokhoz a bűnökhöz vezetik őket, ami a javukat illeti

és áru. De ez nem így van (talán ellenkezik). te

azért tanítsd őket jobban, és mutasd meg nekik; de ne légy te!

mérges rájuk.

XXVI. A halál az érzékek benyomásának megszűnése, a

a szenvedélyek zsarnoksága, az elme tévedései és a szolgaság

test.

XXVII. Ha ebben a fajta életben a tested képes kitartani, akkor a

szégyen, hogy a lelked előbb elájul, és megadod magad, vigyázz, nehogy

filozófus, idővel egyszerű császárrá válsz, és újat kapsz

tinktúra az udvarból. Mert megtörténhet, ha nem figyelsz.

Maradj tehát igazán egyszerű, jó, őszinte, komoly, mindentől mentes

hivalkodó, szereti azt, ami igazságos, vallásos, kedves,

gyengéd szívű, erős és lendületes, hogy átvészeljen mindent, ami te leszel.

Törekedjen olyan folytatására, mint a filozófia (volt-e teljesen és

állandóan alkalmazta magát hozzá) készített volna és biztosított volna téged.

Imádd az isteneket, szerezd meg az emberek jólétét, ez az élet rövid.

A jótékonykodás és a szent hajlam az egyetlen gyümölcse ennek

földi élet.

XXVIII. Tégy mindent úgy, ahogy Antoninus Pius tanítványa illik.

Emlékezzen eltökélt állhatatosságára azokban a dolgokban, amelyeket aszerint tett

az észhez, mindenben egyenlőségét, szentségét; a vidámsága

az arca, a kedvessége, és mennyire szabad volt minden hiábavalóságtól;

milyen óvatosan jutunk el a kézben lévő dolgok valódi és pontos ismeretéhez,

és hogy semmiképpen nem adja fel, amíg teljesen és egyértelműen nem teszi

megérteni a vállalkozás egész állapotát; és milyen türelmesen, és anélkül

Bármilyen vitát, amelyet elviselne velük, igazságtalanul elítélte:

hogy soha semmiben nem kapkodna túl, és nem adna fület a rágalmaknak és

hamis vádakat, de vizsgálja meg és figyelje meg a legjobb szorgalommal a több

a férfiak cselekedetei és beállítottsága. Még egyszer, mennyire nem volt hátráltató, sem

könnyen megijedt, nem gyanakvó, és az ő nyelvén mindentől mentes

meghatottság és kíváncsiság: és milyen könnyen megelégedne vele

kevés dolog, mint szállás, ágynemű, ruházat és hétköznapi táplálék, és

jelenlét. Mennyire bírja a vajúdást, mennyire türelmes; képes a tartalékán keresztül

A diétát reggeltől estig kell folytatni anélkül, hogy szükség lenne rá

megszokott órái előtt visszahúzódva a természet szükségleteihez: az övé

egységesség és állandóság a barátság kérdésében. Hogyan viselné el

azokat, akik teljes merészséggel és szabadsággal szembehelyezkedtek a véleményével; és még

örülj, ha valaki jobb tanácsot tud neki adni: és végül, milyen vallásos

babona nélkül volt. Mindezek a dolgok emlékeznek rá

valahányszor eljön az utolsó órád, megtalálhat téged, ahogyan meg is történt

őt, a jó lelkiismeret birtokában készen rá.

XXIX. Felpezsdítsd az elmédet, és idézd fel újra az eszedet a természetesedből

álmok és látomások, és amikor tökéletesen felébredsz, és képes vagy

vedd észre, hogy ezek csak álmok voltak, amelyek nyugtalanítottak téged, mint egy újonnan

másfajta alvásból felébredve nézz rá ezekre a világi dolgokra

ugyanaz az elméd, mint azokon, amelyeket álmodban láttál.

XXX. Testből és lélekből állok. Az én testemnek minden

közömbös, önmagában véve nem hathat jobban egyik dologra, mint a másikra

bármilyen különbség félelmével; ami az elmémet illeti, minden olyan dolgot, ami van

nincs a saját működésének határán, közömbös vele szemben, és

a saját műveletei esetében azok teljesen tőle függnek; ő sem

mindennel elfoglalja magát, kivéve azokat, amelyek jelen vannak; mert a jövőre nézve és

a múltbeli műveletek, ezek is most jelen pillanatban közömbösek számára.

XXXI. Amíg a láb azt teszi, ami hozzá tartozik, és

a kéz, ami hozzá tartozik, a munkájuk, bármi legyen is az

nem természetellenes. Tehát az ember mindaddig, amíg azt cselekszi, ami az a

ember, munkája nem lehet természetellenes; és ha nem természetellenes,

akkor sem bántó neki. De ha így lenne, akkor a boldogság megtette

élvezetből áll: hogyan jöttek hírhedt rablók, tisztátalan, utálatos májak,

gyilkológyilkosok és zsarnokok, oly nagy mértékben, hogy kivegyék a részüket

örömök?

XXXII. Nem látod, hogy még azok is, akik mechanikus művészetet vallanak,

bár bizonyos szempontból nem jobbak puszta idiótáknál, mégis ragaszkodnak

közel kereskedésükhöz, szívükben sem találják

visszautasítani tőle: és nem bántó dolog-e, hogy egy építész, vagy a

az orvosnak tiszteletben kell tartania szakmájuk menetét és titkait

mint az ember saját természetének, értelmének megfelelő menetét és állapotát,

ami közös vele és az Istenekkel?

XXXIII. Ázsia, Európa; mik ezek, de mint az egész világ sarkai;

amelyből az egész tenger csak egy csepp; és a nagy Athos-hegy, de

mint egy rög, mint minden jelen idő, csak mint az örökkévalóság egyetlen pontja. Mind, kicsinyes

dolgok; mindaz, ami hamarosan megváltozik, hamar elpusztul. És minden

egy kezdettől származnak; vagy mind többször és különösen megfontoltan

és mindenek általános uralkodója és kormányzója határozta meg; vagy mind általa

szükséges következmény. Úgy, hogy egy tátongó oroszlán rettenetes szünete, és

minden méreg és minden bántó dolog csak (mint a tövis és a sár)

a tisztességes dolgok szükséges következményei. Ne gondolj ezekre

ezért, mint olyan dolgok, amelyek ellentétesek azokkal, amelyeket nagy tiszteletben tartasz, és

tisztelet; de gondold meg elmédben mindenek igazi forrását.

XXXIV Aki azt látja, ami most van, az mindazt is látta

valaha volt, vagy mindig lesz, mert minden egyfajta; és minden hasonló

egyik a másikhoz. Meditálj gyakran minden dolog kapcsolatán a

világ; és az egymáshoz fűződő kölcsönös kapcsolat alapján. Mert

minden dolog egyfajta hajtogatott és bevont egymásba, és általa

ezek az eszközök jól megegyeznek egymással. Mert egy dolog következik ebből

egy másik, helyi indíttatásból, természetes összeesküvéssel és megegyezéssel, valamint

lényegi egyesülés, vagy az összes anyag egyé redukálása.

XXXV. Illeszkedjen és alkalmazkodjon ahhoz a birtokhoz és azokhoz

események, amelyeket a sorsok hozzád csatoltak; és a szerelem

azokat a férfiakat, akikkel a sorsod, hogy együtt élj; de igazán szeretni őket. An

hangszer, szerszám, edény, bármi legyen is az, ha alkalmas arra

erre a célra készült, olyan, amilyennek lennie kell, bár lehet

elkészítette és felszerelte, ne legyen szem elől, és eltűnjön. De a természetes dolgokban ez

az erő, amely keretbe foglalta és felszerelte őket, továbbra is bennük van és lakozik:

ezért őt is jobban kellene tisztelni, és mi vagyunk a

elkötelezettebb (ha az ő célja szerint élünk és töltjük az időnket

és szándékunk) azt gondolni, hogy minden rendben van velünk, és a sajátunk szerint

elméket. Ilyen módon is, és ebből a szempontból is az, aki van

összességében élvezi a boldogságát.

XXXVI. Milyen dolgok nincsenek a megfelelő hatalomban és

saját akaratod szerint vagy iránytűd, vagy elkerülöd, ha akarod

ajánld fel magadnak ezeket a dolgokat jónak vagy rossznak; kell

úgy kell lennie, ahogyan vagy beleesel abba, amit te

rosszat gondolsz, vagy elmulasztod azt, amit jónak gondolsz, így fogsz

légy készen arra, hogy panaszkodj az istenekre, és gyűlöld azokat az embereket, akik vagy

valóban így lesz, vagy azt gyanítja, hogy bármelyiknek az oka

az egyik hiánya vagy a másikba esés. És valóban muszáj

szüksége sok rosszat követ el, ha hajlamosak vagyunk ezekre a dolgokra, több ill

kevésbé, bármilyen különbségről véleménnyel. De ha gondoljuk és szeretjük ezeket

csak olyan dolgokat, mint jót és rosszat, amelyek teljes mértékben saját akaratunktól függenek

nincs többé alkalom arra, hogy zúgolódjunk az istenek ellen, vagy miért legyünk

ellenségeskedés bármely férfival.

XXXVII. Mindannyian egy cél érdekében dolgozunk, néhányan önként és racionálisan

megértése annak, amit csinálunk: mások ilyen ismeretek nélkül. Ahogy gondolom

Hérakleitosz egy helyen azokról beszél, akik alszanak, hogy még ők is dolgoznak

a maguk fajtájában, és a világ általános műveleteihez kötődnek. Egy

az ember tehát együttműködik egyik fajta, a másik a másik után

rendezés; de még az is, aki zúgolódik, és az ő erejére ellenáll, és

akadályozzák; még ő is együttműködik, mint bárki más. Az ilyenekről is tette a

szükségben van a világ. Most gondold meg, hogy ezek közül melyiket szeretnéd

rangsorolja magát. Mert azt, aki mindenek adminisztrátora, meg fogja tenni

jó hasznodra, akár akarod, akár nem, és használj (részként és

tagja az egésznek) így együttműködni vele, hogy bármit is te

nem, saját tanácsai, állásfoglalásai előmozdítására kell fordulnia.

De ne légy szégyen az egésznek olyan része, mint az aljas és

nevetséges vers (amelyet Chrysippus egy helyen említ) része

a komédiát.

XXXVIII. Vajon ráveszi-e a nap, hogy megtegye azt, ami hozzá tartozik?

az eső? vagy az ő fia, Aesculapius, aki a földnek megfelelően cselekszik

tartozik? Milyen a helyzet az egyes sztárokkal? Bár ők

mindegyik különbözik a másiktól, és számos töltése és funkciója van

önmagukban, mindazonáltal nem értenek-e egyet és nem működnek együtt egyben

vége?

XXXIX. Ha igen, az istenek különösen azokra gondoltak

dolgok, amelyek megtörténhetnek velem, ki kell állnom a mérlegelésüket, mint

diszkrét és bölcs. Mert az, hogy egy Isten meggondolatlan Isten legyen, egy dolog

még elképzelni is nehéz: és miért kellene úgy dönteniük, hogy bántsák? minek

hasznot hoznak akár nekik, akár az univerzumnak (amire ők kifejezetten gondoskodnak

mert) származhat belőle? De ha igen, akkor erre nem gondoltak

én különösen, minden bizonnyal rendelkeznek az egészről általában, és ezekről

dolgok, amelyek ennek az általános mérlegelésnek a következménye és koherenciája

különösen velem történnek meg, kötelességem elfogadnom és elfogadnom. De ha

hát legyen, hogy egyáltalán nem gondolkodtak (ami valóban nagyon

vallástalan, hogy bárki elhiggye: mert akkor se áldozunk, se

imádkozzunk, és ne tartsuk tiszteletben eskünket, és ne használjuk többé egyiket sem

dolgokat, amiket a jelenlétével és titkos beszélgetésével győztünk meg

Istenek köztünk, napi használat és gyakorlat:) de, mondom, ha igen, akkor ők

valójában sem általánosságban, sem különösebben nem foglalkoztak egyikkel sem

azokat a dolgokat, amelyek megtörténnek velünk ezen a világon; mégis legyen hála Istennek, ez

Azon dolgok közül, amelyek engem érintenek, szabad megfontolnom

én magam, és minden tanácskozásom csak arra vonatkozik, ami nekem való

legjövedelmezőbb. Ez most mindenkinek a legjövedelmezőbb, ami az

saját alkata és természete szerint. A természetem pedig az, hogy lenni

racionális minden cselekedetemben és mint jó, és természetes tagja egy városnak és

közösség, tagjaim felé, hogy mindig társaságkedvelő és kedves legyen

ártalmatlanított és érintett. Az én városom és hazám, ahogy én vagyok Antoninus, Róma; mint

egy ember, az egész világ. Azok a dolgok tehát, amelyek célszerűek és

jövedelmező ezeknek a városoknak, az egyetlen dolog, ami jó és

számomra célszerű.

XL. Bármi is történik valakivel, célszerű a

egész. És annyi megelégedésére elég is lehet, hogy célszerű

az egész általában. De általában ezt is észre kell venni, ha

szorgalmasan ügyelj arra, hogy valakivel bármi történjék

vagy férfiak... És most megelégszem, hogy a célszerű szónak többnek kell lennie

általában érthető azokról a dolgokról, amelyeket egyébként középnek nevezünk

dolgok, vagy közömbös dolgok; mint egészség, gazdagság és hasonlók.

XLI. Mint a színház és más hasonló helyek szokásos előadásai,

amikor bemutatnak neked, érintsd meg; mint még mindig ugyanazok a dolgok

látva, és ugyanilyen módon hálátlanná és unalmassá teszi a látványt; szóval

minden olyan dolognak, amit egész életünkben látunk, hatással kell lennie ránk. Mindenkinek

a dolgok, fent és lent, még mindig ugyanazok, és ugyanazokból az okokból.

Mikor lesz akkor vége?

évi XLII. Legyen több emberhalál mindenféle, és mindenféle

szakmák és mindenféle nemzet örök tárgya legyen

gondolatok,... hogy még Philisztiohoz, Phœbushoz és még le is jöjjön

Eredet. Adja át most más generációknak. Ott leszünk sok után

változásokat, ahol annyi bátor szónok van; ahol annyi sír

filozófusok; Hérakleitosz, Püthagorasz, Szókratész. Ahol annyi hős van

a régi idők; aztán megannyi bátor kapitány az utóbbi időkből; és így

sok király. Mindezek után hol Eudoxus, Hipparkhos, Archimedes; hol annyi más éles, nagylelkű, szorgalmas, ravasz, kitartó diszpozíciók; és többek között még ők is, akik a legnagyobbak voltak gúnyolódni és gúnyolódni emberi életünk gyarlóságán és rövidségén; mint Menippus és mások, ahányan voltak ilyenek, mint ő. Az összes közül ezek azt hiszik, hogy már rég mind meghaltak és elmentek. És mit tegyen szenvednek tőle! Nem, akiknek már csak egy nevük sem maradt, miben a rosszabbak? Egy dolog van, és az egyetlen, ami megéri az időnket ezen a világon, és nagyra kell becsülnünk; és vagyis az igazság és az igazság szerint, szelíden és szeretettel hamis és igazságtalan emberekkel beszélgetni.

évi XLIII. Amikor vigasztalni és felvidítani akarod magad, emlékeztesd a számos ajándékuk és erényük, akikkel naponta beszélgetsz; mint például az egyik iparága; a másik szerénysége; a egy harmad szabadelvűsége; egy másik valami más dolog. Semmiért nem lehet így örülj nagyon, mint több erény hasonlóságai és párhuzamai, látható és kiemelkedő a veled élők beállítottságában; különösen akkor, ha egyszerre, amilyen közel vannak, önmagukat képviselik neked. Ezért mindig készen kell tartania őket.

évi XLIV. Szomorkozol, hogy csak annyi kiló vagy, de nem? inkább háromszáz? Ugyanannyi okod van a szomorkodásra, mint neked élnie kell, de annyi évig, és nem tovább. Ami a tömeget és az anyagot illeti

megelégszel annak az arányával, amelyre van osztva

te, így kell neked is egy ideig.

évi XLV. Tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy meggyőzzük őket; de ha azonban

az értelem és az igazságosság elvezet téged ehhez, tedd meg, bár soha nem lesznek annyira

ellene. De ha valaki erőszakkal ellenáll neked, és megakadályoz téged

fordítsd át erényes hajlamodat egyik tárgyról a másikra, abból

igazságot a megelégedett kiegyensúlyozottságnak és vidám türelemnek: hát mi van benne

az egy a te akadályod, használhatod azt a gyakorlásra

egy másik erény: és ne feledd, hogy kellő kivétellel, és

fenntartással, amit eleinte hajlottál és vágytál. Mert megtetted

ne foglalkozz lehetetlen dolgokkal. Akkor mire? hogy minden te

a vágyak valaha is mérsékelhetők ezzel a kellő fenntartással. És

ezt megvan, és mindig meg is kaphatja, akár benne van a kívánt dolog

hatalmad vagy nem. És mit törődöm jobban, ha az, amiért születtem

és világra hoztam (hogy ésszel uralkodjak minden vágyamon

diszkréció) lehet?

évi XLVI. Az ambiciózus egy másik ember cselekedetét, dicséretét és tapsát feltételezi

legyen a saját boldogsága; az érzéki saját érzéke és érzése; hanem ő

ez bölcs dolog, a saját cselekedete.

évi XLVII. A te hatalmadban áll, hogy kizárj mindenféle önhittséget

és véleménye az üggyel kapcsolatban; és ugyanezzel a módszerrel kizárni
minden bánat és bánat a te lelkedből. Ami a dolgokat és a tárgyakat illeti
önmaguknak nincs olyan hatalmuk, amellyel nemzhetnék és
ránk kényszerít minden véleményt.
évi XLVIII. Használd magad, ha valaki beszél hozzád, hogy hallgass rád
őt, mivel közben nem engedsz más gondolatoknak; hogy
így (amennyire csak lehetséges) úgy tűnhet, hogy az övéhez van kötve
lélek, akárki is szól hozzád.
XLIX. Ami nem jó a méhkasnak, az nem lehet jó a méhkasnak
méhecske.
L. Vagy az utasok, vagy a betegek találnak-e hibát és panaszkodnak
az egyiket, ha jól viselik, vagy a többit, ha jól meggyógyultak? Elviszik-e
törődj ennél többel; az egyik, hogy a hajóparancsnokuk hozza őket
biztonságosan leszállhat, a másikat pedig, hogy orvosuk befolyásolja őket
felépülés?
LI. Hányan jöttek a világra egy időben, amikor én
tettek, már kimentek belőle?
LII. A sárgaságban szenvedők számára a méz keserűnek tűnik; és ahhoz
akiket megharap egy veszett kutya, borzalmas a víz; és gyerekeknek, a
a kis golyó jó dolognak tűnik. És akkor miért kéne mérgesnek lennem? vagy
én
úgy gondolja, hogy a tévedés és a hamis vélemény kevésbé teszi a férfiakat
vétkezik, mint akármelyik koler, mértéktelen és túlzó lévén, hogy okozzon

a sárgaság; vagy méreg, dühöt kelteni?

évi LIII. Senki sem akadályozhat meg abban, hogy úgy élj, ahogy a természeted megkívánja. Semmit

megtörténhet veled, de amit a természet közjava megkíván.

LIV. Milyen férfiak azok, akiknek a kedvében járnak, és minek

megszerezni, és milyen cselekedetekkel: milyen hamar elborít és eltemet mindent az idő,

és mennyit temetett már el!

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

A HETEDIK KÖNYV

I. Mi a gonoszság? Ez az, ami sokszor és gyakran megvan

már látott és ismert a világon. És amilyen gyakran megtörténik

ami egyébként zavarhatna, jöjjön el ez a mementó

gondolj arra, hogy ez az, amit már gyakran láttál és ismertél.

Általában fent és lent ugyanazokat a dolgokat fogod megtalálni. A nagyon

ugyanazok, mint az ősi történetek, a középkori történetek és a friss történetek

tele vannak velük, tele vannak a városok, és teltek a házak. Nincs semmi, ami van

új. Minden, ami van, egyben szokásos és kevéssé folytatódik.

II. Mi a félelem a dogmáidtól, vagy filozófiai állásfoglalásaidtól

és a következtetések halottakká válnak benned, és elveszítik megfelelő erejüket

és a hatékonyságot, hogy boldoggá tegyen, mindaddig, amíg a megfelelő és

korrelatív képzelgések és olyan dolgok reprezentációi, amelyeken kölcsönösen alapulnak

függ (amelynek folyamatos felkavarása és újjáélesztése a te hatalmadban áll,) vannak

még mindig friss és él? Ez az én hatalmamban van ezzel kapcsolatban

megtörtént, bármi legyen is az, hogy elgondoljuk azt, ami igaz és igaz.

Ha igen, akkor miért vagyok nyugtalan? Azok a dolgok, amik nélkülem vannak

a megértés, egyáltalán nem számítanak rá: és ez az egyetlen, ami megteszi

megfelelően foglalkozik velem. Legyen mindig ebben az elmében, és igaza lesz.

III. Aminek a legtöbb férfi a legjobban örülne, és

mindenek előtt jobban szeretnének, ha az istenek megadnák nekik ezt követően

halálukat, amíg élsz, megadhatod magadnak; élni

újra. Lásd újra a világ dolgait, ahogy már láttad őket.

Mi másért újra élni? Nyilvános műsorok és ünnepségek sok

pompa és hiúság, színpadi darabok, nyájak és csordák; konfliktusok és viták:

egy csontot, amelyet az éhes káromkodók társaságának dobtak; csali a mohó halaknak; a

fájdalmasság, és a nyomorult hangyák folyamatos teherhordása, a futás

és oda rémült egerek: drótokkal fel-alá húzott kis bábuk és

idegek: ezek a világ tárgyai ezek között kell állnod

állhatatos, szelíden érintett és mindenféle felháborodástól mentes; -val

ez a helyes racionalizálás és félelem; hogy amilyen értéke van azoknak

azokra a dolgokra, amelyekre az ember hatással van, valóban minden ember többet ér

vagy kevesebb.

IV. Szóról szóra, mindenkinek önmagában kell lennie a létező dolgoknak

a beszélt megfogantatott és érthető; és így az elkészült dolgok,

célt cél után, mindenki önmagában hasonlóan. És ami az ügyet illeti

célokra és cselekvésekre, azonnal látnunk kell, mi a helyes használat és

mindegyik kapcsolata; szóval olyan készen kell állnunk, hogy mérlegeljük

kinek mi az igazi jelentése, és ennek megfelelő jelentése

az igazságot és a természetet, akárhogyan is használják.

V. Elégséges-e ehhez az indokom és a megértésem, vagy nem? Ha az lesz

elegendő, minden privát taps vagy nyilvános hivalkodás nélkül

hangszert, amely természeténél fogva biztosított, arra fogom használni

a kézben lévő munka, mint egy hangszer, amely természeténél fogva biztosított.

ha nem, és hogy különben nem tartozik hozzám, különösen mint a

magán kötelesség, vagy átadom, és másra bízom

jobban tudja hatni: vagy törekedni fogok rá; de egyesek segítségével

mást, aki eszem közös segítségével tud valamennyire hozni

pass, ez most szezonális és hasznos lesz a közjó érdekében. Mert

bármit is csinálok, akár egyedül, akár mással, az egyetlen dolog, amit

Arra kell törekednem, hogy ez jó és célszerű legyen a nyilvánosság számára. Mert mint

a dicséretért gondold meg, hányan vannak, akik egykor sokat dicsértek, most

már egészen elfeledett, igen, akik dicsérték őket, mennyire még ők is

önmaguk már rég meghaltak és eltűntek. Ne szégyelld hát,

valahányszor mások segítségét kell igénybe venned. Bármi legyen is az

rád hárul a végrehajtás, akkor javasolnod kell magadnak, mint a

a falak méretezése katonának való. És mi van, ha valamelyiken túl vagy

sántaság vagy más akadályozó művészet, amely nem képes elérni a tetejét

egyedül a sávok, amelyeket egy másik segítségével megtehetsz; fonnyad

te tehát átadod, vagy kevésbé bátran és

készséggel, mert egyedül nem tudod mindezt megvalósítani?

VI. A jövőbeli dolgok ne zavarjanak téged. Mert ha a szükség úgy kívánja

megtörténnek, akkor (bármikor is) gondoskodni fogsz számukra

ugyanazzal az indokkal, amely által mindaz, ami most jelen van, mindkettőt létrehozza

elviselhető és elfogadható számodra. Minden dolog össze van kötve és kötött

együtt, és a csomó szent, és nincs semmi a világon,

ez nem kedves és természetes semmi más dologgal kapcsolatban, vagy hogy van

nem valamiféle hivatkozás és természetes megfelelés bármivel is

azonkívül a világon. Mert minden dolog egybe van sorolva, és ez alapján

az esedékes hely tisztessége és rendje, amelyet minden egyes ember betart,

mindannyian egyetértenek abban, hogy egy és ugyanazt alkotják

κόσμος vagy világ: mintha azt mondtad volna, kedves

darab, vagy rendezett kompozíció. Mindenben létezik de

egy és ugyanaz a sorrend; és mindenen keresztül egy és ugyanaz az Isten, a

ugyanaz az anyag és ugyanaz a törvény. Egy általános oka van, és egy

közönséges igazság, amely minden értelmes teremtményé, mert egyik sem az

csak egyetlen tökéletesség van az összes azonos fajtájú teremtmény közül, és

részesei ugyanannak az oknak.

VII. Bármi is anyagi, hamarosan eltűnik a közönségben

az egész lényege; és bármi, ami formális, vagy bármi, amit tesz

animálni azt, ami anyagi, hamarosan visszatér a közös észhez

az egész; és bárminek a hírneve és emléke hamar elnyeli

az egész általános kora és időtartama.

VIII. Egy ésszerű lény számára ugyanaz a cselekvés mindkettő szerint

a természetnek és az észnek megfelelően.

IX. Önmagában egyenes, nem egyenes.

X. Ahogy egy testben több tag egyesül, úgy vannak benne az értelmes teremtmények is

megosztott és szétszórt test, minden egy közösre készült és előkészített

működését. És ezt jobban megfogod, ha használod

gyakran mondod magadnak: μέλος vagyok, vagy

az ésszerű anyagok tömegének és testének tagja. De ha igen

mondd, hogy μέροϛ vagyok, vagy egy rész, te még nem

szívedből szeresd a férfiakat. Az öröm, amit a gyakorlás során elnyersz

jutalom, még nem kellő arányosításon és jogon alapszik

a dolgok természetének megértése. Még most is gyakorolod

ez a föld alig, mint kényelmes és illeszkedő dolog; nem, mint jót tenni

magadnak, amikor jót teszel másokkal.

XI. A külső dolgokkal az történik, ami megtörténik

külső balesetek szenvednek. Azok a dolgok, amelyek szenvednek, hagyják, hogy panaszkodjanak

magukat, ha akarják; ami engem illet, amíg nem képzelek ilyesmit,

hogy ami történt, az gonosz, nem bántottam; és az én hatalmamban van

hogy ne képzeljen el ilyesmit.

XII. Bármit is tesz vagy mond valaki, jónak kell lenned; nem azért

minden ember kedvéért, de a te természetedért; mintha vagy arany, vagy a

a smaragdnak vagy a lilának mindig azt kellene mondania maguknak: Bármi legyen is

az ember vagy teszi, vagy azt mondja: Még mindig smaragdnak kell lennem, és meg kell tartanom a magamét

színe.

XIII. Ez lehet a kényelem és a biztonságom: a megértésem, az

uralkodik mindenen, önmagában nem okoz gondot és bosszúságot

magát. Ezt mondom; nem fogja magát félelembe helyezni, nem vezet

magát bármilyen kényessé. Ha másnak hatalmában áll

félelemre vagy szomorkodásra kényszerítse, szabadon használhatja hatalmát. De

biztos, ha önmagától nem, valamilyen hamis vélemény vagy feltételezés miatt

hajlamos bármilyen ilyen szándékra; nincs félelem. Ami pedig a

test, miért tegyem a testem gyászát az elmém gyászává?

Ha ez önmagában félni vagy panaszkodni tud, hagyd. De ami a lelket illeti,

ami valójában csak a félelem vagy a bánat tekintetében lehet igazán érzékelhető; amelyhez

csak hozzátartozik különböző elképzelései és véleményei szerint

ezek közül bármelyiket vagy azok ellentéteit elismeri; megnézheti azt

magát, hogy az semmit se szenvedjen. Rávegye őt semmilyen ilyen véleményre, ill

rábeszélés. A megértés önmagában elegendő önmagának, és

nincs szüksége más dologra (ha maga nem kényszeríti rá magát).

önmagán kívül, következésképpen mivel semmire nincs szüksége, így nem is lehet

nyugtalanítsa vagy akadályozza bármi, ha maga nem zavarja és akadályozza

magát.

XIV. Mi az

εὐδαιμονία, vagy

boldogság: de ἀγαθὸς

δαίμων, vagy jó démon, vagy szellem? Mit

akkor itt csinálsz, ó véleménye? Az istenekre esküszlek, hogy te

menj el, ahogy akarod, mert nincs rád szükségem. Valóban komoly vagy

nekem ősi szokásod szerint. Ez az, hogy minden férfi

valaha volt alávetve. Azért, hogy eljöttél, nem haragszom

veled, csak elmúlt, most, hogy megtaláltalak, mi vagy.

XV. Van-e olyan ostoba ember, hogy féljen attól, hogy megváltozik, amire minden dolog, ami

egyszer nem tartoztak a lényükkel? És mi az, ami kellemesebb és

jobban ismeri az univerzum természetét? Hogyan tudnád használni magad

a szokásos forró fürdőket, ne az a fa legyen, amelyik először melegíti

megváltozott? Hogyan kaphatna bármiféle táplálékot azokból a dolgokból, amelyek

ettél, ha nem kell megváltoztatni? Szinte bármi más is lehet

(ami hasznos és jövedelmező) változtatás nélkül valósuljon meg? Hogyan

akkor nem veszed észre, hogy te is a halál által jutsz el

változás, ugyanolyan természetű dolog, és szükség szerint a

az univerzum természete?

XVI. Az univerzum anyagán keresztül, mint egy özönvízen keresztül

minden egyedi szerv, mivel mindegyik azonos természetű, és minden munkatárs

magával az univerzummal, mint az egyik testünkben oly sok tagja között

magukat. Hány ilyen, mint Chrysippus, hány olyan, mint Szókratész, hogyan

sokan, mint például Epiktétosz, már rég elnyelte a világ korát

és felfalta? Legyen ez nálad, legyen szó akár férfiakról, akár vállalkozásokról

alkalmat a gondolkodásra, hogy a gondolataid ne tereljék el és
elméd túlságosan komolyan foglalkozik bármivel, minden ilyen alkalommal
most jut eszedbe. Minden gondolatom és gondom közül csak egy van
az lesz a cél, hogy én magam semmi olyat nem csinálok, ami illendő lenne
az ember felépítése (akár magával a dologgal, akár azzal kapcsolatban
módja vagy időpontja) ellentétes. Az idő, amikor te
mindent elfelejtett, kéznél van. És ez az idő is itt van
kéz, amikor önmagadról mindenki elfeledkezik. Amíg vagy, jelentkezz
saját magad ahhoz, ami az embernek, mivel ő mart, a legmegfelelőbb
és kellemes, vagyis hogy az ember még szeresse is azokat, akik vétkeznek
ellene. Ez lesz, ha egyidejűleg bármi ilyesmi történik
megtörténjen, emlékezz arra, hogy ők a te rokonaid; hogy át van
tudatlanság és akaratuk ellenére, hogy vétkeznek; és ez egy nagyon
rövid idő múlva sem te, sem ő nem leszel többé. De mindenekelőtt
olyan dolgokat, amelyek miatt nem ártott neked; azért általa az eszed és
a megértés nem lesz rosszabb vagy aljasabb, mint korábban volt.
A XVII. Az univerzum, minden dolog közös anyagának természete
mintha annyi viaszból lett volna, talán lovat formált; és akkor,
ennek az alaknak a tönkretétele új temperamentumot és formálást
eredményezett
a fa formájába és szubsztanciájába: aztán hogy ismét a formába és
egy ember anyaga: aztán az megint valami másba. Most mindegyik
ezek fennmaradnak, de nagyon rövid ideig. Ami a feloszlatást illeti, ha az

ne legyen bántó dolog a mellkasra vagy a törzsre nézve, hogy egyesüljenek; miért

súlyosabbnak kell lennie, ha szétválasztják?

XVIII. A dühös arc nagyon ellentétes a természettel, és gyakran az is

a halál előtt állók megfelelő arckifejezése. De vajon az volt-e

szóval, hogy minden harag és szenvedély olyan alaposan kioltott benned, hogy

teljességgel lehetetlen volt tovább gyújtani, de itt nem szabad

elégedett vagy, de törekedj tovább az igaz jó következményével

racionalizálás, tökéletesen megfoganni és megérteni, hogy minden harag és

a szenvedély az értelem ellen szól. Mert ha nem leszel értelmes a te iránt

ártatlanság; ha ez is elmegy tőled, a javak vigasztalása

lelkiismeret, hogy mindent ész szerint cselekszel: ami kell

élsz még? Minden dolog, amit most látsz, csak a

pillanat. Az a természet, amely által a világban minden dolgunk van,

hamarosan változást és változást fog hozni rájuk, majd az ő életükre is

az anyagok más dolgokat is hasonlóvá tesznek magukhoz: aztán hamarosan másokat is

ismét ezeknek az anyagáról és lényegéről: hogy így ezekkel az eszközökkel a

a világ még mindig frissnek és újnak tűnhet.

XIX. Ha valaki más ellen vétkezik, azonnal gondolja meg

önmagaddal, mi volt az, amit jónak, mit rossznak tartott,

amikor szabálysértést követett el. Mert ha ezt megtudod, megszánod őt

nem lesz alkalma sem csodálkozni, sem mérgesnek lenni. akár te

porosodsz meg, mégis abban a tévedésben és tudatlanságban élj, mint a por

tegyük fel, hogy vagy éppen ezt csinálja, vagy valaki más, mint a világi

dolog, jónak lenni; és ezért köteles vagy megbocsátani neki, ha megtette

amit te hasonló esetben te magad csináltál volna. Vagy ha igen

hogy többé ne gondold ugyanazokat a dolgokat jónak vagy rossznak,

hogy megteszi; Hogyan nem tudsz szelíd lenni a tévedésben lévővel?

XX. Ne képzeld magadnak a jövőt, mintha jelen lennének

de a jelenlévők közül néhányat vegyen félre, a legtöbbet elveszi

hasznot húzzon, és különösen gondoljon rájuk, milyen csodálatos vagy

szeretném őket, ha nem lennének jelen. De vigyázz, nehogy

hogy míg a por leüleped a jelenlévő dolgokban való elégedettségedet, addig növekedj

idővel túlértékeljük őket, mivel az igényük van (bármikor is

úgy esik ki) gondot és bosszúságot okozna számodra. Zárd fel

önmagad önmagadba. Ilyen a te ésszerű parancsolatod

része, mintha igazságot gyakorolna, és ez a nyugalmat jelenti

magában, teljesen meg van elégedve önmagával minden más nélkül

dolog.

XXI. Töröljön le minden vélemény marad az ésszerűtlen erő és erőszak

vágyak és vonzalmak: írd körül a jelen időt, vizsgáld meg bármit is

történjék az, akár magaddal, akár mással: oszd meg minden jelenlévőt

tárgyak, akár formálisak, akár anyagiak, gondoljunk az utolsóra

óra. Amit a felebarátod elkövetett, hol a bűne

hazudik, ott hagyd nyugodni. Vizsgálja meg sorrendben, amit elhangzik. Engedd, hogy te

az elme a hatásokba és az okokba egyaránt behatol. Örülj magadnak

igazi egyszerűséggel és szerénységgel; és hogy minden középső dolog között

az erény és a bűn közömbös számodra. Végül szeresd az emberiséget; engedelmeskedni

Istenem.

XXII. Minden dolog (mondja) bizonyos sorrendben és megbeszélés szerint történik. És

mi van, ha csak az elemeket.

Elég lesz emlékeznünk arra, hogy általában minden dolog bizonyos

megrendelés és időpont egyeztetés: vagy ha csak kevés. Ami pedig a halált illeti, az

vagy diszperzió, vagy az atomok, vagy megsemmisülés, vagy kihalás, vagy

fordítás következik. Ami pedig a fájdalmat illeti, az, ami van

az elviselhetetlennek hamarosan véget vet a halál; és ami sokáig tart, annak szüksége van

legyen elviselhető; és hogy az elme időközben (ami mindenben van) lehet

közbeiktatás vagy elfogás útján, mindenféle megállítással

kereskedelem és rokonszenv a testtel, továbbra is megőrzi saját nyugalmát.

Megértésedet ez nem rontja. Ami a szenvedő részeket illeti,

ha tehetik, maguk nyilvánítsák ki gyászukat. Ami a dicséretet ill

dicséret, meglátásuk és megértésük, milyen birtokon vannak;

milyen dolgokat repülnek, és milyen dolgokat keresnek: és hogy mint

a tengerparton, amit korábban látni lehetett, az a folytonos

egymásra rakott új homokhalmok egymás után hamarosan elbújtak és

fedett; tehát ebben az életben minden korábbi dolog azok által, amelyek azonnal

sikerül.

XXIII. Platónból. – Akkor az, akinek az elméje igaz

nagylelkűség, aki mindkettejük szemlélődéséhez szokott

időkben, és általában mindenben; lehet ez a halandó élet (gondolod)

nagy dolognak tűnik neki? Ez nem lehetséges – válaszolta. Akkor

és az ilyen egyszeri halálozás sem lesz súlyos dolog? Semmi esetre.'

XXIV. Antiszthenészből. – Fejedelmi dolog jól csinálni és lenni

rosszul beszélt. Szégyenletes dolog, hogy az arcot alá kell vetni

az elmét, hogy olyan formába tegyék, amilyen lesz, és annak öltöztessen

akarat; és hogy az elme ne szenteljen annyi gondot magára, mint arra

divatozza magát, és úgy öltözködjön, ahogyan a legjobban illik.

XXV. Több költő és képregény közül. 'Nem sok hasznod lesz belőle,

hogy haragodat és felháborodásodat magukra a dolgokra fordítsa, amelyek megvannak

rád esett. Mert ami őket illeti, ők nem érzik ezt,

stb. Csak nevetségessé teszed magad; mind az isteneknek

és férfiak stb. Életünket úgy aratják, mint egy érett kalász; az egyik még van

áll és egy másik lent van stb. De ha igen, akkor én és a gyerekeim

elhanyagolják az istenek, még ennek is van valami oka, stb. As

amíg a jog és a méltányosság mellettem áll stb. Nem siránkozni velük,

nem remegni stb.'

XXVI. Platónból. – Az igazságossággal és méltányossággal teli válaszom az kell, hogy legyen

ez: Nem helyes a beszéded, ó, ember! ha úgy gondolja, hogy ő, aki a

bármi érték, akár az életet, akár a halált kell felfognia

nagy veszély és veszély; és ne ez legyen az egyetlen gondja

megvizsgálja saját cselekedeteit, akár igazságosak, akár igazságtalanok: vajon a

jó, vagy egy gonosz ember stb. Mert a valóságban így áll a helyzet,

Ó ti athéni férfiak! Milyen helyet vagy állomást választott az ember

önmagának, saját maga számára legjobbnak ítélve; vagy törvényes felhatalmazás alapján kerül és

belenyugodtam, szerintem (minden veszély látszat ellenére)

hogy úgy maradjon, mint aki nem fél sem a haláltól, sem semmitől

egyébként annyira fél, hogy bármit elkövet, ami gonosz és

szégyenletes stb. De, ó nemes uram, gondolja meg, imádkozom, akár igaz

a nagylelkűség és az igazi boldogság nem másból áll, hanem

mint a mi vagy más emberek életének megőrzésében. Mert az

nem az a része az embernek, aki valóban férfi, hosszú életre vágyni vagy arra

sokat hozzon ki életéből, amíg él, hanem (aki ilyen) akarja

ezekben a dolgokban teljes mértékben az istenekre hivatkozik, és ezt hiszi

amit minden nő elmondhat neki, hogy egy férfi sem kerülheti el a halált; az egyetlen

amire gondol és törődik, az az, hogy mikor

él, élhet olyan jól és olyan erényesen, amennyire csak tud stb.

Körülnézni, szemekkel követni a csillagok útját és

bolygók, mintha velük futnál; és örökké észben tartani a

az elemek többszöri cseréje egymásba. Az ilyen képzelgéseknek és

képzeletünk, sokat segít, hogy megtisztítsuk a salaktól és a szennytől

földi élet stb. Ez is egy szép részlet Platóntól, ahol ő

világi dolgokról beszél ezekkel a szavakkal: „Neked is kell, mint egyesektől

magasabb helyekre tekints le, mintegy e világ dolgaira, mint

nyájak, seregek, földművesek munkája, házasságok, válások, generációk,

halálesetek: a bíróságok és a bírói testületek zűrzavarai; sivatagi helyek;

a barbárok számos nemzete, nyilvános ünnepek, gyászok, vásárok,

piacokon. Hogy minden dolog a földön varázslatos; és milyen csodálatos módon

az egymással ellentétes dolgok egybevágnak a szépségével és tökéletességével

ezt az univerzumot.

XXVII. Visszatekinteni az egykori korok dolgaira, mint sokrétűre

több monarchia és nemzetközösség változásai és átalakulásai. Lehet

előre látja a jövőt is, mert mind egyforma lesz;

az sem lehetséges, hogy elhagyják a dallamot, vagy megtörjék a

koncert, amely most, úgymond, ezekkel a dolgokkal kezdődik, amelyek most elkészültek

és megvalósult a világban. Minden egybe jut tehát, hogy a

az ember legyen szemlélője ennek az életnek a dolgainak, de negyven évig, vagy akár

látja őket együtt tízezer esztendeig: mert mit lát még többet? – És

Ami pedig a földről jött részeket illeti, azok visszatérnek a földre

újra föld; és akik a mennyből jöttek, azok is visszatérnek hozzájuk

azokat a mennyei helyeket. Legyen szó puszta feloldásáról és feloldásáról

az összezavarodott atomok sokféle bonyolultsága és összefonódása; vagy néhány

az egyszerű és romolhatatlan elemek ilyen szétszórása... „Húsokkal

és italok és búvárok varázsa, igyekeznek elterelni a csatornát, hogy azok

talán nem hal meg. Mégis el kell viselnünk azt a széllökést, amely jön

felülről, bár soha nem fáradunk annyit.

XXVIII. Erősebb a teste, és jobb bunyós, mint én. Mi?

akkor? Ő bőségesebb? ő szerényebb? Elvisel-e minden rosszat?

esélyegyenlőség: vagy szomszédja vétségei többel

szelídség és szelídség, mint én?

XXIX. Ahol az ügyet ezen okból elfogadhatóan lehet intézni, amely

mind az istenek, mind az emberek közös, nem lehet igazságos oka a gyásznak

vagy bánat. Mert ahol egy jól megkezdett akció gyümölcse és haszna van és

az ember megfelelő alkata szerint üldözni lehet aratni és

megszerzett, vagy biztos és biztos, hogy okkal ellentétes, hogy bármilyen kárt okozzon

kell-e gyanúsítani. Mindenhol és mindenkor a tiedben van

megtörtént a hatalom vallásilag, hogy Isten kijelölése alapján bármit befogadjon

neked, és igazságosan beszélj azokkal az emberekkel, akiket meg kell tenned

és pontosan megvizsgálni minden felbukkanó képzeletet, azt

semmi sem csúszik el és lophat be, mielőtt jogosan felfogtad a

valódi természete.

XXX. Ne nézz mások elméjére és értelmére; de nézd

egyenesen előre, ahol a természet, mind a világegyetemé, azokban

dolgok, amelyek veled történnek; és különösen a tiéd azokban a dolgokban

amit te teszel: vezet és irányít téged. Most mindenki meg van kötve

ezt megtenni, ami következetes és elfogadható ahhoz a célhoz, amelyet az övé

igazi természetes alkat, amelybe elrendelték. Ami minden más dolgot illet,

ésszerű teremtmények használatára vannak rendelve: mint mindenben mi is

lásd meg, hogy ami rosszabb és alsóbbrendű, az arra van teremtve, ami van

jobban. Ésszerű lények, egymásnak vannak rendelve. Az

tehát ami minden ember alkatában a legfőbb, az az, hogy szándékában áll

a közjó. A második az, hogy nem enged semmiféle vágynak és mozdulatnak

a húsból. Mert ez az ésszerű és a része és kiváltsága

értelmi képességét, hogy annyira le tudja kötni magát, mivel sem a

az érzékeny, sem az étvágygerjesztő képességek egyébként sem győzhetnek rajta.

Mindkét dolog brutális. És ezért mindkettőt kifogásolja

mesteri uralmat, és amúgy sem tudja elviselni, ha jó indulatában van, alávetni magát

egyikhez sem. És ez valóban a legigazságosabb. Mert természeténél fogva elrendelte

hogy parancsoljon mindennek a testben. A harmadik dolog, ami az emberhez tartozik

felépítése az, hogy elkerüljünk minden kiütést és kicsapódást; és nem lenni

tévedésnek kitéve. Akkor hagyd, hogy az elme alkalmazkodjon ezekhez a dolgokhoz, és menjen

egyenesen, anélkül, hogy a többi dologról elterelné a figyelmét, és megvan neki

vége, és ennek következtében a boldogsága.

XXXI. Mint aki élt, és most meg kell halnia, bármi is legyen

mégis megmaradva, ajándékozd ezt teljes mértékben kegyes többletként egy erényesnek

életet. Csak ezt szeresd és befolyásold, bármi történjék és legyen is

a rád rendelt sorsok által. Mert mi lehet ésszerűbb? És mint

bármi történik veled kereszt vagy csapás útján, emlékezz

pillanatnyilag, és tegyük szemed elé néhány más ember példáját

akivel egyszer ugyanígy történt ugyanaz a dolog. Nos, mit csináltak?

Gyászoltak; csodálkoztak; panaszkodtak. És hol vannak most? Mind

halott és elment. Te is olyan leszel, mint egy közülük? Vagy inkább hagyni

a világ emberei (akiknek élete saját magukra és rájuk nézve is

beszélgetnek, nem más, mint puszta változékonyság; vagy olyan ingatag férfiak

elmék, mint ingatag testek; folyamatosan változnak és hamarosan maguk is megváltoztak) hagyjuk

Legyen az egyetlen gondja és tanulmányozása, hogyan hasznosítsa mindezt helyesen

balesetek. Mert jó hasznuk van, és bizonyítani is fognak

alkalmas a munkára, ha ez a te gondod és a te gondod is lesz

vágy, hogy bármit csinálsz, te magad is kedveld és jóváhagyd

magát érte. És mind a kettő, lásd, hogy jól emlékezz, a szerint

az Ön által érintett cselekvés ügyének sokfélesége

igényelnek. Nézz befelé; belül van minden jó forrása. Egy ilyen szökőkút,

ahol a forrásvizek soha el nem fogyhatnak, hát még mélyebbre áss és

mélyebbre.

XXXII. Használnod kell magad, hogy testedet szilárdan és szilárdan tartsd;

mentes minden laza ingadozó mozgástól vagy testtartástól. És mint a tiéden

arca és tekintete, az elméd könnyen hatalmat gyakorol rajtuk, hogy megtartsa őket

ami komoly és tisztességes; tehát hagyja, hogy ugyanazt a hatalmat kérdőjelezze meg a

az egész testet is. De figyeljetek meg mindent ebben a fajtában, úgy, ahogy van

mindenféle affektus nélkül.

XXXIII. Az igazi élet művészete ebben a világban inkább egy birkózóé,

mint egy táncos gyakorlat. Ebben ugyanis mindketten egyetértenek, hogy megtanítsák az embert

bármi essen rá, hogy készen álljon rá, és hogy semmi

ledöntheti őt.

XXXIV. Folyamatosan azon kell töprengenie és mérlegelnie kell önmagával, hogy mit

milyenek az emberek, és az elméjük és megértésük miatt, ami van

jelenlegi birtokukat, akiknek jó szavára és bizonyságtételére vágysz. Mert

akkor nem lát okot panaszkodni az ellen, aki megsérti

akaratuk; vagy hiányzik a tapsuk, ha egyszer mégis

behatolni mind a véleményük, mind a véleményük valódi erejébe és talajába

vágyaikat. „Egyetlen lélek sem szakad meg önként az igazságtól” és

következésképpen sem az igazságosságból, sem a mértékletességből, sem a kedvességből, és

enyheség; sem bármiről, ami hasonló. A legszükségesebb

hogy erre mindig emlékezned kell. Mert így sokkal több leszel

szelíd és mértéktartó minden férfival szemben.

XXXV. Bármilyen fájdalomban is vagy, ez jusson most eszedbe,

hogy ez nem olyan dolog, amit szégyellned kell, és nem is az

amivel a te értelmed, aki mindenek felett uralkodik, megvalósulhat

rosszabb lett. Mert sem a lényegét tekintve, sem a tekintetében

vége (vagyis a közjót kívánni) megváltoztathatja-e és

rontja el. Ez az Epikurosz is segíthet a legtöbb fájdalomban

az, hogy „sem tűrhetetlen, sem nem örök”; tehát tartsd magad ahhoz

az értelem valódi határait és korlátait, és nem enged a véleménynek. Ezt

azt is figyelembe kell venni, hogy sok minden van, ami gyakran

Értelmetlenül baj és bosszúság téged, mivel nem fegyverkezel fel ellenük türelemmel,

mert nem szokványosan fájdalmak néven mennek, amelyek nagyon is

ugyanolyan természetűek, mint a fájdalom; mint nyugtalanul aludni, elszenvedni a hőséget,

étvágyat akarni: amikor tehát ezek közül bármelyik késztet téged

elégedetlen, ellenőrizze magát ezekkel a szavakkal: Most a fájdalom adta neked a

fólia; bátorságod cserbenhagyott.

XXXVI. Vigyázz, nehogy valaha is ennyire érintett legyél, bár felé

természetellenes gonosz emberek, mivel a közönséges emberek általában egymással szemben állnak.

XXXVII. Honnan tudhatjuk, hogy Szókratész valóban olyan kiemelkedő volt-e, és így is

rendkívüli hajlam? Ezért dicsőbben halt meg, hogy ő

vitatott a szofistákkal több finomság; hogy a fagyban nézte

szorgalmasabban; hogy megparancsolták neki, hogy hozza el az ártatlan Salaminiust

nem volt hajlandó bőkezűbben megtenni; mindez nem fog szolgálni. Azt sem, hogy ő

nagyon komolyan és fenségesen sétált az utcákon, ahogy kifogásolták

őt az ellenségei által: amiben az ember azonban kételkedhet,

akár így volt, akár nem, vagy ami mindenekelőtt, ha igen, akkor az

ha igazak lennének, az ember jól megfontolja, akár dicséretes, akár

dicséretes. A dolog tehát, amit meg kell vizsgálnunk, ez;

milyen lelkű volt Szókratész: ilyen volt-e a kedélye; mint

hogy mindaz, amire kiállt és amit ezen a világon keresett, alig volt

ezt, hogy valaha is igazságosan és szentül viselhesse magát az emberek felé

az istenek felé. Egyik sem bosszantja magát céltalanul a gonoszság miatt

másoké, és még mindig nem engedik meg senkinek a gonosz tényét vagy gonoszságát

szándékai, akár félelem, akár barátság útján. Akár a

azokat a dolgokat, amelyek Isten utasítására történtek vele, ő sem tette meg

vajon mikor történt, vagy gondolta elviselhetetlennek a tárgyalás során

abból. És végül, hogy soha nem szenvedett-e együttérzést vele

a test érzékszerveit és érzelmeit. Mert nem szabad azt gondolnunk, hogy a Természet

úgy keverte és edzette a testtel, hogy nincs ereje

körülhatárolja magát, és egyedül szándékozza meg céljait és alkalmait.

XXXVIII. Mert nagyon is lehetséges dolog, hogy egy férfi nagyon legyen

isteni ember, és mégis teljesen ismeretlen. Ezt mindig észben kell tartanod

abból is, hogy az ember igazi boldogsága nagyon kevésben rejlik

dolgokat. És hogy bár kétségbeesik, valaha is az leszel

jó logikus vagy természettudós, de soha nem vagy messzebb

attól, hogy akár liberális, akár szerény, akár jótékonykodó, akár engedelmes legyen

Istenem.

XXXIX. Minden kényszertől mentesen, minden vidámságban és lendületben te

lehet, hogy kifut az időd, bár az embereknek sohasem kellene felkiáltaniuk ellened

sokat, és a vadállatok behúzzák a te szegény tagjaid

elkényeztetett hústömeg. Mire ezekben vagy hasonló esetekben

meg kell akadályoznia az elmét abban, hogy megőrizze saját pihenését és nyugalmát, amelyből áll

mind a vele történõ dolgok helyes megítélésében, mind pedig benne

minden jelenlévő ügy és alkalom kész felhasználása? Tehát az ő ítélete

mondhatja annak, ami a kereszt útján érte: ebben vagy

nagyon tett, és valódi természeted szerint: annak ellenére, hogy a

vélemény itélete te por látsz másképp: és belátása szerint a

jelen tárgy; te vagy az, akit kerestem. Bármi legyen is az,

ami most jelen van, mindig alkalmasnak és szezonálisnak fogom ölelni

kifogásolható, mind az ésszerű képességeim, mind a társasági vagy jótékonysági szándékom miatt

hajlam a munkára. És ami ebben a kérdésben a legfontosabb, az

hogy akár Isten dicséretére, akár a javára vonatkoztatható

férfiak. Mert akár Istennek, akár embernek, bármi is történik a világban

a világnak a természet szokásos menetében megvan a megfelelő hivatkozása; egyik sem

van-e valami, ami a természet szempontjából vagy új, vagy nem szívesen

és megoldhatatlan, de minden szokásos és egyszerű.

XL. Akkor az ember elérte a tökéletesség állapotát életében és

beszélgetés, amikor minden napját úgy tölti, mintha ez lenne az utolsó napja:

Sohasem forró és heves vonzalmaiban, és mégsem olyan hideg és ostoba, mint

amelyiknek nem volt értelme; és mindenféle disszimulációtól mentes.

XLI. Képesek-e az istenek, akik halhatatlanok, annyi korszak folytatásáért

felháborodás nélkül viseld el az ilyen és annyi bűnöst, mint valaha,

igen, nemcsak úgy, hanem annyira gondoskodni is kell róluk, hogy semmit sem akarnak;

és a port olyan bántóan felveszed, mint aki elviselné őket

hosszabb; te vagy az, de egy pillanatra? igen, te vagy az egyik

te magad azok a bűnösök? Ez egy nagyon nevetséges dolog, amit minden férfinak meg kell tennie

eltekint a gonosztól és a gonoszságtól, amely hatalmában áll

visszatartani; és el kell nyomnia másokban, ami az

teljesen lehetetlen.

évi XLII. Ésszerű és társaságkedvelő képességeink bármilyen célnak is megfelelnek

ezzel nem ad semmit sem az ész kielégítésére, sem azért

a jótékonykodás gyakorlása, méltó módon gondolja, hogy méltatlan önmagához.

évi XLIII. Ha jól csináltad, és másnak is haszna van tettedből,

kell-e, mint egy nagyon bolond, még egy harmadik dolgot is keresned, akárhogyan is

mutasd meg másoknak is, hogy jól csináltad, vagy hogy belejössz

idő, kap egy jó fordulatot a másikért? Ebbe senki sem szokott belefáradni

ami előnyös számára. De minden cselekvés a természet szerint az

előnyös. Ne fáradj hát meg abban, hogy azt tedd, ami hasznodra válik,

míg másoknak így van.

évi XLIV. Az univerzum természete minden bizonnyal korábban volt

teremtett, bármit is csinált azóta, szándékosan és úgy határozottan a

a világ teremtése. Azóta, bármi legyen is az, az és

megtörténik a világon, vagy csak annak az elsőnek a következménye

mérlegelés: vagy ha igen, a világnak ez az uralkodó racionális része,

minden különös dolgot meggondol és törődik, ezek biztosan az övéi

ésszerű és fő lények, amelyek az ő tulajdonképpeni tárgyai

különös gondoskodás és gondviselés. Ez a gyakran gondolt, sokat segít

a te nyugalmadra.

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

A NYOLCADIK KÖNYV

I. Ez többek között arra is szolgálhat, hogy megóvjon a hiú dicsőségtől;

ha úgy gondolja, hogy most teljesen képtelen vagy

egy olyan ember dicsérete, aki egész életében, vagy legalábbis ifjúkorától fogva,

filozófus életét élte. Mind másoknak, mind önmagadnak

kiváltképpen köztudott, hogy sok mindent az ellenkezőjére tettél

hogy az élet tökéletessége. Megzavarodtál tehát a tiédben

természetesen, és ezentúl nehéz lesz visszaszereznie a címet és

filozófus hitele. És ehhez tartozik a hivatásod és a hivatásod is

visszataszító. Ha tehát igazán megérted, miről van szó

pillanat valóban; ami a hírnevedet és hiteledet illeti, ne foglalkozz vele, és ne törődj vele

ez: legyen elég neked, ha egész hátralévő életedben, legyen az többé-kevésbé,

úgy élj, ahogy a természeted megkívánja, vagy az igaz és a szerint

alkotásod természetes vége. Ezért fáradjon, hogy megtudja, mi az

természeted megkívánja, és semmi más ne terelje el a figyelmedet. megvan

már elegendő tapasztalattal rendelkezett, az a sok dolog, ami eddig

tévedtél és bolyongtál, egyikben sem találtál boldogságot

közülük. Sem a szillogizmusokban, sem a logikai finomságokban, sem a gazdagságban, sem a gazdagságban

becsület és hírnév, nem az élvezet. Mindezek egyikében sem. Akkor hol

megtalálható? Azoknak a dolgoknak a gyakorlásában, amelyeknek a természete

az ember, ahogyan ember, megkívánja. Akkor hogyan csinálja ezeket a dolgokat? ha

dogmái, vagy erkölcsi tételei és véleményei (amelyekből minden indítvány és

a cselekvések folytatódnak), legyen helyes és igaz. Melyek azok a dogmák? Azok, akik

törődj azzal, ami jó vagy rossz, mivel semmi sem igazán jó

és hasznos az embernek, de ami igazzá, mértéktartóvá teszi,

bátor, liberális; és nincs semmi igazán gonosz és bántó

embert, hanem azt, ami ellenkező hatásokat vált ki.

II. Minden cselekedetnél, amiről szó van, tedd fel magadnak ezt a kérdést;

Hogyan fog ez egyetérteni velem, ha elkészül? Ne legyen alkalmam rá

megbánni? Még egy nagyon kevés idő, és meghalok, és elmentem; és minden

a dolgok a végén. Mit törődöm hát jobban, mint ez, az a jelenem

Bármilyen cselekvésről is legyen szó, az lehet a megfelelő cselekvés

ésszerű; melynek célja a közjó; aki mindenben uralkodik és

a jognak és az értelemnek ugyanaz a törvénye irányítja, mint maga Isten.

III. Sándor, Caius, Pompeius; mik ezek Diogenésznek, Hérakleitosznak,

és Szókratész? Ezek behatoltak a dolgok valódi természetébe; mindenbe

okok, és minden alany: és ezeken gyakorolták hatalmukat és

hatóság. De ami ezeket illeti, ahogy a hibájuk mértéke is volt, eddig igen

rabszolgaságuk kiterjed.

IV. Amit ők tettek, azt továbbra is megteszik, bár neked lógnod kellene

magát. Első; ne zavarjon téged. Minden jóra és

gonosz: a természet és az általános állapot szerint valósul meg

az univerzumban, és nagyon rövid időn belül minden dolognak vége lesz; nem

az emberre emlékezni fognak: mint most Africanusra (például) és Augustusra is

már megvalósult. Aztán másodszor; fordítsd az eszed a dologra

magát; nézz bele, és emlékezz magadra, hogy meg vagy kötve

mindazonáltal jó embernek lenni, és mit kíván a természeted

te, mint ember vagy, ne térj el attól, amiről beszélsz, és

mondd azt, amit a legigazságosabbnak látsz, csak kedvesen mondd,

szerényen és képmutatás nélkül.

V. Amivel a világegyetem természete elfoglalja magát, az az;

ami itt van, átvinni oda, megváltoztatni, és onnan újra

elvinni, és más helyre vinni. Tehát, hogy szükséged van rá

ne félj semmi újtól. Mert minden szokásos és közönséges; és minden

a dolgokat egyenlőség intézi.

VI. Minden adott természetnek van tartalma, ha a maga megfelelő menetében van

felgyorsul. Az ésszerű természet akkor gyorsít, amikor az első a dologban

képzelgés és képzelgés, nem ad beleegyezést ahhoz, ami az egyik

hamis bizonytalan. Másodszor, amikor minden indítványában és állásfoglalásában azt

csak a közjó szintjét veszi fel, és hogy semmire sem vágyik, és

repül a semmiből, fogadjon, ami a saját erejében van, hogy iránytű legyen vagy elkerülje. És

végül, amikor készségesen és örömmel ölel, bármivel foglalkoznak és

a közös természet által kijelölt. Mert ez a része; akár a

bármely levél természete, része minden növény közös természetének és

fák. De hogy a levél természete mindkettő természet része

ésszerűtlen és értelmetlen, és amely a maga megfelelő céljában akadályozható;

vagy ami szolgai és szolgai: míg az ember természete része a

közös természet, amely nem akadályozható, és amely egyszerre ésszerű és

csak. Honnan van az is, hogy mindennek értéke szerint,

mindent egyenlően oszt el az időtartam szerint,

az anyag formája, működése, valamint az események és balesetek. De itt

ne gondolj arra, hogy mindenben megtalálod-e ezt az egyenlőséget

abszolút és önmagában; de akár egyesek minden részletében

összevetve, és összehasonlítva néhány más adatával

dolog, és őket együtt.

VII. Nincs időd és lehetőséged olvasni. Mi van akkor? van neked?

nem idő és lehetőség arra, hogy gyakorold magad, ne hibáztasd magad; hogy

törekedjetek minden testi élvezet és fájdalom ellen, és hogy fölénybe kerüljetek

közülük; a becsület és a hiú dicsőség megvetése; és nem csak, hogy ne legyek mérges

azokkal, akiket irántad értelmetlennek és hálátlannak találsz;

hanem hogy továbbra is gondoskodjunk róluk és jólétükről?

VIII. Ezentúl ne panaszkodj az udvari élet nehézségeiről,

vagy nyilvánosan mások előtt, vagy magánéletben egyedül.

IX. A megtérés egy belső és önmarasztalás az elhanyagolt ill

ennek némi kihagyása nyereséges volt. Most, ami jó, az is

jövedelmező, és egy becsületes erényes ember része, hogy ezt beállítsa, és

hogy ennek megfelelően számoljon vele. De soha egyetlen becsületes erényes ember sem tette ezt

megbánni bármilyen testi öröm elhanyagolását vagy elmulasztását: nincs testi

az öröm akkor vagy jó, vagy jövedelmező.

X. Ez, mi ez önmagában, és önmagában, a sajátja szerint

alkotmány? Mi a lényege? Mi a baj, vagy helyes

használni? Mi a forma vagy a hatékony ok? Mire való ezen a világon,

és meddig bírja? Így mindent meg kell vizsgálnod, azt

bemutatkoznak neked.

XI. Amikor nehéz felkavarni és felkelteni álmodból,

intsd magad, és emlékeztesd arra, hogy olyan cselekedeteket hajts végre, amelyek arra irányulnak

a közjó az, ami a saját alkotmányod, és az, ami

az ember természete megköveteli. De aludni, gyakori ésszerűtlen

lények is. És mi a helyesebb és természetesebb, igen, mi a kedvesebb és

tetszetősebb, mint ami a természet szerint való?

XII. Amint minden képzelet és képzelet megjelenik előtted, gondold át

(ha lehetséges) a valódi természetét és annak megfelelő tulajdonságait, és

okoskodj ezzel kapcsolatban.

XIII. Az első találkozáskor bárkivel azonnal mondd magadnak:

Ez az ember, mi a véleménye arról, hogy mi jó vagy rossz? mint

fájdalomról, örömről és mindkettő okairól; a becsületről, és

gyalázat életre és halálra vonatkoztatva? így és így. Ha most nem lesz

vajon egy férfinak ilyen és ehhez hasonló véleménye kell, hogy lehet a

vajon neki ilyen-olyan dolgokat kell csinálnia? Akkor emlékezni fogok rá

nem tehet mást, mint amit tesz, és azt a véleményt tartja, amit ő.

Ne feledje, hogy minden embernek szégyen elcsodálkoznia, hogy egy fügefa

fügét kell viselnie, és azon is csodálkozni, hogy a világ bármit elvisel,

bármi legyen is az, amit a természet szokásos menetében elvisel. Ahhoz, hogy a

az orvosnak és a pilótának is szégyen az, aki csodálkozik,

hogy ilyennek és ilyennek legyen ága; vagy a másik számára, hogy a

a szeleknek Ellentmondónak kell lenniük.

XIV. Ne feledje, hogy alkalmanként meggondolja magát, és kövesse őt

amely képes kijavítani téged, ugyanolyan ötletes, mint a

először is, mi a helyes és igazságos, segítség nélkül. Mert belőled semmi

szükséges, ti, meghaladja a saját mérlegelésed mértékét és jún.

érdemedből és a te értelmedből.

XV. Ha ez a te cselekedeted lenne és a saját hatalmadban lenne, megtennéd

ez? Ha nem így lenne, kit vádol? az atomok, vagy az istenek? Ahhoz, hogy

tedd bármelyiket is, egy őrült ember része. Ezért senkit sem kell hibáztatnod, de ha

a te hatalmadban legyen, javítsd meg, ami rossz; ha nem, akkor mi a cél

panaszkodni? Mert nem szabad mást tenni, mint valami bizonyos cél érdekében.

XVI. Bármi is hal meg és elesik, és bárhol is hal meg

és elesik, nem eshet ki a világból, itt van a lakhelye és

változás, itt is felbomlik a megfelelő elemeire.

Ugyanezek a világ elemei, és azok az elemek, amelyeknek te vagy

áll. És amikor megváltoznak, nem zúgolódnak; miért kellene

te?

A XVII. Bármi is van, valamire készült: lónak, szőlőnek. Miért

csodálkozol? Maga a nap is azt mondja magáról, hogy erre készültem

valami; és így minden istennek megvan a maga feladata. Mik voltak akkor

készült? diszportálni és gyönyörködni? Nézze meg, hogy még a józan ész és

az ok nem tudja megtörni.

XVIII. A természetnek is megvan a maga vége és végső kiteljesedése

bármi, ami van, mint a kilenc kezdetben és annak folytatásában.

XIX. Mint aki feldob egy labdát. És mi a labda, annál jobb, ha

mozgása felfelé legyen; vagy ami még rosszabb, ha lefelé; vagy ha az

esély a földre zuhanni? Tehát a buborékért; ha folytatódik, mi az

annál jobb? és ha feloldódik, mi a rosszabb És így van a

gyertyát is. És így kell okoskodnod magaddal, mind a hírnév kérdésében,

és a halál kérdésében. Mert ami magát a testet illeti, (a halál tárgya)

ismernéd ennek aljasságát? Fordítsd meg a dolgot

íme, a legrosszabb oldala felfelé is, mint a hétköznapibb

kellemes forma; hogy néz ki, ha öreg és elszáradt? amikor beteg

és fájt? mikor a vágy és a paráznaság cselekedetében? És ami a hírnevet illeti.

Ez az élet rövid. Mind a ki dicsér, mind az, akit dicsérnek; ő azt

emlékezik, és akire emlékeznek, hamarosan por és hamu lesz.

Ráadásul a világ ezen részének csak egy szegletében vagy

dicsérték; és ebben a sarokban mégsem vagy mindenki közös dicséretében

férfiak; állandóan senkiből sem és alig van. És mégis maga az egész föld,

mi más ez, mint egy pont az egész világra nézve?

XX. Aminek meg kell vizsgálnia, az vagy az

maga az anyag, vagy a dogma, vagy a művelet, vagy az igazi értelem és

jelzés.

XXI. A legigazságosabban megtörténtek veled ezek a dolgok: miért ne tennéd?

módosítod? Ó, de te inkább holnapra jó lettél, mint hogy az legyél

a mai napig.

XXII. megcsináljam? fogok; így cselekedetemnek az lesz a vége, hogy jót teszek vele

férfiak. Történhet-e velem valami kereszt vagy csapás útján? elfogadom

ez, az istenekre és gondviselésükre való hivatkozással; a szökőkútja

minden, amiből bármi történik, függ és függ.

XXIII. Egyetlen akcióbíró a többiek: ez a fürdés, amely általában tart

annyi időnk van, mi az? Olaj, verejték, mocsok; vagy a sors

a test: ürülékes viszkozitás, olaj- és egyéb ürülék

kenőcsök, amelyeket a testről használnak, és kevertek a test sárgájával: mind

alantas és utálatos. És ez életünk szinte minden része; és minden

világi tárgy.

XXIV. Lucilla eltemette Verust; aztán magát Lucillát is eltemették mások.

Tehát Secunda Maximus, aztán maga Secunda. Tehát Epitynchanus, Diotimus; akkor

Maga Epitynchanus. Tehát Antoninus Pius, Faustina a felesége; majd Antoninus

magát. Ez a világ menete. Először Celer, Adrianus; akkor

Maga Adrianus. És azok a szigorúak; akik megjövendölték más férfiakét

halálesetek; akik olyan büszkék és előkelőek voltak, hol vannak most? Azokat

olyan szigorúakat értem, mint például Charax, és Demetrius, a platóni, és

Eudaemon és mások hasonlók. Mindannyian csak egy napig voltak; minden

meghalt és régen elment. Némelyikük nem hamarabb meghalt, hanem elfelejtődik.

Mások hamarosan mesékké változtak. Másokról még az is, ami mesés volt,

mára már rég feledésbe merült. Ezt követően emlékezned kell arra

bármit összekeversz, hamarosan szétoszlik, és a te

élet és lélegzet, vagy a te lelked vagy nem lesz többé, vagy meg kell cserélni

(sp.), és valamilyen meghatározott helyre és állomásra nevezték ki.

XXV. Az ember igazi öröme az, ha azt teszi, ami igazán hozzá tartozik a

ember. Ami leginkább illik az emberhez, az először is, hogy kedves legyen

hatással van rájuk, akik ugyanolyan jellegűek és természetűek, mint ő

magát, hogy elítéljen minden érzéki mozdulatot és étvágyat, hogy helyesen felismerje

minden hihető képzelet és képzelet, hogy szemléljük a természetét

univerzum; mind azt, mind a benne végzett dolgokat. Milyen típusú

kontempláció három több összefüggést kell megfigyelni Az első, a

nyilvánvaló másodlagos ok. A második az első eredeti ok, Isten,

akitől eredetileg származik bármi, ami a világon történik. A

harmadik és utolsó: azoknak, akikkel élünk és beszélgetünk: mi haszna lehet

készült belőle, használatukra és hasznukra.

XXVI. Ha a fájdalom rossz, akkor vagy a testre vonatkozik; (és az

nem lehet, mert önmaga teste teljesen érzéketlen:) vagy in

a lélekre való tekintettel De a lélek hatalmában áll, hogy megőrizze a sajátját

békét és nyugalmat, és nem azt hinni, hogy a fájdalom gonosz. Mindenkinek

ítélkezés és mérlegelés; minden vád vagy ellenszenv belülről fakad,

ahol a rossz érzése (kivéve, hogy a vélemény engedi be) nem tud

behatolni.

XXVII. Törölj le minden tétlen képzelgést, és szólj magadhoz szüntelenül; Most

ha akarom, hatalmamban áll távol tartani lelkem minden gonoszságát,

minden vágy és vágy, minden baj és zűrzavar. De a

ellentétben azzal, hogy mindent a valódi természetük szerint nézzünk meg,

és mindenhez a valódi értéke szerint viszem magam.

Emlékezz hát meg erről a hatalmadról, amelyet a természet adott neked.

XXVIII. Akár a szenátusban beszél, akár bárkivel
különösen, legyen a beszéded mindig súlyos és szerény. De nem szabad nyíltan és vulgárisan megfigyelni a beszéd hangját és pontos formáját, ami igazán jó és valóban civil; a hiúsága a
világ, és a világi embereké: amit egyébként az igazság és az értelem tesz előírni.

XXIX. Augustus udvara; felesége, lánya, unokaöccse, az övé
vejei nővére, Agrippa, rokonai, háziak, barátai;
Areus, Mæcenas, az áldozatokért és jóslásért vadállatgyilkosai: ott
egy egész udvar halála van veled együtt. Most folytassa a többivel
ami Augustus óta van. A halál lakozott-e velük
különben, bár annyi és olyan előkelő, amíg éltek, de ez így van
használni, hogy foglalkozzon egy adott férfival? Tekintsük most a halálát
egész rokonság és család, mint a Pompeiusoké, mint az is
Egyes emlékművekre szokták felírni: Ő VOLT AZ UTOLSÓ
SAJÁT ROKON. Ó, milyen gondot fordítottak elődei arra, hogy ők
hagyhat utódot, de íme, végre egy vagy másik kötelező
muszáj legyen AZ UTOLSÓ. Ezért itt ismét vegyük figyelembe a
egy egész rokon halála.

XXX. Kösd össze az egész életedet egyetlen mérték és arány szerint
akció. És ha minden egyes cselekvésben azt hajtod végre, ami van

erődhöz mérten, legyen elég neked. És ki tud
hátráltassanak, hanem hogy azt tegyétek, ami illik? De lehet
legyen valami külső let és akadály. Nem bármelyik, az akadályozhat, de
hogy bármit is teszel, megtehesd igazságosan, mértékletesen és
Isten dicsérete. Igen, de előfordulhat, hogy van valamilyen művelet
vagy mások akadályozhatják. És akkor pont ezzel a dologgal
gátolja, tetszene neki, és így ezzel a szelíd és
elméd egyöntetű megtérése arra, ami lehet, ahelyett
amit eleinte annak az egykori akciónak a helyiségében szántál ott
követ egy másikat, amely megegyezik a te összehúzódásoddal is
az élet, amiről most beszélünk.
XXXI. Fogadd el a mulandó áldásokat hivalkodás nélkül, amikor elküldik
és képes leszel megválni tőlük teljes készséggel és készségekkel
amikor újra elveszik tőled.
XXXII. Ha valaha láttál vagy kezet, vagy lábat, vagy fejet heverni
magát, hol vagy máshol, a test többi részétől elvágva,
ilyenné kell foganod, hogy önmagát csináld, amennyi benne rejlik,
hogy bármelyik megsértődik bármin, ami megtörtént, (bármi is legyen az
be) és mintegy elválasztja magát tőle: vagy az bármit elkövet
a kölcsönös levelezés és az emberek közötti társadalom természetes
törvénye ellen:
vagy aki rosszindulatú cselekedetet követ el. Akárki is vagy,
te ilyen vagy, nem tudom, hová vetetted ki a hadvezérből

egység, ami a természet szerint. Valóban résznek születtél, de

most elvágtad magad. Azonban itt az öröm kérdése és

ujjongva, hogy újra egyesülj. Isten nem adott neki

bármely más rész, amelyet miután elválasztottak és levágtak, újra egyesíthető,

és újra összejönnek. De lám, az a JÓSÁG hogyan

nagyszerű és hatalmas! amely annyira becsülte az EMBERT.

Mint eleinte annyira meg volt teremtve, hogy nem kellett neki, csak ő maga,

elválasztotta magát az egésztől; így ha egyszer felosztották és elvágták,

Az IT úgy biztosította és elrendelte, hogy ha megtenné

ő maga is visszatérhet, újra összenőhet, és bekerülhet

egykori rangja és egy rész helye, mint korábban.

XXXIII. Mint szinte minden más képességei és tulajdonságai

az univerzum minden értelmes teremtménynek megadta, tehát ez az

különösen azt kaptuk tőle, hogy bármi ellenkezik

magát neki, és ellenáll neki szándékaiban és szándékaiban,

megteszi, bár akarata és szándéka ellenére

magát, hogy kiszolgálja magát belőle saját rendeltetésének végrehajtásában

véget ér; és így ezzel, bár nem szándékolt együttműködésével önmagával

önmaga részévé teszi, akár lesz, akár nem. Így lehet minden ésszerű

lény, milyen keresztekkel és akadályokkal találkozik a pályán

ennek a halandó életnek megfelelő és megfelelő tárgyként használhatja őket

annak előmozdítása, amit szándékozott és abszolút javasolt magának

mint természetes vége és boldogsága.

XXXIV. Ne hagyd, hogy az általános képviseletet magadnak a

ennek a mi halandó életünknek nyomorúsága, bánts téged. Ne hagyd az eszed

vándorol fel-alá, és gondolataiban halmozza el a sok bajt

és súlyos csapások, amelyeknek éppúgy ki van téve, mint bárki más. De

ahogy minden megtörténik, tedd fel magadnak ezt a kérdést,

és mondd: Mi az, ami ebben a jelen ügyben úgy tűnik számodra

elviselhetetlen? Mert szégyellnéd bevallani. Aztán ezen

most arra emlékeztet, hogy sem az, ami jövő, sem az, ami

a múlt bánthat téged; hanem csak ami jelen van. (És ez is az

sokkal kisebb, ha enyhén körülírod:) és utána nézd meg

ne feledd, ha ilyen rövid ideig (egyetlen pillanatig), akkor nem bírja ki

türelem.

XXXV. Mi? Panthea vagy Pergamus a mai napig ragaszkodik hozzájuk

mesterek sírjai? vagy Chabrias vagy Diotimus az Adrianus által? O

bolondság! Mert mi van, ha megtennék, vajon a gazdáik érzékenyek volna rá? vagy

ha értelmes, örülnének neki? vagy ha örülök, ezek halhatatlanok?

Nem nekik (férfiaknak és nőknek egyaránt) volt kijelölve, hogy megöregedjenek

idő, és aztán meghalni? És ezek az egyszer halottak, mi lesz ezekből

korábbi? És ha minden kész, minek ez az egész, ha nem egy zacskóért

vér és korrupció?

XXXVI. Ha gyorslátó vagy, legyen az az ítéletben, és

a legjobb diszkréció, mondja.

XXXVII. Az ember egész felépítésében nem látok ellentétes erényt

az igazságszolgáltatásra, ami által ellenállni és szembeszállni lehet vele. De olyat, amelyen keresztül

az élvezetnek és az érzékiségnek ellenállni és szembehelyezkedni, látom:

kontinens.

XXXVIII. Ha teheti, vonja vissza az ezzel kapcsolatos önteltségét és véleményét

ami bántónak és sértőnek tűnhet, te olyan biztonságban vagy, mint biztonságban

lehet. te magad? és ki az? A te okod. – Igen, de nem vagyok az

ok. Hát legyen így. Azonban ne engedd a te okod vagy megértésed

ismerd el a gyászt, és ha van benned valami, ami elszomorodik, engedd

hogy (bármi legyen is az) felfogja saját bánatát, ha lehet.

XXXIX. Ami akadályozza az érzékszerveket, az rossz a számára

érzékeny természet. Hogy ami akadályozza az étvágygerjesztő és

ügyészi kar, rossz az érzékeny természet számára. A

érzékeny, tehát a vegetatív felépítésre, bármi akadályozza is

e tekintetben is rosszat jelent neki. És ugyanígy,

Bármi is akadályozza az elmét és a megértést, annak lennie kell

az ésszerű természet megfelelő gonoszsága. Most alkalmazza ezeket a dolgokat

magát. Fájdalom vagy öröm ragad el? Hadd nézzenek az érzékek

hogy. Találkoztál-e valamilyen akadállyal vagy mással a célodban és

szándéka? Ha most kellő fenntartás és kivétel nélkül javasolta

ésszerű részed valóban ütést kapott De ha általában te

Felajánlottad magadnak, hogy bármi is legyen, nem vagy az

vagy fájt, és nem is megfelelően akadályozták. Azokban a dolgokban, amelyek rendesen

az elméhez tartozik, egyetlen férfi sem akadályozhatja. Ez nem tűz,

sem vasat; sem a zsarnok hatalma, sem a rágalmazó nyelv ereje;

sem semmi más, ami behatolhatna.

XL. Ha egyszer kerek és szilárd, akkor nem kell félni attól, hogy valaha is megváltozik.

XLI. Miért szomorítanám magam; aki soha senkit nem szomorított meg önként

egyéb! Egy dolog örvendezteti az egyiket, a másik a másikat. Ami engem illet, ez

az én örömöm, ha értelmem helyes és jó, a melytől egyik sem idegen

senkit sem, sem megtagadni azokat a dolgokat, amelyeknek emberként alá vagyok vetve

hozzá; ha a világ mindenre szelíden és kedvesen tekinthetek; elfogadni

mindent, és mindenhez a valódi érték szerint viszem magam

magáról a dologról.

évi XLII. Ez az idő, ami most jelen van, ajándékozd meg magad. Ők azt

inkább vadászni a hírnévre a halál után, ne gondold, hogy azok a férfiak, akik

lesznek ezentúl is olyanok lesznek, mint ezek, akiket most úgy tudnak

alig viseli el. És emellett halandó emberek is lesznek. De ahhoz

fontoljuk meg önmagában a dolgot, ha ennyien annyi hangon, megcsinálják

ilyen és ilyen hangot, vagy ilyen és ehhez hasonló véleményt kell alkotnia

te, mi ez neked?

évi XLIII. Vigyél és dobj, amerre akarsz: közömbös vagyok. Mert oda

a bennem lévő lélek is kegyelmes lesz; ez jól van

elégedett és teljesen elégedett mind ezzel az állandó hozzáállással, mind azzal

azokat a konkrét cselekedeteket, amelyek saját alkotmánya szerint azok

alkalmas és kellemes.

évi XLIV. Akkor ez ennyit ér, hogy a lelkemnek kellene érte

szenvedni, és rosszabb lesz, mint volt? mint vagy alapvetően csüggedt, vagy

rendellenesen érintett, vagy összezavarodott magában, vagy megrémült? Mit

lehet, hogy ennyire becsülnöd kell?

évi XLV. Semmi sem történhet veled, ami nem mellékes számodra, mint

te ember vagy. Ahogy semmi sem történhet sem ökörrel, sem szőlővel, sem a

kő, ami nem mellékes számukra; mindenkinek a maga nemében.

Ha tehát semmivel nem történhet semmi, ami nem is megszokott és

természetes; miért vagy elégedetlen? Persze a közös természet nem tenné

bármit meghozhat, ami elviselhetetlen volt. Ha tehát dologról van szó

külső, ami a bánatodat okozza, tudd, hogy nem az a helyes

okozza, hanem a te önhittséged és véleményed a dologról:

amitől megszabadulhatsz, amikor csak akarod. De ha lesz valamennyire

ami rossz a saját beállítottságodban, ami elszomorít, megteheted

ne javítsd ki erkölcsi tantételeidet és véleményeidet. De ha ez elszomorít, akkor az

nem teszed azt, amit helyesnek és igazságosnak látsz, miért

nem úgy döntesz-e, hogy inkább végrehajtod, mintsem bánkódsz? De valamennyire

ami erősebb náladnál, az akadályoz téged. Ez ne szomorítson el téged

akkor, ha nem a te hibád, hogy a dolgot nem hajtják végre. – Igen, de az

ez egy ilyen jellegű dolog, mivel az életed nem ér annyit, kivéve

végrehajtható.' Ha ez így van, azzal a feltétellel, hogy legyen kedves és

ha minden ember iránt szeretettel viseltetsz, talán eltűnsz. Mert akkor is, mint

mint bármikor, nagyon jó teljesítményben vagy, amikor

meghalsz a szeretetben azokkal, akik akadályt jelentenek előtted

teljesítményt.

évi XLVI. Ne feledd, hogy az elméd olyan természetű, amilyenné válik

teljesen legyőzhetetlen, ha egyszer visszaemlékezik magában, nem keres

más tartalom, mint ez, hogy nem lehet rákényszeríteni: igen, bár ez így esik

ki, hogy még maga az értelem ellen is szóljon, hogy a ruhát pólyázza. Mennyit

kevésbé, ha az értelem segítségével képes megítélni a dolgokat

diszkréció? És ezért legyen a te főerőd és védelmi helyed, a

szenvedélyektől mentes elme. Egy erősebb hely, (ahová menedéket találhat,

és így bevehetetlenné válni) és ennél jobban megerősített embernek nincs.

Aki ezt nem látja, az nem tanult. Aki látja, de nem fogadja

magát erre a menedékhelyre, boldogtalan.

évi XLVII. Tartsd magad a dolgok első csupasz és meztelen felfogásához,

amint bemutatják magukat neked, és nem adnak hozzájuk. Ez az

jelentették neked, hogy az ilyen rosszat beszél rólad. Jól; hogy ő

rosszat beszél rólad, annyit közölnek. De hogy ezzel megsérülsz,

nem jelentették: ez a vélemény hozzáadása, amelyet ki kell zárnia.

Látom, hogy a gyerekem beteg. Azt látom, hogy beteg, de bent van

az ő élete is veszélyben van, nem látom. Így kell használnod, hogy megtartsd magad

a dolgok első mozdulataira és felfogásaira, ahogyan azok megjelennek

magukat kívülről; és ne adj hozzájuk belülről magadon keresztül

puszta önteltség és vélemény. Vagy inkább add hozzájuk: kunyhó, mint egy olyan

megérti minden dolog valódi természetét, ami a világon történik.

évi XLVIII. Az uborka keserű? tegye el. Útban vannak a szarkalábak?

kerülje el őket. Legyen ez elég. Add hozzá, hogy most ne beszélj magadhoz,

Mit szolgálnak ezek a dolgok a világon? Mert ez, egy olyan

ismeri a természet titkait, nevetni fog rajtad ezért; mint a

asztalos vagy cipész, ha találkozik valamelyik üzletükben

néhány forgácsot vagy munkájuk apró maradványait hibáztasd

azért. És ezek a férfiak nem azért vannak, mert nincs helyük, ahol dobhatják

őket, hogy egy ideig boltjaikban tartják őket: de a természet a

a világegyetemnek nincs ilyen helye; de ebben rejlik az ő csodája

művészet és készség, hogy valamikor körülhatárolta magát néhányon belül

bizonyos határok és korlátok, bármi is van benne, aminek látszik

romlott, öreg vagy veszteséges, saját magává változtathatja

ezek a dolgok új dolgokat hozhatnak létre; hogy ne kelljen keresnie

másutt önmagából vagy új anyag és anyag utánpótlásért,

vagy egy helyre, ahol ki lehet dobni bármit, ami helyrehozhatatlanul rothadt és

korrupt. Így ő, mint a hely, az anyag és a művészet szempontjából, önmaga

elegendő önmagának.

XLIX. Ne legyen laza és hanyag; vagy laza, és könnyelmű a te

cselekvések; nem vitás és zavaró a beszélgetésedben; sem kószálni

és bolyongj képzeletedben és képzeletedben. Alapvetően nem azért, hogy szerződtessem

lélek; sem dühöngve, hogy kitaláljon vele, vagy dühösen kiszálljon

nem is akart munkát vállalni.

L. „Megölnek, megvágják a húsomat; azzal üldözik a személyemet

átkok. Mi van akkor? Ne legyen elméd mindehhez tisztán, körültekintően,

mérsékelt, csak? Mint az édes és tiszta víz szökőkútja, bár ő az

megátkozta néhány álldogáló, de a rugói még mindig úgy futnak

édes és tiszta, mint korábban; igen, bár vagy piszkot vagy trágyát dobnak be,

mégsem hamarabb eldobják, mint szétszórják, és megtisztult. Ő nem lehet

festett vagy fertőzött vele. Mit kell hát tennem, hogy legyen bennem

túlcsorduló szökőkút, és nem kút? Szülj magad a folyamatos fájdalmak által

és az igazi szabadságra törekszik jótékonysággal, és igazi egyszerűséggel és

szerénység.

LI. Aki nem tudja, mi a világ, ő maga sem tudja, hol

van. És aki nem tudja, hogy a világ mire lett teremtve, az nem is tudja

vagy tudja, mik a tulajdonságai, vagy mi a világ természete.

Aki pedig ezek közül bármelyikben keres, az, amivé ő maga készült

tudatlan is. Mit gondolsz hát arról az emberről, aki ajánlatot tesz neki?

magát, mint nagy pillanatban, a zaj és a taps a férfiak, akik

mind az, ahol vannak, és ami ők maguk, együtt vannak

tudatlan? Akarsz-e dicséretet kapni attól az embertől, aki háromszor egyben?

órára talán átkozza-e magát? Akarsz tetszeni?

ő, ki nem tetszene magának? vagy azt hiszed, hogy tetszik neki?

magát, ki szokott megbánni szinte mindent, amit tesz?

LII. Mostantól nem csak közös lélegzetvételre, vagy visszatartásra

a légzés megfeleltetése azzal a levegővel, amely körülvesz bennünket; hanem ahhoz

legyen közös elméjük, vagy ahhoz is megfeleljenek

racionális szubsztancia, amely mindent átfog. Mert ez is az

önmagából és saját természetéből fakadóan (ha az ember nem tudja, ahogy kell)

mindenhol szétszórva; és áthalad mindenen, nem kevésbé, mint a levegőn

nem, ha egy férfi nem tudja beszívni.

évi LIII. A gonoszság általában nem árt a világnak. Különös

A gonoszság másnak nem árt, csak annak árt, bárkinek is

ő legyen az, aki megbotránkoztat, akinek nagy kegyben és irgalmasságban megadatott,

hogy valahányszor ő maga csak először kívánja, azonnal meglegyen

szállított belőle. Az én szabad akaratomra a felebarátom szabad akaratára, bárki legyen is az

be, (mint az élete vagy a jele), teljesen közömbös. Mert bár mi

mind egymásnak vannak teremtve, mégis megvan az elménk és a megértésünk

közülük a saját megfelelő és korlátozott joghatóságuk. Különben egy másik férfié

A gonoszság lehet az én gonoszságom, amelyet Isten nem akar, hogy ne legyen

egy másik ember hatalmában, hogy boldogtalanná tegyen: amit most már semmi más nem tehet

a saját gonoszságomat.

LIV. Úgy tűnik, külföldön kisüt a nap. És valóban szétszórt, de nem

kiömlött. Ennek diffúziójához egy τάσις vagy

egy kiterjesztés. Mert ezért hívják annak gerendáit

ἀκτῖνες a szóból

ἐκτείνεσθαι to

ki kell nyújtani és megnyújtani. Nos, mi a napsugár, talán tudod, ha

a nap fényét nézed, ha valami keskeny lyukon át

behatol valami sötét szobába. Mert mindig közvetlen vonalban van.

És mint minden szilárd test, amivel úgy találkozik, ahogy nem

levegővel áthatolható, megosztott és megszakadt, de egyik sem csúszik

le, vagy leesik, de mégis ott marad: ilyennek kell a

diffúzió az elmében legyen; nem effúzió, hanem kiterjesztése. Mit

Bármilyen akadályba és akadályba ütközik is, nem szabad

erőszakosan, és hevesen rájuk gyújtva; sem kell

leesik; de meg kell állnia, és világosságot kell adnia annak, ami cselekszik

vallja be. Mert ami nem teszi, az a saját hibája és

veszteség, ha elveszíti a fényét.

LV. Aki fél a haláltól, attól fél, hogy nem lesz értelme

minden, vagy hogy az érzékszervei nem lesznek egyformák. Holott inkább neki kellene

vigasztalja magát, hogy vagy nincs értelme egyáltalán, és így nincs értelme a gonoszságnak; vagy

ha van értelme, akkor egy másik élet, és így nincs halál rendesen.

LVI. Minden férfi a másikért van teremtve: vagy akkor tanítsd meg jobban, vagy

viseld el őket.

évi LVII. Az elme mozgása nem olyan, mint egy nyíl mozgása. Mert

az elme, ha óvatos és óvatos, és szorgalmas módon

a körültekintés sokfelé megfordítja magát, akkor azt is mondhatjuk, hogy megy

egyenesen a tárgyra, mintha nem használ ilyen körültekintést.

évi LVIII. Áthatolni és behatolni mindenki birtokába

megértve, hogy neked közöd van: mint a birtok létrehozásához is

a tiéd nyitott és áthatolható bárki számára.

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

A KILENCEDIK KÖNYV

I. Aki igazságtalan, az istentelen is. Az univerzum természete miatt,

miután minden értelmes teremtményt egymásért alkottak, mindaddig, hogy azok

jót tegyenek egymásnak; többé-kevésbé a több személy szerint

és alkalmak, de semmiképpen sem bántják egymást: nyilvánvaló, hogy az

megszegi ezt akaratát, istentelenségben vétkezik vele szemben

az összes istenség közül a legősibb és legtiszteletreméltóbb. A természeténél fogva a

világegyetem, a természet a közös szülője, és ezért jámboran hozzá

figyelni kell mindenre, ami van, és arra, ami most van, bármire

először volt, és adta meg lényét, vér- és rokonságban áll. Ő

igazságnak is nevezik, és minden igazság első oka. Ő tehát

aki önként és szándékosan hazudik, istentelen abban, hogy megkapja,

és így igazságtalanságot követ el: de aki akarata ellenére, abban

nem ért egyet az univerzum természetével, és abban a törekvésben, hogy a

a világ természetét, amit a sajátjában csinál, megsérti az általános rendet

a világé. Mert nem tesz jobbat, mint küzdeni és harcolni ellene, aki

saját természetével ellentétben arra alkalmazza magát, ami ellenkezik vele

igazságot. A természet ugyanis korábban ösztönökkel és

ennek eléréséhez elegendő lehetőségeket; amivel rendelkezik

eddig elhanyagolt, ma már nem képes megkülönböztetni azt, ami hamis

ami igaz. Az is, aki az örömöket űzi, mint ami van

igazán jó és elrepül a fájdalmak elől, mint ami igazán gonosz: istentelen.

Egy ilyen miatt szükségszerűen gyakran vádolják azt a közös természetet, mint

sok mindent szétosztva mind a gonoszoknak, mind a jóknak nem

bármelyik sivataga szerint: mint a sokszor rossz örömökhöz,

és az örömök okai; így a javakra, fájdalmakra és alkalmakra

fájdalmak. Ismét, aki fél a fájdalmaktól és a keresztektől ezen a világon, az fél

néhány olyan dolog, amelyeknek időnként meg kell történniük

világ. És hogy már bebizonyítottuk, hogy istentelenek vagyunk. És aki üldözi

az örömök után nem kíméli vágyait, megtenni azt, ami

igazságtalan, és ez nyilvánvalóan istentelen. Most azok a dolgok, amelyekhez

a természet egyformán közömbös (mert nem ő teremtette mindkettőt, mindkettő fájdalmat

és öröm, ha mindkettő nem lett volna számára egyformán közömbös): ők

amely a természet szerint fog élni, azokban a dolgokban kell (mint a

ugyanolyan elme és hajlam, mint ő) legyen ugyanolyan közömbös.

Bárki tehát akár az élvezet, akár a fájdalom kérdésében; halál és élet;

becsület és becstelenség (amelyek az igazgatásban jellemzőek

világ, közömbösen használja), nem olyan közömbös, az

nyilvánvaló, hogy istentelen. Ha azt mondom, hogy a közönséges természet igen

közömbösen használja őket, én azt értem, hogy megtörténnek

közömbösen a dolgok hétköznapi menetében, ami egy szükséges

következménye, akár fő, akár járulékos, bekövetkezik a világban,

a Gondviselés azon első és ősi tanácskozása szerint, amely által

bizonyos kezdetektől fogva elhatározta, hogy létrehoz egy ilyen

világot, amikor a méhében fogant, mintha valami racionális lenne

a jövő dolgok generatív magjai és képességei, akár tárgyak,

változások, utódlások; ilyen és olyan is, és csak annyi.

II. Valóban boldogabb és kényelmesebb volt egy férfinak távozni

e világról, aki egész életét tisztán élte le minden hamisságtól,

színleltség, érzékiség és büszkeség. De ha ez nem lehet, akkor mégis van

némi vigasz egy férfinak, aki örömmel távozik fáradtan és szeretetből

azok; ahelyett, hogy élni vágynának, és sokáig maradnának a gonoszok között

tanfolyamok. A tapasztalat még nem tanított meg arra, hogy elrepülj a pestis elől? A

sokkal nagyobb csapás az elme romlottsága, mint bármely bizonyos változás

és szarvasmarha a közlevegő lehet. Ez a lények csapása, mint

élőlények; hanem a férfiakét, mivel ők férfiak vagy ésszerűek.

III. A halál ügyében nem kell gúnyosan viselned magad, hanem úgy

amely nagyon elégedett vele, mivel egyike azoknak a dolgoknak, amelyeket a természet

kijelölte. Mert mit gondolsz ezekről, hogy egy fiúból a

fiatalember, öregedni, nőni, érni, fogat szerezni, vagy szakállt, ill

ősz hajszálakat nemzeni, viselni vagy kihordani; vagy milyen más akció

akárhogy is legyen, ez természetes az ember számára a több évszaknak megfelelően

az életét; ilyen dolog az is, hogy fel kell oldani. Ez tehát a

egy bölcs ember része, a halál kérdésében, semmi esetre sem képes elviselni magát

vagy erőszakosan, vagy büszkén, de türelmesen várni rá, mint az egyik

a természet műveletei: hogy ugyanolyan elmével, mint most, azt várod, mikor

ami még csak egy embrió a feleséged hasában, az előjön, te

azt is várhatod, mikor hullik le a lelked arról a külső kabátról vagy

bőr: ahol, mint egy gyerek a hasában fekszik érintett és bezár. De

népszerűbbre vágysz, és bár nem annyira közvetlen és filozófiai,

mégis nagyon erős és átható recept a halálfélelem ellen,

semmi sem késztetheti őket jobban arra, hogy megváljanak az életedtől, mint ha te

meg kell fontolnia, hogy mik maguk az alanyok, amelyeket el kell választanod

és milyen hajlamhoz nem lesz többé közöd.

Az igaz, hogy ha megsértődsz rájuk, semmiképpen sem szabad megsértődni, de

vigyázz rájuk, és szelíden viseld el őket. Ezt azonban megteheted

ne feledd, hogy ha elmegy, akkor az nem lesz

olyan férfiaktól, akik ugyanazon a véleményen voltak, mint te. Valóban ezért (ha

így volt) az egyetlen dolog, ami elriaszthat a haláltól, és

hajlandó itt folytatni, ha olyan férfiakkal kellene együtt élnie, akiknek volt

ugyanazt a hitet kapta, mint te. De most micsoda fáradság ez

ha különböző nézeteket valló emberekkel élsz, látod: így van

inkább az alkalom, hogy ezt mondjuk: Siess, kérlek, ó, halál! nehogy én is időben

felejtsd el magam.

IV. Aki vétkezik, önmagának vétkezik. Aki igazságtalan, az bánt

magát, abban, hogy rosszabbá teszi magát, mint korábban volt. Nem csak ő

aki elkövet, de az is, aki valamit kihagy, az sokszor

igazságtalan.

V. Ha helyes a tárgyról alkotott jelenlegi felfogásom, és a jelenem

jótékony cselekedet, és ez legyen minden, ami Istentől származik

jelenlegi hajlamom, hogy elégedett legyek vele, elég.

VI. Eltörölni a képzeletet, használni a mérlegelést, csillapítani a vágyat, hogy

tartsa szabadon az elmét magának.

VII. Minden ésszerűtlen teremtmény közül csak egy ésszerűtlen lélek van;

és mindazok közül, amelyek ésszerűek, de egyetlen értelmes lélek, megosztva a kettő között

mindet. Mint minden földi dolognak, csak egy föld van, és csak egy

fény, amelyet látunk; és csak egy levegő, amit beszívunk, annyit

vagy lélegezzen, vagy lásson. Bárki, aki részese valami közös dolognak,

természetesen befolyásolja és hajlik arra, aminek része, mivel egy

kedves és természet vele. Bármi földi, lefelé nyomódik a

közös föld. Bármi folyékony, összefolyna. És bármi legyen is

légies, ugyanúgy együtt lennének. Tehát minden akadály nélkül, és néhány

egyfajta erőszak, nem lehet őket szétválasztani. Bármi tüzes,

nem csak az elemi tűz miatt hajlik felfelé; de itt is

annyira kész csatlakozni és összeégni, hogy bármit akar

elegendő nedvesség az ellenálláshoz, könnyen meggyullad. Mindegy

ezért részese ennek az ésszerű közös természetnek, természetesen így tesz

sokkal és hosszabban a saját fajtája után. Mert a maga természetében mennyire

minden mást felülmúl, sokkal inkább vágyik a csatlakozásra

és egyesült azzal, ami a maga természetéből adódik. Ami az indokolatlant illeti

lények akkoriban, nem rég voltak, de mostanában elkezdődtek közöttük

rajok, nyájak, fiatalok fiasításai, és egyfajta kölcsönös szeretet

és a szeretet. Mert bár ésszerűtlen, de egyfajta lelkük volt ezeknek,

és ezért erősebb és intenzívebb volt az egyesülés természetes vágya

őket, mint a kiválóbb természetű lényekben, mint bármelyik növényekben,

vagy kövek, vagy fák. De az értelmes lények között létrejött a közösség,

barátságok, családok, nyilvános találkozók, sőt háborúik során is,

egyezmények és fegyverszünet. Most azok között, amelyek még kiválóbbak voltak

a természet, mint a csillagok és a bolygók, bár természetüknél fogva távoliak

egy másiktól, mégis köztük is elkezdődött némi kölcsönös levelezés és

egység. Így illik a kiválóság nagy mértékben befolyásolni az egységet, mint

hogy még az eddigi távoli dolgokban is kölcsönösen működhetne

szimpátia. De most íme, mi történt most. Azok a lények

ésszerűek, mára ők az egyetlen lények, amelyek elfelejtették a sajátjukat

természetes vonzalom és egymás iránti hajlam. Közülük egyedül

minden más dolog közül, ami egyfajta, nem található a

általános hajlam az összefolyásra. De bár repülnek a természetből, mégis

megállítják-e és elfogják-e őket. Megteszik, amit tudnak,

a természet uralkodik. És ezt meg kell vallanod, ha betartod.

Mert hamarabb találsz földi dolgot, ahol nincs földi dolog,

mint találni egy férfit, aki természetesen képes egyedül élni.

VIII. Az ember, az Isten, a világ, mindenki a maga nemében, hoz némi gyümölcsöt.

Mindennek megvan a maga ideje, hogy elviselje. Bár szokás szerint a szó

maga a szőlőtőnek és hasonlóknak tulajdonított módon, mégis az

így azonban, mint mondtuk. Ami az okot illeti, ez mindkettő közös

Gyümölcs mások használatra; és különös, ami maga is élvezi. Ok

diffúz természetű, ami önmagában van, másban szül,

és így szaporodnak.

IX. Vagy tanítsd őket jobban, ha ez a te hatalmadban van; vagy ha nem,

ne feledje, hogy ehhez a felhasználáshoz, türelmesen elviselni őket, szelídség és

neked adott jóság. Maguk az Istenek jók az ilyenekhez; igen

és bizonyos dolgokban (mint az egészség, a gazdagság, a becsület kérdésében) igen

gyakran elégedettek azzal, hogy előmozdítsák törekvéseiket: olyan jók és kegyesek.

És lehet, hogy te sem lennél az? vagy mondd, mi akadályoz téged?

X. Nem úgy dolgozol, mint akinek nyomorultnak kell lennie, és nem is úgy, mint egy

hogy vagy sajnálják, vagy csodálják; de ez legyen az egyetlen gondod

és a vágy; így mindig és mindenben üldözni kell vagy el kell engedni, mint a

a szeretet törvénye vagy a kölcsönös társaság megköveteli.

XI. Ezen a napon kijöttem minden bajomból. Nem, kidobtam mindent

az én bajom; inkább annak kellene lennie, ami zavart téged, bármi is legyen ez volt, nem volt sehol, ahol ki kell jönnöd belőle, de belül a saját véleményedben, ahonnan ki kell űzni, előtted igazán és állandóan nyugodt tud lenni.

XII. Mindezek a dolgok a tapasztalatok okán szokásosak és közönségesek; folytatásukért, de egy napig; és ügyükre a legalacsonyabb és mocskos. Amilyenek voltak azok idejében, akiket eltemettek, olyanok ők is most is, és nem másként.

XIII. Maguk a dolgok, amelyek hatással vannak ránk, ajtók nélkül állnak, maguk sem tudnak semmit, és nem tudnak semmit másoknak elmondani önmagukkal kapcsolatban. Akkor mi az, ami ítéletet mond felettük? A megértése.

XIV. Ahogy az erény és a gonoszság nem szenvedélyben, hanem cselekvésben áll; szóval az ésszerű, jótékony ember igazi jója vagy rossza sem áll fenn szenvedélyben, de működésben és cselekvésben.

XV. A feldobott kőnek, ha leszáll, nem árt azt; mint egyik sem haszon, amikor felemelkedik.

XVI. Vizsgáljuk meg elméjüket és értelmüket, és lássuk, milyen emberek ők, akit te állsz félve, hogy mit fognak ítélni rólad, mit fognak maguk ítélkeznek magukról.

A XVII. Minden dolog, ami a világon van, mindig a birtokon van a változásról. Te is állandó változásban vagy, igen és alatta

részben a korrupció is: és az egész világ.

XVIII. nem a tiéd, hanem egy másik ember bűne. Miért baj lenne

te? Hadd nézzen rá, kinek a bűne.

XIX. Egy műveletnek és egy célnak van egy vége, vagy egy

cselekvés és cél, amit általában mondunk, hogy a végén van: from

véleménye szerint is létezik egy abszolút megszűnés, ami olyan, mintha a halál

abból. Ebben az egészben nincs bántódás. Alkalmazza ezt most egy férfi korban, mint

először egy gyermek; aztán egy fiatal, majd egy fiatal férfi, majd egy öreg; minden

az egyik korból a másikba való változás egyfajta halál És mindez itt, amíg itt van

még nem számít a bánat. Menj most először arra az életre, arra, amit te

nagyapád alatt élt, majd anyád alatt, majd a te alatt

apa. És így amikor egész addigi életed során te

sok változást, sok változást, sokféle változást talált és figyelt meg

befejezések és megszűnések, tedd fel magadnak ezt a kérdést Mi a bánat kérdése

vagy bánatot találsz ezek közül bármelyikben? Vagy mit szenvedsz

ezek valamelyikén keresztül? Ha ezek egyikében sem, akkor sem a befejezésben és

egész életed beteljesedése, ami szintén csak megszűnés és változás.

XX. Amint az alkalom megkívánja, akár saját értelmed szerint, akár azért

a világegyetemé, vagy az övéhez, akivel most közöd van, engedd meg

menedék legyen minden gyorsasággal. A tiédnek, hogy semmire se dőljön el

az igazságszolgáltatás ellen. Az univerzumhoz, hogy emlékezz, rész

akiből te vagy. Az övéről, hogy mérlegelje, hogy a birtokon van-e

a tudatlanságé vagy a tudásé. És akkor azt is észben kell tartanod

ő a rokonod.

XXI. Ahogy te magad, bárki is vagy, a tökéletességre és

kiteljesedése, annak tagja lévén egy közös társadalomnak; így kell mindenkinek

cselekedeteid hajlamosak egy olyan élet tökéletességére és kiteljesedésére

igazán társaságkedvelő. Micsoda cselekedeted tehát, hogy akár

közvetlenül vagy távolról nem utal a közjóra, vagyis egy

túlzott és rendezetlen cselekvés; igen, ez lázadó; mint egy azok között

embereket, akiknek ilyen-olyan egyetértésből és egységből ténylegesen kellene

megosztani és szétválasztani magát.

XXII. Gyermekharag, puszta bábeliek; nyomorult lelkek, akik halottakat hordoznak

testeket, hogy ne olyan hamar essék el a bukásukat: még úgy is, mint abban

közös dirge dal.

XXIII. Keresse meg az ok minőségét, amelyből az okozat származik

folytassa. Íme, önmagában meztelenül és meztelenül, elválasztva mindentől, ami van

anyag. Ezután fontolja meg az idő legnagyobb határait, amelyet ez okoz

és így minősített, meg tud maradni és megmarad.

XXIV. Végtelen a baj és a nyomorúság, amivel már megvan

pusztán emiatt, mert minden boldogságra ez tette

nem elég neked, vagy hogy nem tartottad elég boldogságnak,

hogy a te értelmed természetes alkata szerint működött.

XXV. Amikor valaki hamis vádakkal vádol, vagy

gyűlölködően szemrehányást tegyen, vagy bármilyen ilyen fuvart használjon feléd, kap

azonnal elméjükre és értelmükre, és tekints beléjük, és

íme, milyen emberek azok. Majd meglátod, hogy nincs ilyen

alkalom, hogy miért zavarjon ez téged, mit gondolnak rólad.

Mégis szeretned kell őket, mert természetüknél fogva a barátaid. És a

Maguk az istenek, azokban a dolgokban, amelyeket tőlük keresnek

nagyszerű pillanat, jól elégedettek, mindenféle módon, mint az álmok és

orákulumokat, hogy segítsenek nekik és másoknak is.

XXVI. Fel és le, egyik korról a másikra, menjen a hétköznapi dolgok

a világ; még mindig ugyanaz. És különösen minden

mielőtt ez megtörténne, a világegyetem elméje mérlegeli önmagát

és szándékos: és ha igen, akkor szégyenkezésre engedd alá magad az elhatározásnak

olyan kiváló megértés: vagy egyszer s mindenkorra mindenre eldőlt

dolgok általában; és mivel bármi is történik, az a

szükséges következmény, és minden oszthatatlan módon és

elválaszthatatlanul tartják egymást. Összegezve, vagy van Isten, és akkor

minden rendben van; vagy ha minden véletlen és szerencse, akkor mégis lehet

használd saját gondviselésedet azokban a dolgokban, amelyek megfelelnek téged; és

akkor jól vagy.

XXVII. Egy időn belül mindannyiunkat beborít a föld, majd ő maga

lesz neki változás. És akkor a tanfolyam lesz, az egyik időszakból

örökkévalóság a másiknak, és így örökkévalóság. Most már bármelyik férfi képes erre

gondolja magával a több gurulást ill

annyi változás és változás egymásutánja, és mindennek a gyorsasága

ezeket a határozatokat; tud-e másként, mint szívében megvetni és mindent megvetni

világi dolgok? Az univerzum oka olyan, mintha erős áradat lenne,

mindent magával visz.

XXVIII. És ezek a te politikusaid, az egyetlen igazi gyakorlatiasok

a világ filozófusai, (ahogyan magukról gondolják) annyira tele vannak

érintett gravitáció, vagy az erény és az őszinteség ilyen vallott szerelmesei, mi

nyomorultak legyenek nagyon is; önmagukban mennyire aljas és megvetendő? O

ember! mit tartasz? Tedd azt, amit a természeted most megkíván.

Határozd meg, ha akarod: és ne gondolkozz, akárki

tudni fogja, vagy nem. Igen, de azt mondod, nem várhatok Platóntól

nemzetközösség. Ha profitálnak, bár soha nem olyan keveset, meg kell elégednem;

és sokat gondolj még arra a kis haladásra is. Vajon akkor bármelyikük elhagyja?

korábbi hamis véleményük, hogy azt hiszem, hogy profitálnak? Mert anélkül a

véleményváltás, jaj! mi ez a sok hivalkodás, de puszta

szolgai elmék nyomorultsága, amely magányosan nyög, és mégis a

az értelem és az igazság iránti engedelmesség bemutatása? Most menj te is és mondd el

Sándor és Philippus, valamint Demetrius Phalereus. Hogy megértették-e

amit a közös természet megkíván, és uralkodhatnának magukon, vagy nem, ők

önmagukat ismerik a legjobban. De ha megőrizték az életüket, és hancúroznának; Én (Isten legyen

megköszöntem) nem köteles utánozni őket. Az igazi filozófia hatása az,

érintetlen egyszerűség és szerénység. Győzz meg, hogy ne hivalkodjak és

hiú dicsőség.

XXIX. Valamilyen magasról lenézni és nézni

itt nyájak, és ott áldozatok, szám nélkül; és mindenféle

navigáció; van, aki zord és viharos tengerben, és van, aki nyugalomban: a

általános különbségek, vagy a dolgok különböző tulajdonságai, egyesek, amelyek most vannak

először a létezés után; azoknak a dolgoknak a több és kölcsönös kapcsolatát

együtt vannak; és néhány más dolog, ami az utolsó. Az életüket

is, akik régen voltak, és az övék, akik ezután lesznek, és a

a mai barbár nemzetek jelenlegi birtoka és élete

a világban hasonlóképpen gondolkodnod kell az elmédben. És mennyi van ott

légy, aki soha, de még csak nem is hallott a te nevedről, hányan fognak hamarosan elfelejteni

azt; hányan dicsértek téged, de még most is, nagyon rövid időn belül

valószínűleg rosszat fog beszélni rólad. Úgy, hogy se hírnév, se becsület, se

bármi más, amit ez a világ megengedhet magának, megéri az időt. Az összeg

akkor minden; bármi történik veled, aminek Isten az oka,

hogy elégedetten fogadd el: bármit csinálsz, amiből te magad vagy

az ok, hogy méltán tegyék: ami lesz, ha mind elhatározásodban, mind

cselekedetedben nincs más célod, mint jót tenni másokkal, mint

lévén az, akit természetes alkatod szerint, mint embert megkötsz

hozzá.

XXX. Sok dolog, ami nyugtalanít és szorongat téged, benned van

az elzárás képessége, mivel teljes mértékben pusztán önhittségtől és véleménytől függ; és

akkor lesz elég helyed.

XXXI. Felfogni az egész világot együtt az elmédben, és az egészet

ennek a jelenlegi korszaknak a menetét, hogy képviseld azt magadnak, és megjavítsd

gondolatok minden egyes tárgy hirtelen változásáról. Milyen rövid a

az idő bárminek a keletkezésétől annak felbomlásáig tart;

de milyen hatalmas és végtelen mind az, ami a nemzedék előtt volt,

és ami nemzedéke után lesz. Minden olyan dolog, amit te

aki látja, hamarosan elpusztul, és akik látják romlásukat, azok is

hamarosan eltűnnek magukról. Aki száz évesen hal meg, és ő

aki fiatalon hal meg, mind egy lesz.

XXXII. Mi az eszük és a megértésük; és mik azok a dolgok

arra vonatkoznak: mit szeretnek, és miért utálnak?

Kedveld magadnak lelkük birtokát, hogy nyíltan látható legyen. Amikor ők

gondolják, hogy okosan bántják őket, akikről rosszat beszélnek; és amikor arra gondolnak

nagyon jót tesznek nekik, akiket dicsérnek és magasztalnak: Ó, milyen jóllakott vagy

ők aztán beképzeltek, és vélemények!

XXXIII. A veszteség és a korrupció valójában nem más, mint a változás és

átalakítás; és ez az, amit az univerzum természete leginkább

gyönyörködj abban, ami által és aszerint, hogy bármi történik, az jó

kész. Mert ez kezdettől fogva a világi dolgok birtoka volt, és így tovább

lesz-e valaha. Vagy inkább azt mondanád, hogy minden a

A világ kezdettől fogva betegeskedett oly sok koron át, és el is fog menni

beteg? És akkor annyi istenség között egyetlen isteni erő sem volt megtalálható

ez időközben helyrehozhatja a világ dolgait? Vagy a világ,

szüntelen bajokra és nyomorúságokra, örökre elítélve?

XXXIV. Milyen alantas és rothadó, minden általános ügy! Víz, por és

ezeknek a csontoknak a keverékéből, és minden olyan utálatos dologból, ami a miénk

A testek a következőkből állnak: tehát fertőzöttek és sérültek. És újra

azok a más dolgok, amelyeket annyira becsülnek és csodálnak, mint a márványkövek,

mik ezek, de mintha a föld magjai? arany és ezüst,

mik ezek, de mint a föld durvább ürüléke? A legkirályibb

ruházat, ami azt illeti, csak olyan, mintha egy ostoba birka szőre lenne, és

színre a kagyló vére; ilyen jellegűek mind más

dolgokat. Maga az életed is valami ilyesmi; puszta kilégzése

vér: és azt is, alkalmas arra, hogy valami más általános dologgá változtassák.

XXXV. Vajon ez a zűrzavar, ez a zúgolódás, ez a panaszkodás és

a széthúzás soha nem ér véget? Akkor mi zavar téged? Doth

történik veled valami új? min csodálkozol annyira? A

ok, vagy a baj? Íme, vagy önmagában, bármelyik ilyen súlyú

és tényleg a pillanat? És ezeken kívül nincs semmi. De a te kötelességed

az istenek felé is, itt az ideje, hogy ezzel felmented magad

több jóság és egyszerűség.

XXXVI. Mindegy, ha száz éve együtt látjuk ezeket a dolgokat

vagy de három évig.

XXXVII. Ha ő vétkezett, az övé a kár, nem az enyém. De valószínűleg ő

nincs.

XXXVIII. Vagy minden az értelem gondviselése által történik mindenkivel különösen, mint egy általános testület része; és akkor ellenkezik az ésszel hogy egy résznek panaszkodnia kell mindenről, ami a javára történik egész; vagy ha Epikurosz szerint mindennek az atomok az okai és hogy az élet nem más, mint a dolgok véletlenszerű összezavarása, és a halál semmi más, csak puszta szétszórtság és így minden más dolog: mi nem zavarod magad ezért?

XXXIX. Azt mondod-e annak az értelmes résznek: halott vagy; korrupció megfogott téged? Akkor az ürüléket is kiüríti? Tetszik akár ökrök, akár juhok, legeltetés vagy takarmány; hogy az is halandó legyen, mint és a test?

XL. Vagy az istenek semmit sem tehetnek értünk, vagy még mindig és csillapítsd el elméd minden zavaró tényezőjét és zavarát. Ha megtehetik semmi, miért imádkozol? Ha tehetik, miért ne tennéd inkább imádkozz, hogy megadják neked, hogy se félj, se ne félj vágyakozz bármely olyan világi dolog után, amelyek ezeket a zavaró tényezőket okozzák és rosszindulatai? Inkább miért ne, hogy egyiküknél se legyen részed hiánya vagy jelenléte, szomorkodj és elégedetlen legyen: vagy az, hogy te megszerezheted őket, vagy elkerülheted őket? Mert mindenképpen kell Ha az istenek bármiben segíthetnek nekünk, akkor ebben a formában

is. De te véletlenül azt mondod: „Ezekben a dolgokban az istenek adtak nekem

az én szabadságom: és az én hatalmamban van, hogy azt tegyem, amit akarok. De ha te

Használhatja ezt a szabadságot, inkább arra, hogy az igazi szabadságra állítsa az elméjét, mintsem

szándékosan alázatossággal és szolgalelkűséggel befolyásolni azokat a dolgokat, amelyek

vagy az iránytű, vagy az elkerülés nincs hatalmadban, nem voltál jobb?

Ami pedig az isteneket illeti, akik megmondták neked, hogy még csak fel se segítsenek minket

azokban a dolgokban, amelyeket a saját hatalmunkba helyeztek? hogy így legyen vagy

nem, hamarosan észreveszed, ha csak megpróbálod magad és imádkozol. Egy

imádkozik, hogy el tudja fogadni vágyát, hogy ilyen vagy olyannal feküdjön le,

imádkozz, hogy ne vágyj arra, hogy vele feküdj. Egy másik, hogy milyen lehet

megszabadulni az ilyentől; imádkozz, hogy olyan türelmesen elviseld őt,

mint hogy nincs szükséged arra, hogy megszabadulj tőle. Egy másik, hogy ne legyen

elveszti a gyermekét. Imádkozz, hogy ne félj elveszíteni őt. Erre

cél és cél, legyen minden imád, és meglátod, mi lesz az esemény.

XLI. „Betegségemben” (mondja magát Epikurosz:) „az én beszédeim voltak

nem a betegségem természetéről szól, sem az, nekik nem az

eljött hozzám, beszédem tárgya; hanem a mérlegelésben és

Azon töprengtem, aminek különös súlya és pillanata volt, csak az enyém

az odaajándékozott és eltöltött idő, és többek között éppen ebben a dologban, hogyan elmém,

természetes és elkerülhetetlen rokonszenvvel, amely valamilyen módon részt vesz a

testem jelenlegi rossz közérzete, mégis szabadon tarthatja magát

bajból, és saját boldogságának jelenlegi birtokában.

A testem rendbetételét sem hagytam teljesen az orvosokra

hogy azt csinálják velem, amit tennének, mintha bármi nagy dolgot várnék tőle

vagy mintha azt gondolnám, hogy ez olyan nagy következményekkel jár

eszközeiket egészségem helyreállítására: jelenlegi birtokomért, gondoltam, tetszett

nagyon jól éreztem magam, és jó tartalmat adott nekem. Akár betegségben (ha

Esetleg megbetegsz) vagy bármilyen más végletben,

törekedj arra is, hogy elmédben annyira érintett legyél, ahogyan ő beszámol róla

magát: ne térjen el filozófiádtól bármiért, ami történhet

téged sem, hogy meghalld az ostoba emberek beszédeit, és puszta

természettudósok.

évi XLII. Minden szakmára és szakmára jellemző, hogy ezt gondolják és szándékozzák

csak, amiről most szólnak, és az eszköz, amellyel dolgoznak.

évi XLIII. Ha bármikor megsértenek valaki szemtelensége miatt, tedd

most ezt a kérdést magadnak: „Mit? Akkor lehetséges, hogy ott

ne legyenek pimasz férfiak a világon! Természetesen nem

lehetséges. Akkor ne vágyd azt, ami lehetetlen. Erre, (te

gondolnia kell), akárki is legyen, az egyike azoknak a pimaszoknak, hogy a világ

nélküle nem lehet. Tehát a ravaszról és ravaszról, olyan a álnokról, olyanról

mindenkivel, aki megsért, készen kell állnia arra, hogy érveljen vele

magát. Mert míg általában így okoskodsz magaddal, az

amilyenre szükségük van a világon, akkor te leszel a jobb képességű

hogy szelídséget alkalmazz minden egyes részlet iránt. Ezt is meg fogod találni

nagyon jól használható, minden ilyen alkalomra, jelenleg fontolóra kell venni

magad, milyen megfelelő erénnyel ruházta fel a természet az embert, az ilyenek ellen a

satu, vagy találkozni egy ilyen ördögi beállítottsággal. Ami pedig azt illeti

például a hálátlanokkal szemben jóságot és szelídséget adott, mint

ellenszer, és így egy másik gonosz ellen, másfajta valami más ellen

sajátos kar. És általában, nincs-e hatalmában utasítani őt

jobb, ez hiba? Mert aki vétkezik, az a hanyatlásban cselekszik

szándékos céljától, és minden bizonnyal megtévesztik, És megint mi vagy te

annál rosszabb a bűnéért? Mert nem fogod azt tapasztalni, hogy ezek közül bármelyik,

aki ellen haragszol, bármit elkövetett

az elméd (a bántásod és a gonoszság egyetlen igazi alanya) még rosszabbra fordulhat

mint volt. És mit jelent ez akár bánat, akár csoda, ha ő

aki nem tanult, megteszi-e a tanulatlan tetteit? Nem kellene

inkább magadat hibáztasd, aki, ha nagyon jó okkal, te

nagyon valószínűnek tarthatta volna, hogy egy ilyen dolog megtörténik

valaki elkötelezi magát, nemcsak hogy nem látta előre, de azonkívül csodálkozott is

hogy ilyennek lennie kell. De akkor különösen, ha megteszed

vagy egy hálátlan, vagy egy hamis emberben keress hibát, gondold át

magadra. Mert minden kétséget kizáróan te magad is hibás vagy, ha

Bármelyik ilyen hajlamú volt, azt vártad, hogy ő

igaznak kell lennie hozzád: vagy ha valakihez jó fordulatot tettél, te

nem kötötte-é oda gondolataidat, mint aki elérte a végét? sem

nem gondoltad, hogy magától az akciótól kaptál egy telit

jutalma jónak, amit tettél. Mert miből lenne több?

A férfiúhoz jó fordulatot tettél, hát nem elég?

te? Amit a természeted megkívánt, azt megtetted. Meg kell jutalmazni

érte? Mintha vagy a szem, amit lát, vagy a láb, amelyre mennek,

kielégítést kell igényelnie. Mert mivel ezek természetüknél fogva arra lettek kijelölve

egy ilyen felhasználást nem vitathatnak többet, mint aminek megfelelően működhetnek

természetes felépítésük: tehát az ember arra született, hogy jót tegyen másokkal

valahányszor igazán jót tesz valakinek azáltal, hogy kisegíti őket a tévedésből; vagy

bár de a középső dolgokban, mint a gazdagság, az élet, a preferencia és a

a hasonlók elősegítik vágyaikat, azt teszi, amiért volt

készült, és ezért nem igényelhet több.

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

A TIZEDIK KÖNYV

I. Ó lelkem, eljön az az idő, amiben bízom, amikor jó leszel, egyszerű,

egyetlen, nyitottabb és láthatóbb, mint az a test, amelybe be van zárva.

Egy napon érezni fogod a boldogságukat, melynek vége a szeretet, és

vonzalmuk halott minden világi dolog iránt. Egy napon jóllaksz,

és semmi külső hiány nélkül: semmiben nem keresve örömöt,

élő vagy érzéketlen, amit ez a világ megengedhet magának; sem akarva

ideje a te örömöd folytatásának, sem hely és lehetőség, sem

akár az időjárás, akár az emberek tetszése. Amikor lesz tartalmad

jelenlegi birtokodban, és minden jelenlévő hozzá fog járulni a tartalmadhoz:

ha meggyőzöd magad, hogy mindened megvan; mind a te kedvedért

jó, és mindez az istenek gondviselése által, és a jövőbeli dolgoké is

ugyanolyan biztosnak kell lenni abban, hogy minden jól fog sikerülni, mint az, hogy a

fenntartása és megőrzése valamiféle, tökéletes jólétének és

boldogság, aki az élet, a jóság és a szépség tökéletessége; aki nemzi mindent, és mindent magában foglal, és magában tesz

emlékezz minden holmira, ami feloldódott, hogy azok közül ő újra nemzhet másokat, mint ők. Egy ilyen nap lesz a tiéd

hajlam, hogy képes legyél, mind az istenek tekintetében, mind azokban tekintettel a férfiakra, így illeszkedni és rendezni a beszélgetést, mint sem bármikor panaszkodni róluk, bármiért, amit tesznek; sem tenni bármit magad, amiért jogosan elítélhetsz.

II. Mint akit teljesen a természet irányít, legyen a te gondod

figyeld meg, mit kíván a természeted általában. Ez megtörtént, ha nem találod meg, hogy a természeted, mivel te élő értelmes teremtmény vagy,

az lesz a legrosszabb, folytathatod. Következő akkor muszáj

vizsgáld meg, mit csinál a természeted, mint te élő értelmes lény igényelnek. És ezt, bármi legyen is az, elismerheted és megteheted, ha a természeted, mint te ésszerű élőlény vagy, nem lesz rosszabb azért. Most, ami ésszerű, az társaságkedvelő is. Tartsd magad ehhez ezeket a szabályokat, és ne törődj tétlen dolgokkal.

III. Bármi is történik veled, természetes vagy a természeted szerint felépítése vagy képes, vagy nem képes elviselni. Ha képes vagy rá, ne légy sértve, de viseld természetes alkatod szerint, vagy természet szerint lehetővé tette téged. Ha nem vagy képes, ne sértődj meg. Mert lesz hamarosan véget vet neked és önmagának (bármi legyen is az) egyszerre

véged veled. De ne feledje, hogy bármi is legyen a vélemény erejéből,

a valódi haszon és kötelesség bizonyos félelmén alapszik, te

elviselhető; hogy képes vagy ezt elviselni a természeted szerint

alkotmány.

IV. Azt, aki megbánt, szeretettel és szelídséggel tanítani, és megmutatni neki

az ő hibája. De ha nem tudod, akkor hibáztasd magad; vagy inkább nem

magadat sem, ha akaratod és törekvésed nem volt hiábavaló.

V. Bármi is történik veled, az mindentől

az idő néked van kijelölve. Ugyanis az okok azonos koherenciája által, által

amelyre öröktől fogva a te szubsztanciád volt kijelölve, szintén az volt

bármi történjen vele, a rendeltetési és a kijelölt.

VI. Akár Epikurosz esetében, szeretettel kell elképzelnünk, hogy az atomok a

minden dolog oka, különben természetet kell adnunk. Akkor ez legyen a tiéd

Az első ok, hogy része vagy annak az univerzumnak, amelyet az irányít

természet. Aztán másodszor, hogy azokra a részekre, amelyek azonos jellegűek és

amilyen természet vagy, rokonságod van. Ezekre, ha én

mindig ébernek kell lennie, először is, mivel része vagyok, soha nem leszek elégedetlen

bármivel, ez az én részemre esik a közös esélyekből

a világ. Mert semmi sem lehet igazi, ami az egészre nézve hasznos

bántó annak, ami része. Mert ez a közös kiváltság

minden természetről, hogy semmi bántót nem tartalmaznak önmagukban

nekik; nem lehet az univerzum természete (akinek kiváltsága

a többi sajátos természeten túl az, hogy akarata ellenére nem tud

minden magasabb külső ok korlátozva legyen,) bármit szülnie kell és

ápolja a keblében, hogy hajlamos a saját bántására és előítéletére. As

akkor észben tartom, hogy egy ilyen univerzum része vagyok, nem leszek az

elégedetlen bármivel, ami történik. És mivel rokonsági kapcsolatom van

azokra a részekre, amelyek ugyanolyan jellegűek és természetűek, mint én, így teszek

ügyeljen arra, hogy semmi olyat ne tegyen, ami káros a közösségre nézve, de mindenben

az én tanácsaim lesznek azok, akik fajtámhoz tartoznak; és a közös

jó, amit minden szándékom és elhatározásom felé vezet, mint

ami ellenkezik vele, azt mindenképpen igyekszem megakadályozni

és elkerülni. Ezek a dolgok egykor annyira rögzítettek és lezárultak, ahogy gondolnád

boldog polgár, akinek állandó tanulmányozása és gyakorlása jót tett

és polgártársai javára, és a város fuvarozása ilyen

felé, hogy nagyon meg volt vele elégedve; így kell lennie

te, hogy boldog életet élj.

VII. A világ minden része (minden olyan dologra gondolok, ami benne van

az egész világon), szükségszerűen el kell jönnie valamikor

korrupció. Változás azt kell mondanom, hogy őszintén és megfelelően beszéljek; hanem azt

Lehet, hogy én vagyok a jobban megértett, jelenleg elégedett vagyok azzal, hogy többet használok

közös szó. Most pedig azt mondom, ha igen, akkor ez egyszerre legyen bántó nekik, és

mégis elkerülhetetlen, nem lenne, gondolod, maga az egész édességben lenne

esetben, annak minden része módosulhat, igen és azok által

alkalmassá téve magát a korrupcióra, mivel különböző dolgokból és

ellenkezőleg? És vajon a természet akkor vagy önmagától így tervezte és célozta-e

részeinek nyomorúsága és nyomorúsága, tehát az így létrejött cél

nem csak azért, mert esetleg lehet, hanem szükségképpen, hogy kell is

beleesni a gonoszba; vagy nem tudta, mit csinált, amikor elkészítette? Mert

e kettő közül bármelyik kimondása egyformán abszurd. De átengedni a természetet

általános, és a dolgok sajátos érvelésére a sajátjuk szerint

sajátos természetek; milyen abszurd és nevetséges, először is ezt mondanám

az egész egyes részei megfelelő természetes felépítésüknél fogva alá vannak vetve

átalakítás; majd ha bármi ilyesmi megtörténik, mint amikor valaki megteszi

megbetegedni és meghalni, felvállalni és rácsodálkozni, mintha valami furcsa dolog lenne

történt volna? Bár ez egyébként talán nem is olyan vészes, hogy felvállaljuk

ha bármi ilyesmi megtörténik, hogy ami feloldódik, az az

feloldódott azokban a dolgokban, amelyekből összeállt. Mindenkinek

a feloldódás vagy az elemek puszta szétszóródása azokban

olyan elemek, amelyekből minden állt, vagy annak változása, amiből

szilárdabb a földbe; és abból, ami tiszta és finom vagy

spirituális, levegőbe. Tehát ezzel semmi sem veszett el, hanem minden

újra a világegyetem racionális generatív magjaiba; és

ez az univerzum, akár egy bizonyos idő elteltével hazudni fogyasztott

tűz, vagy a folyamatos változások által, hogy megújuljanak, és így örökké megmaradjanak.

Most, hogy szilárd és spirituális, amiről beszélünk, nem szabad felfognod

hogy ugyanaz legyen, ami eleinte volt, amikor megszülettél. Sajnos!

mindezt úgy, hogy most bármelyik fajtába tartozol, akár lényegileg,

vagy az életből, csak két vagy három nappal ezelőtt részben húsból evett, és

részben a belélegzett levegőből kapta minden beáramlását, lévén akkor is

semmi más tekintetben, mint egy folyó folyó, amelyet az örökkévaló tart fenn

beáramlás és új vízellátás, ugyanaz. Ezért amit te

azóta nem azt kaptad, ami anyádtól jött, az az, ami

változáshoz és korrupcióhoz jön. De tegyük fel, hogy ez a tábornoknak szól

az anyag és annak szilárdabb része még mindig nem ragadhat hozzád soha

olyan közel, mégis mi ez a megfelelő tulajdonságaihoz és vonzalmaihoz,

mely személyek különböztethetők meg, melyek egészen biztosan különböznek egymástól?

VIII. Most, hogy felvetted ezeket a neveket jónak, szerénynek,

igaz; ἔμφρων,

σύμφρων,

ὑπέρφρων; vigyázz, nehogy bármire is

Ha olykor bármit teszel, ami ellenkezik, az vagy, de helytelenül

hívják, és elveszíti jogát ezekhez a megnevezésekhez. Vagy ha igen, térj vissza

ismét hozzájuk a lehető leggyorsabban. És ne feledd, ez a szó

ἔμφρων megjegyzi neked egy szándékot és

intelligens mérlegelés minden olyan tárgyról, amely megjelenik előtted,

figyelemelterelés nélkül. És a szó

σύμφρων, kész és elégedett

bárminek elfogadása a közös természet kijelölésével,

történik veled. És a szó

ὑπέρφρων, egy szuper-kiterjesztés, vagy

elméd transzcendens és átfogó beállítottsága, amely által az

elmúlik minden testi fájdalom és öröm, becsület és hitel, halál és

bármi, ami azonos természetű, mint abszolút közömbösség,

és semmiképpen sem állhat rád egy bölcs ember. Ezeket akkor ha sérthetetlenül

figyelj, és ne légy nagyravágyó, hogy mások így nevezzenek,

te magad is új emberré leszel, és újat kezdesz

életet. Mert folytatni olyanokat, mint eddig voltál, átélni azokat

a figyelemelterelés és a rosszkedv, amire szüksége van egy ilyen élethez

eddig éltél, az a része annak, aki nagyon ostoba, és az is

túlságosan szereti az életét. Akit az ember összehasonlíthat a félig megevettekkel

nyomorultak, akiket az amfiteátrumban vadállatokkal párosítottak; aki olyan tele van

egész testük sebekkel és vérrel van tele, egy nagy vágy

szívességet, hogy másnapig lefoglalhassák, akkor is, és be

ugyanaz a birtok, hogy ugyanazoknak a körmöknek és fogaknak legyen kitéve, mint korábban. El

ezért küldje el magát; és a te gondjaidtól és zavaróitól

a korábbi élet közvetíti magát e néhány névnek; és ha te

meg tud maradni bennük, vagy állandó gyakorlásában és birtokában lehet

maradjatok ott olyan boldogan és örvendezően, mint akiknek el lett fordítva

a boldogság és boldogság olyan helye, mint Hésziodosz és Platón

Boldogok szigeteinek, mások Elíziának nevezik

Mezők. És valahányszor csak rátalálsz; hogy veszélyben vagy a

visszaesés, és hogy nem vagy képes elsajátítani és legyőzni ezeket

nehézségek és kísértések, amelyek jelenedben jelentkeznek

állomás: vigyen be minden privát sarokba, ahol jobb lehet

képes. Vagy ha ez nem szolgálja inkább az életedet. De így

nem szenvedélyből, hanem önként vállalt szerény módon: ez lévén a

egész életed egyetlen dicséretes cselekedete, hogy így távoztál, ill

ez volt egész életed fő munkája és üzlete, hogy te

talán így távozni. Most, hogy jobban emlékezzünk ezekre a nevekre

beszéltünk, nagyon jó segítségnek fogod találni, ha emlékezni a

Istenek, amilyen gyakran csak lehet: és ez az, amit megkívánnak tőlünk

Annyiunk keze, amennyi természeténél fogva ésszerű teremtés nem az

tisztességes szavakkal, a jámborság és odaadás külső megnyilvánulásával hízelegnünk kell

hanem hogy hasonlók legyünk hozzájuk: és ez is, mint minden más

természeti lények, például a fügefa; a kutya a méh: mindketten csinálják,

mindegyiket, és alkalmazkodnak ahhoz, ami természetes

az alkotmány, a sajátjuk; tehát az embernek is ezt kell tennie, ami

természeténél fogva, mivel ő ember, hozzá tartozik.

IX. Játékok és bolondok itthon, háborúk külföldön: hol terror, hol

toporzékolás vagy ostoba lajhár: ez a te napi rabszolgaságod. Apránként és apránként,

ha nem nézel rá jobban, azok a szent dogmák el lesznek törölve

ki az eszedből. Hány dolog legyen ott, melyik mikor puszta

természettudós, a természetüknek megfelelően alig gondoltad, te

nem engedi át minden további használat nélkül? Holott mindenben kellene

úgy egyesítsd a dolgokat a cselekvéssel és a szemlélődéssel, hogy mindketten a

ugyanakkor minden jelenlévő alkalomra részt venni, mindent megfelelően és megfelelően elvégezni

óvatosan és mégis úgy szánja a szemlélődő részt is, hogy annak semmi része

azt a gyönyört és gyönyört, ami a mindenről való kontemplatív tudás

valódi természete szerint önmagában megengedi magának, elveszhet. vagy,

hogy az igaz és szemlélődő tudás mindenről aszerint

saját természete, önmagában való ereje (a cselekvés számos lehetőségnek és

akadályok) elegendő örömet és boldogságot biztosítanak számodra. Nem

valóban látszólagos, de nem rejtett. És mikor érsz el a

az igazi egyszerűség és a nem befolyásolt gravitáció boldogsága? Mikor fogsz

örvend minden egyes tárgy biztos ismeretében aszerint

valódi természete: olyan, amilyen az anyaga és a lényege; mi haszna van

mert a világon: meddig tud fennmaradni: miből áll:

kik azok, akik képesek rá, és kik azok, akik megadhatják, és

elvinni?

X. Ahogy a pók, amikor elkapta a legyet, amely után vadászott

nem kevéssé büszke, sem aljasan beképzelt önmagára: mint ahogy ő is azt

nyulat fogott, vagy halat fogott hálójával, mint mást

vaddisznót, másikat medvét venni: hát legyenek büszkék és tapsoljanak

magukat a szarmatai vagy északiak elleni vitéz tetteikért

az utóbbi időben legyőzött nemzetek. Ezekért is ezek a híres katonák és harciasok

férfiak, ha belenéztek az elméjükbe és a véleményükbe, mit tesznek érte

többnyire, de zsákmány után vadászni?

XI. Hogy megtudd, és magadnak állíts be egy bizonyos módot és módszert

szemlélődés, amely által világosan felismerhetsz és képviselhetsz

önmagad, minden dolog kölcsönös változása, az egyik a másikba. Bírd ki

mindörökké az elmédben, és ügyelj arra, hogy teljes mértékben edzett legyen

ezt a konkrét. Mert nincs semmi hatásosabb, ami igazzá válna

nagylelkűség.

XII. Kiszabadult testének kötelékéből, és ezt észrevette

nagyon rövid időn belül szükségképpen búcsút kell vennie a világnak,

és hagyja maga mögött ezeket a dolgokat, ő teljesen alkalmazta magát

igazságosság minden cselekedetében, tehát a közönséges természetnek mindenben

ennek meg kell történnie vele. És megelégedve ezzel a két dologgal,

hogy mindent igazságosan tegyen, és bármit, amit Isten a tetszésére küld,

amit mások mondanak vagy gondolnak róla, vagy tesznek ellene, ő

nem annyira, mint inkább megzavarja a gondolatait. Egyenesen menni,

ahová a jog és az értelem vezérelte, és ezáltal Isten követése volt

az egyetlen dolog, amit bánt, ez az egyetlen vállalkozása és foglalkozása.

XIII. Mi értelme van egyáltalán a gyanakvásnak? vagy miért kellene gondolatok

a bizalmatlanság és a jövőbeli gyanakvás, nyugtalanítsd

eszed egyáltalán? Mi a teendő most, ha kereshetsz és tudakozódhatsz

ebben mi kell jobban törődnie? És ha jól tudod

csak ezt vedd észre, senki se térítse el tőle. De ha egyedül teszed

nem olyan jól érzékeli, függessze fel cselekvését, és kérjen tanácsot a

legjobb. És ha van még valami, ami akadályoz, folytasd

körültekintés és diszkréció, a jelen alkalomnak megfelelően és

lehetőséget, még mindig ezt javasolja magának, amit el is képzel

leghelyesebb és legigazságosabb. Ahhoz, hogy ezt jól eltalálja, és hogy gyorsuljon

ennek üldözése a boldogság kell, hogy legyen, mivel csak mi

valóban és helyesen elmondható, hogy hiányzik vagy elvetél.

XIV. Mi az, hogy lassú és mégis gyors? vidám és mégis súlyos? Ő

hogy mindenben az értelem követi vezetőjét.

XV. Reggel, amint felébredsz, amikor ítéleted van, előtte

vagy a te érzelmeid, vagy a külső tárgyak hatnak rá, még az

legszabadabb és pártatlan: tedd fel magadnak ezt a kérdést, hogy ha az

ami helyes és igazságos, ha ezt saját maga vagy mások megteszik

amikor te magad nem vagy képes; legyen valami anyagi vagy nem. Biztosan az

nem. És ami azokat illeti, akik ilyen életet élnek, és annyira kiállnak

a dicséreteket, vagy más emberek lenézését, elfelejtetted, hogy milyen

férfiak lennének? hogy ilyenek és ilyenek az ágyukon, és ilyenek a deszkán:

mik a hétköznapi tetteik: mit űznek, és mit repülnek

től: milyen lopásokat és nemi erőszakot követnek el, ha nem a kezükkel és

lábát, mégis azzal a becsesebb részével, az elméjükkel: melyik

(nem kellene elismerni őket) élvezheti a hitet, a szerénységet, az igazságot, az igazságosságot, a

jó szellem.

XVI. Add, amit akarsz, és vedd el, amit akarsz, mondja az, aki van

jól tanított és igazán szerény, annak, aki ad és elvesz. És az is

nem egy vaskos és határozott elhatározásból, hogy ezt mondja, hanem bele

puszta szeretet és alázatos engedelmesség.

A XVII. Élj tehát közömbösen a világ és minden világi tárgy iránt, mint

aki egyedül él valami sivatagi dombon. Mert itt van-e,

vagy ott, ha az egész világ csak egy város, akkor ez nem sokat számít

a hely. Hadd lássanak és lássanak egy embert, aki valóban ember, él

az ember valódi természete szerint. Ha nem tudnak elviselni velem, hagyják

ölj meg. Mert jobb lenne meghalni, mint úgy élni, ahogyan akartak

te.

XVIII. Ne legyen többé vita vagy beszéd tárgya, mik azok

a jó ember jelei és tulajdonságai, de valóban és valójában lenni

ilyen.

XIX. Mindig képviseld magad; és eléd állítani mind a

a világ általános kora és ideje, és annak teljes tartalma. És hogyan

minden különös dolog ezek tekintetében lényegük, mint egy

a legkevesebb magvak, hogy van: és azok időtartamára, mint az esztergálás a

mozsártörővel egyszer kb. Aztán mindenre koncentrálni

a világ sajátos tárgya, és felfogni azt, (ahogy valóban,) mint

már a feloldódás és a változás állapotában van; hajlamos egyesekre

rothadás vagy diszperzió; vagy bármi más, az

a halál, mintha mindennek a maga nemében lenne.

XX. Gondoljunk rájuk életük minden cselekedetén és foglalkozásán keresztül:

mint amikor esznek, és amikor alszanak: amikor éppen az aktusban vannak

szükséges felmentés, és amikor a kéj cselekedetében van. Ismét, amikor ők

vagy a legnagyobb örömükben vannak; és mindenük közepén

pompa és dicsőség; vagy dühös és elégedetlen, nagyszerű állapotban és fenségben,

mint magasabb helyről, szidalmazzák és szidják. Milyen alantas és szolgai, de

kevéssel ezelőtt még alig akartak lenni, hogy idáig juthassanak;

és nagyon rövid időn belül mi lesz a birtokuk, amikor a halál lesz

egyszer megragadta őket.

XXI. Mindenkinek ez a legjobb, amit mindenki közös természete küld

mindenkinek, és akkor a legjobb, ha elküldi.

XXII. A föld, mondja a költő, gyakran sokáig az eső után jár. Így van

a dicsőséges ég gyakran éppolyan vágyik a földre borulni, ami azt állítja, a

kölcsönös szeretet közöttük. És így (mondom én) viseli a világ a

A tiéddel valósul meg a szeretet bizonyos ragaszkodása bármi iránt

a vonzalmaim egyet fognak érteni, ó világ. Ugyanaz (és nem más) kell a vágyakozásom tárgya legyen, ami a tied. Most, hogy a világ szereti valóban igaz, ahogyan általában mondják és elismerik, amikor a latinok által utánzott görög kifejezés szerint a használt dolgokról lenni, szoktuk mondani, hogy szeretnek lenni.

XXIII. Vagy folytatod ezt a fajta életet, és ennyi, amihez oly régóta hozzászoktál és ezért elviselhető: vagy te nem vonul nyugdíjba, vagy hagyja el a világot, és önszántából, és akkor megvan az eszed, vagy a te életed el van vágva; és akkor örülhetsz hogy véget vetettél a vádnak. Ezek egyikének kell lennie. Legyen tehát jó kényelemmel.

XXIV Legyen mindig látható és nyilvánvaló számodra az a magány, és sivatagi helyek, sok filozófus által oly nagyra becsült és érintett, önmagukban vannak, de így és így; és hogy minden dolog ők számukra akik városokban élnek, és beszélgetnek másokkal, mivel azonos természetűek mindenhol látható és megfigyelhető: azoknak, akik visszavonultak hegyek tetejére, és sivatagi menedékekre, vagy milyen más sivatagba és lakott helyek soever. Mert bárhol, ahol csak akarod, gyorsan megteheted találd meg és alkalmazd ezt magadon; amit Platón mond filozófusáról, a hely: magánként és nyugdíjasként, mondja, mintha bezárták volna és valami pásztorházba zárva, egy domb tetején. Ott tedd fel magadnak ezeket a kérdéseket, vagy lépj be ezekbe

megfontolások: Mi az én fő és legfőbb részem, amely felett hatalma van

a többi? Mi most a jelenlegi birtoka, ahogy én használom; és mi van

azt, hogy alkalmazom? Most nincs értelme és nem? Ingyenes-e,

és elválasztják; vagy úgy rögzítve, úgy megfagyott és összenőtt, mintha

a hússal, hogy annak mozdulatai és hajlamai megingatják?

XXV. Aki gazdája elől menekül, menekülő. De a törvény az

minden ember ura. Aki tehát elhagyja a törvényt, menekülő. Szóval

Ő, akárki is legyen, sajnálja, haragszik, fél, vagy miatta

bármit, ami az ő kinevezése alapján volt, van vagy lesz, aki

az univerzum ura és kormányzója. Mert ő valóban és helyesen az

Νόμος, vagy a törvény, mint az egyetlen

νέμων, vagy minden forgalmazója és adagolója

olyan dolgok, amelyek bárkivel megtörténnek az életében – bármi is legyen akkor

akár sajnálja, akár dühös, akár fél, menekülő.

XXVI. Embertől van a mag, amelyet egyszer az anyaméhbe vetnek, az embernek nincs

több köze hozzá. Egy másik ügy sikerül, és vállalja a munkát, és

az idő elhozza a gyermeket (azt a csodálatos hatást egy ilyen kezdettől!) ahhoz

tökéletesség. Az ember ismét leengedi az ételt a torkán; és az egyszer

le, nincs több köze hozzá. Egy másik ok sikerül és

szétosztja ezt a táplálékot az érzékekbe és a vonzalmakba: az életbe és

az erőbe; és megteszi vele azt a sok és csodálatos dolgot,

ami az emberé. Ezek a dolgok tehát, amelyek oly titokban és

láthatatlanul megmunkálva és megvalósítva, használnod kell, hogy lásd és

szemlélni; és nemcsak maguk a dolgok, hanem a hatalom is

amelyeket végrehajtanak; hogy lássátok, bár nem a

a test szeme, mégis olyan tisztán és jól láthatóan, ahogyan csak látsz és felismerhetsz

a levertség és bármi felemelkedésének külsőleg hatékony oka.

XXVII. Mindig gondolj és gondolkozz magaddal; hogy most mindezt

eddig is sokat követtek ugyanannak a fajtának, és ugyanazt

divat, hogy most vannak: és így gondoljunk azokra a dolgokra, amelyek lesznek

a továbbiakban is. Sőt, egész dráma, és egységes jelenetek, vagy jelenetek

amelyek felfogják az egy hivatású férfiak életét és tetteit, és

szakma, amennyit vagy saját tapasztalatod alapján ismersz, vagy

ókori történetek olvasásával; (mint Adrianus egész udvara, a

Antoninus Pius egész udvara, Philippus egész udvara, annak

Sándor, Crœsusé): hogy mindet a szemed elé állítsd. neked

rá kell jönnünk, hogy mindannyian csak egy fajta és divat szerint járnak: csak az

a szereplők mások voltak.

XXVIII. Mint egy disznó, aki sír és ugrál, ha elvágják a torkát

te magad vagy mindenki, aki megszomorodik minden világi dolog miatt, és vállalja.

Ilyen az is, aki ágyában egyedül siratja a szenvedést

ez a mi halandó életünk. És ne feledd ezt, azt az értelmes teremtményeknek

csak az adatik meg, hogy önként és szabadon alávesse magát

Gondviselés: de feltétlenül alá kell vetni magát, mindenkire rákényszerítik

lények egyformán.

XXIX. Bármit is mész, gondold végig magad,

és kérdezd meg magadtól: Mit? mert nem csinálom ezt többé, ha meghalok,

hát a halál fájdalmasnak tűnjön számomra?

XXX. Ha megsértődik valakinek a vétke miatt, most

gondolj magadra; és gondold át, miben vagy bűnös magadban

ugyanolyan fajta. Mivel ezt te is valószínűleg boldogságnak tartod

gazdag legyen, vagy élvezetben éljen, vagy dicséretben és dicséretben részesüljön, és így tovább

a többi különösen. Erre ha eszedbe jutsz, akkor tedd

hamarosan felejtsd el haragodat; különösen akkor, ha ezzel egyidejűleg ez is megtörténik

Egyetértek gondolataiddal, hogy tévedése és tudatlansága korlátozta

így kell tenni: mert hogyan választhat, amíg ezen a véleményen van? Tedd te

ezért ha teheted, vedd el tőle azt, ami erre kényszeríti

ahogy ő teszi.

XXXI. Ha meglátod Satyrót, gondolj Szokratikusra és Eutychesre, ill

Szűzhártya, és amikor Eufrátesz, gondolj Eutychióra, és Sylvanusra, mikor

Alciphron, Tropaeophorus, amikor Xenophon, Crito vagy Severus. És mikor

te magadra nézel, te magadnak képzeled valamelyiket vagy másikat

cézárok; és így mindenkinek, valakinek vagy másiknak, aki birtokba jutott

és a hivatás felelõs neki. Akkor ez jusson eszedbe a

ugyanabban az időben; és hol vannak most? Sehol vagy sehol? Mert így kell

te mindig képes vagy felfogni, hogy minden világi dolog milyen, de mint a

füst, ami elszáll, vagy csakugyan semmi. Főleg, ha te

ezt is emlékeztesd, hogy bármi egyszer megváltozik, az soha

legyen újra, amíg a világ tart. És te akkor meddig leszel

elviselni? És miért nem elég neked, ha erényesen és ahogy illik?

te, eltöltheted az időnek ezt a részét, bármilyen kevés is az

ki van osztva neked?

XXXII. Milyen téma, és milyen életút ez, amit csinálsz

annyi vágy, hogy megszabaduljon tőle. Mindezekre a dolgokra, mik ezek, de illik

célokat az értelemért, amely mindent a maga szerint tekint

igazi természet, hogy gyakorolja magát? Ezért légy türelmes addig

(mint egy erős gyomor, amely mindent a saját természetére fordít; és mint a

nagy tűz, amely lángban és világosságban forog, bármit is dobsz

bele) ezeket a dolgokat is ismerőssé tetted, és mintha természetes lenne

neked.

XXXIII. Senkinek ne legyen hatalmában, hogy őszintén mondja ki rólad, hogy te

a művészet nem igazán egyszerű, nem őszinte és nyitott, vagy nem jó. Hadd legyen

megtévesztette, bárki is legyen, aki ilyen véleménnyel lesz rólad. Mert

mindez tőled függ. Mert ki az, akitől meg kell akadályoznia

valóban egyszerű vagy jó? Csak döntsd el inkább, hogy ne

élni, mint nem ilyen lenni. Mert valóban, ez sem állja meg a helyét

hogy élnie kellene az nem olyan. Akkor mi lehet ezen

a legjobb ok és belátás szerint jelen alkalom, akár mondjuk is

vagy kész? Mert bármi is legyen, a te hatalmadban áll vagy megtenni, vagy megtenni

mondd ki, és ezért ne keress semmiféle színlelést, mintha az lennél

akadályozva. Soha nem hagyod abba a nyögést és a panaszkodást, egészen addig

mint amilyen öröm a buzgóknak, az legyen neked, hogy megtegye

mindent, ami bemutatja magát, bármit meg lehet tenni megfelelően és

az ember megfelelő felépítéséhez, vagy az emberhez, ahogyan ember.

Mert számolnod kell ezzel a gyönyörrel, bármi legyen is az, hogy elnyerhesd

saját természeted szerint cselekedj. És ehhez minden hely elfér

te. A hengerhez vagy görgőhöz nem szabad elmozdulni

mindenütt a maga megfelelő mozgása szerint, mint a víznek sem,

sem a tűznek, sem más dolognak, ami csupán

természetes vagy természetes és érzékeny; de ott sok mindenre nem racionális

akadályozhatja működésüket. Hanem az elméről és a megértésről

ez a megfelelő kiváltság, amely saját természete szerint és úgy ahogyan az
maga az akarat, át tud lépni minden akadályon, amit talál, és megtart
egyenesen előre. Tedd tehát szemed elé ezt a boldogságot
és elméd boldogságát, amely által képes mindenen áthaladni,
és minden mozgásra képes, akár a tűz, akár felfelé; vagy mint a
kő lefelé, vagy mint a henger azon keresztül, ami van
ferde: elégedj meg vele, és ne keress mást. Mert
minden egyéb akadály, ami nem az elméd akadálya
a testnek megfelelőek, vagy pusztán a véleményből, észből indulnak ki
nem azt az ellenállást, amit kellene, hanem alázatosan és gyáván
szenvedni, hogy meghiúsítsák; és önmagukban sem sebet, sem
bántani egyáltalán. Különben szükségképpen meg kell tennie, bárkivel is találkozik
bármelyikükkel rosszabb lesz, mint korábban volt. Mert mindenben így van
más alanyok, amelyekről azt gondolják, hogy bántó számukra, ami miatt azok
rosszabb lett. De itt ellenkezőleg, az ember (ha olyan jól használja őket
hogy neki kellene) inkább a jobb és annál dicséretreméltóbb bármelyik
ilyen akadályok, mint egyébként. De általában ne feledje
természetes polgárnak semmi sem árthat, az nem árt a városnak
maga sem ártott a városnak, ami nem árt a törvénynek
magát. De ezen áldozatok vagy külső akadályok egyike sem árt a

maga a törvény; vagy ellentétesek az igazságosság és a méltányosság irányvonalával

mely köztársaságokat tartják fenn: ezért sem ártanak

akár város, akár polgár.

XXXIV. Mint akit megharap egy veszett kutya, szinte mindentől fél

hogy látja: így annak, akit a dogmák egyszer megharaptak, vagy akiben

az igaz tudás tett hatást, szinte minden, amit lát, ill

az olvasmányok, legyenek azok soha ilyen rövidek vagy közönségesek, jó emléket adnak maguknak; hogy

űzd ki minden bánatból és félelemből, mint a költőt: „Fújnak a szelek

a fákra, és a leveleik a földre hullanak. Aztán csináld a fákat

újra bimbózni kezdenek, és tavaszra új ágakat eresztenek ki.

Ilyen az emberek nemzedéke is; egyesek a világra jönnek, mások kimennek

abból. Ezekből a levelekből származnak a te gyermekeid. És ők is tapsolnak

te olyan komolyan, vagy, hogy tapsol a beszédeiddel, azzal a szokásos

felkiáltás,

ἀξιοπίστως, ó bölcsen

szóltam, és jót beszélek rólad, mint a túloldalon, akik ragaszkodnak

hogy ne átkozzak téged, akik titokban és titokban becsmérelnek és kigúnyolnak

te, ők is csak levelek. És azok is, akik következnek, akikben

emlékek a halál után híres férfiak nevei megmaradnak, de azok

egyiket sem hagyja el. Ugyanis ez az egész világi dolog. Az övék

jön a tavasz, és előkerülnek. Aztán fúj a szél, és mennek

lefelé. Aztán helyettük másokat termesztenek ki a fából vagy a közösből

minden dolog kérdése, mint hozzájuk. De elviselni, de egy ideig, az

mindenki számára közös. Akkor miért kell ilyen komolyan keresned?

ezek a dolgok, vagy elrepülnek tőlük, mintha örökké fennmaradniuk kellene?

Még egy kis idő, és a szemed lecsukódik, és neki az

sírodba visz téged egy kis idő múlva más is gyászol.

XXXV. A jó szemnek jónak kell lennie ahhoz, hogy lásson bármit, amit látni kell, és nem

csak zöld dolgokat. Mert ez illik a fájó szemekhez. Így kell egy jó fül,

és jó illat legyen készen arra, amit hallani vagy szagolni kell:

és a jó gyomor mindenféle étel iránt közömbös, mint a malomkő,

bármire is készült, amihez őrölni készült. Mint kész tehát kell egy hang

megértés legyen mindazért, ami történni fog. De aki azt mondja: Ó, az én!

a gyerekek élhetnek! és, ó, hogy mindenki dicsérjen engem bármiért is

csináld! olyan szem, amely zöld dolgokat keres; vagy mint fogak, utána ami

gyengéd.

XXXVI. Nincs olyan ember, aki ennyire boldog lenne a halálában, csak az a néhány

azok közül, akik mellette vannak, amikor meghal, készek lesznek örülni az övének

feltételezett szerencsétlenség. Valóban erényes és bölcs volt? lesz ott

nem találtatik egyik vagy másik, aki ezt mondja magában; – Nos, most

utoljára pihenek ettől a pedagógustól. Valójában nem tette másként

sokat bánt minket: de elég jól tudom, hogy szívében sokat tett

elítél minket. Így fognak beszélni az erényesekről. De ami minket illet, sajnos én

mennyi dolog van ott, aminek sok öröme lenne

megszabadulni tőlünk. Ha tehát arra gondolsz, amikor meghalsz,

annál szívesebben fogsz meghalni, ha magaddal gondolkodsz; I

most el kell hagynom abból a világból, ahol a legközelebbiek voltak

barátok és ismerősök, akikért oly sokszor szenvedtem

imádkoztam érte, és akiért oly gondot fordítottam, még ők is szeretnének

haljanak meg abban a reményben, hogy halálom után boldogabban fognak élni, mint ők

előtt. Mire vágyhat hát egy ember, hogy tovább itt maradjon?

Mindazonáltal, valahányszor meghalsz, ne légy kevésbé kedves és szerető

nekik azért; de mint korábban, lásd őket, maradj továbbra is a barátjuk

kívánj nekik minden jót, és szelíden és gyengéden, hogy feléjük vigye magad, de

de azért, hogy a másik oldalon ne legyen hajlandóságod még inkább meghalni.

De amint azoknak járnak, akik könnyű, gyors halállal halnak meg, akiknek lelke

hamarosan elszakad a testüktől, így kell elszakadnia tőlük. To

ezekhez a természet csatlakozott és csatolt hozzám: most elválaszt minket; készen állok rá

távozni, mint a barátoktól és rokonoktól, de mégis vonakodás nélkül, ill

kényszer. Mert ez is a Természet szerint.

XXXVII. Használd magad; ahányszor csak látsz valamit tenni,

mindjárt (ha lehetséges) azt kérdezd magadtól: Mi a célja ennek az embernek?

ebben az akciójában? De ezt a tanfolyamot mindenekelőtt önmagaddal kezdd, és

szorgalmasan vizsgáld meg magad, bármit is teszel.

XXXVIII. Emlékezz arra, ami munkára készteti az embert, és hatalma van

az érzelmek felett, hogy akár így, akár másik irányba vonjuk le őket, nem

minden külső dolog kellőképpen, de ami minden emberben el van rejtve

dogmaták és vélemények: Ez, ez a retorika; ez az élet; hogy (hoz

igazat beszél) maga az ember. Ami a te testedet illeti, amely mint edény vagy tok,

körbevesz téged, és a sok és furcsa eszköz, amivel rendelkezik

hozzá van kötve, ne zavarják gondolataidat. Saját magukért

csak olyanok, mint az ács fejsze, hanem hogy velünk születnek, és

természetesen ragaszkodik hozzánk. De egyébként, minden belső ok nélkül

ereje van mozgatni és visszatartani őket, ezek a részek a

önmaguknak nincs több hasznunkra, mint az űrsikló önmagában

takács, vagy a toll az írónak, vagy az ostor a kocsisnak.

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

A TIZENEGYEDIK KÖNYV

I. Az ésszerű lélek természetes tulajdonságai és kiváltságai a következők: Az

látja magát; hogy tud rendelni és összeszedni magát: hogy ő készít

magát, ahogy akarja: hogy a maga gyümölcsét aratja le,

míg növények, fák, ésszerűtlen lények, bármilyen gyümölcs (legyen az

vagy gyümölcs rendesen, vagy csak analógiában) hordják, hordják

másoknak, és nem maguknak. Újra; bárhol és bármikor,

előbb-utóbb véget ér az élete, mégis megvan a maga célja. Mert

nem vele, mint a táncosokkal és a játékosokkal, ki ha igen

cselekvésük bármely részében megszakadnak, az egész cselekvésnek meg kell lennie

tökéletlen: de az idő vagy cselekvés mely részében lepődik meg,

ami a kezében van, azt teljessé tudja tenni, bármi legyen is az

jóllakott, hogy azzal a vigasztalással távozhasson: „Éltem; egyik sem

akarok valamit abból, ami tulajdonképpen az enyém volt. Megint ő

körbejárja az egész világot, és behatol a hiábavalóságba, és puszta

kívül (anyagot és szilárdságot akar) rajta, és kinyújtja magát

az örökkévalóság végtelenségéig; és forradalma vagy restaurálása

mindent egy bizonyos idő elteltével ugyanabba az állapotba és helyre, mint

azelőtt körüljár, és felfogja magában; és úgy véli

és jól látja ezt, hogy azok sem, akik követnek minket,

minden újat látni fogunk, amit nem láttunk, sem azok, akik korábban jártak,

semmi több, mint mi: hanem az, aki egyszer betöltötte a negyvenet (ha megvan

Bármilyen okoskodás egyáltalán) meg tud bizonyos módon (azért mindegyik egyfajta) látni

mindent, múltat és jövőt egyaránt. Ahogy illik, és természetes a lélek számára

az embertől, hogy szeresse felebarátját, legyen igaz és szerény; és semmire sem tekinteni

annyira önmagát: ami egyben a törvény tulajdona is: mely által az

úgy tűnik, hogy a józan ész és az igazságosság egybeesik, és

ezért, hogy az igazságosság a legfőbb dolog, amit az értelmes teremtményeknek kell

hogy maguknak javasolják céljukat.

II. Egy kellemes dal vagy tánc; a Pancratiast gyakorlata, sport, hogy

nem szoktál sokra venni, könnyen megvetsz; ha a

harmonikus hangját oly sok sajátos hangra fogod felosztani

ez áll, és mindenki kérdezze meg magát; hogy vajon

ez vagy az a hang az, ami így legyőz téged. Mert az leszel

szégyellve azt. És hát szégyenre, ha ennek megfelelően gondolod,

minden egyes mozdulat és testtartás önmagában: és így a birkózóé is

gyakorolni is. Általában akkor bármiről is legyen szó, az erényen és azon kívül

az erényből fakadó dolgok, amelyekre Ön sokat érint

ne felejtsd el azonnal így felosztani, és ezzel a felosztással,

minden egyes részletben elérje az egész megvetését. Ezt te

át kell szállnia és az egész életedre is vonatkoznia kell.

III. Az a lélek, amely mindig készen áll, még most is (ha kell) ahonnan

a testet, akár kihalás, akár szétszóródás, akár bekerülés útján

még egy elválasztandó hely és birtok, milyen áldott és boldog! De

ennek a készenlétnek kell kiindulnia, nem pedig egy makacs és

az elme végtelen elhatározása, erőszakosan és szenvedélyesen

Ellenzék, ahogy a keresztények szokták; hanem sajátságos ítéletből; -val

diszkréció és gravitáció, hogy másokat is meggyőzhessenek és vonzhassanak

a hasonló példa, de minden zaj és szenvedélyes felkiáltás nélkül.

IV. Tettem valamit jótékonyan? akkor hasznot húzok belőle. Lásd

hogy ez minden alkalommal feltűnjön az elmédben, és soha

ne gondolj már rá. Mi a szakmád? hogy jó legyen. És hogyan kellene

ezt jól meg kell valósítani, de bizonyos tételek és tanok által; néhány

Az univerzum természetével kapcsolatban, és néhány A megfelelő és

az ember sajátos alkata?

V. A tragédiákat eleinte azért hoztak és kezdeményezték, hogy az embereket szem előtt tartsák

a világi esélyekről és veszteségekről: hogy ezek a dolgok a hétköznapokban

a természet természetesen így is történt: hogy a férfiak nagyon örültek és

örülnek az ilyen balesetek ezen a szakaszon, nem ugyanazok a dolgok

nagyobb stádiumban bánkódj és gyötrődj: mert itt látod, mi az

vége minden ilyen dolognak; és még azok is, akik oly gyászosan kiáltanak

Cithaeronnak el kell viselnie őket minden kiáltásukért és felkiáltásukért, valamint

mások. És igazából sok jót mondanak ezek a költők; mint

ez (például) egy kiváló szövegrész: „De ha igen, akkor én és az enyém

két gyereket elhanyagolnak az istenek, még arra is van valami oka

hogy' stb. És ismét: „Nem sok hasznodra válik, ha viharzik és dühöng

magukkal a dolgokkal szemben” stb. Ismét: „Az életet aratni, mint a

érett kalász;' és bármi más is megtalálható bennük, az az

ugyanaz a fajta. A tragédia után behozták az ókori vígjátékot, ami

megvolt a joga, hogy felmérje a személyes bűnöket; lévén tehát keresztül

ez az ő szabadsága és szólásszabadsága nagyon hasznos és hatásos

visszatartani a férfiakat a büszkeségtől és a gőgtől. Ennek érdekében Diogenes

szintén ugyanazt a szabadságot kapta. Ezek után mi volt vagy a Középső, ill

New Comedy elismert, de pusztán, (vagy legalábbis a legtöbb) számára

a kíváncsi és kiváló utánzás öröme és öröme? – Úgy lesz

ellopni; nézd meg' stb. Hogy miért, azt senki sem tagadja, de hogy ezek is

van néhány jó dolguk, amelyek közül az egyik lehet: de az egész sodródás és

ennek a fajta drámai költészetnek az alapja, mi más, mint mi

mondták?

VI. Milyen világosan látszik neked, hogy nincs más útja

az élet jobban passzolhatna egy igazi filozófus gyakorlatához, mint ez

persze, hogy most már benne vagy?

VII. Egy ág, amely elszakadt annak folytonosságától, ami mellette volt

le kell vágni az egész fáról: tehát a megosztott ember

egy másik embertől, el van osztva az egész társadalomtól. Egy ágat levágnak

mással, de aki gyűlöli és idegenkedik, az elvágja magát az övétől

szomszéd, és nem tudja, hogy ugyanakkor elválasztja magát a

egész szervezet vagy vállalat. De itt van Isten ajándéka és irgalma, a

Ennek a társadalomnak a szerzője abban, hogy egyszer elszakadva együtt növekedhetünk és

ismét az egész részévé váljon. De ha ez gyakran megtörténik, az a nyomorúság

hogy minél távolabbra futják az embert ebben a felosztásban, annál nehezebbnek kell lennie

újra egyesült és újra helyreállították: és bárhogy is legyen az az ág, amelyet egyszer levágtak

utána beoltották, a kertészek elmondhatják, hogy nem olyan, mint ami

eleinte együtt sarjadtak, és még mindig a test egységében folytatódtak.

VIII. Együtt növekedni, mint ágak a jó ügyében

levelezés és ragaszkodás; de nem véleménykérdésben. Ők azt

szembeszállnak veled a helyes útjain, mivel ez nincs hatalmukban

téríts el jó cselekedeteidtől, nehogy eltérítsen tőled

az irántuk érzett jó szereteted. De legyen gondod, hogy megtartsd magad

mindkettőben állandó; mind a helyes ítéletben és cselekvésben, mind az igazban

szelídség irántuk, hogy bármelyikük megpróbálja megakadályozni

vagy legalábbis nem leszel elégedett veled azért, amit tettél.

Hogy bármelyikben kudarcot valljon (akár abban, aki félelemből átadja magát, vagy abban

mást, hogy elhagyja az iránta való természetes vonzalmat, aki természeténél fogva mindkettő

barátod és rokonod) egyformán alantas, és nagyon élvezi a

gyáva szökevény katona beállítottsága.

IX. Nem lehetséges, hogy bármely természet alsóbbrendű legyen a művészetnél,

hiszen minden művészet utánozza a természetet. Ha ez így van; hogy a legtökéletesebb

és működése során minden természet általános természetét meg kell akadályozni

a művészetek készsége, a legvalószínűtlenebb. Ma már minden művészetre jellemző

tedd azt, ami rosszabb, a jobb kedvéért. Sokkal többet, mint a

a közös természet ugyanezt teszi. Ez az igazságosság első alapja. -tól

az igazságosság minden más erénynek megvan a maga létezése. Mert igazságosság nem lehet

megőrizve, ha elménket és vonzalmunkat a világira helyezzük

dolgok; vagy hajlamosak lenni megtévesztésre, vagy kiütésesek és állhatatlanok.

X. Maguk a dolgok (amelyeket meg kell szerezni vagy elkerülni

annyi bajba) maguk sem jönnek hozzád; de te olyan módon

odamegy hozzájuk. Legyen hát a te ítéleted és véleményed ezekről

nyugalomban legyenek a dolgok; és ami magukat a dolgokat illeti, mozdulatlanul állnak és

csendes, zaj vagy kavarás nélkül; és így lesz minden üldöző és

szűnjön meg a repülés.

XI. Akkor a lélek olyan, mint Empedoklész hasonlítja, olyan, mint egy gömb vagy

földgömb, amikor mind egyforma és egyforma: amikor nem is mohón

semmire kinyújtja magát, és alázattal sem szerzi meg magát, vagy

laposan és csüggedten fekszik; hanem mindent megvilágít fénnyel, ami által lát

és nézd meg az igazi természetet, mind a világegyetemét, mind a sajátját benne

különös.

XII. Valaki elítél engem? nézze meg, milyen alapon

megteszi: az én gondom legyen, hogy soha ne találjanak meg sem cselekvőben, sem

bármit beszélni, ami valóban megvetést érdemel. Valaki utálni fog engem? hagyja

nézzen rá. Én a magam részéről kedves és szerető leszek mindenkivel, sőt egyenletes

annak, aki gyűlöl engem, akárki legyen is, készen állok megmutatni az övét

tévedés, nem a türelmem bizonyítása vagy hivalkodása, hanem

leleményesen és szelíden: olyan, mint az a híres Phocion, ha igen, ő

nem szedte szét. Mert ezeknek a dolgoknak legbelül kell lenniük: hogy a

Azok az istenek, akik befelé néznek, és nem a külsőre, láthatják a

az ember valóban mentes minden felháborodástól és bánattól. Mert mi fájhat

neked bármit, amit bárki más tesz, mindaddig, amíg ezt megteheted

melyik illik és illik a te természetedhez? Nem akarod (egy férfi

teljesen kijelölve, hogy az legyen, amit a közjó megkíván, és ahogyan a közjó megkívánja)

elfogadni azt, ami most szezonális az univerzum természetéhez?

XIII. Egymást elítélik, és mégis egymás kedvére törekednek:

és miközben igyekeznek felülmúlni egymást világi pompával és

nagyság, leginkább lealacsonyítják és prostituálják magukat a jobbik részükben

egyik a másikhoz.

XIV. Milyen rohadt és nem őszinte az, aki azt mondja: elhatároztam, hogy hordozom

én a továbbiakban feléd, minden találékonysággal és egyszerűséggel. ó ember,

mire gondolsz! mire kell ez a szakmád? a dolgot

maga fogja megmutatni. A homlokodra kellene írni. Nem hamarabb

hangod hallatszik, minthogy az arcod meg tudja mutatni, mi van benne

a te elméd: amint akit szeret, azt pillanatnyilag a pillantásaiból tudja

édes, mi jár a fejében. Ilyennek kell lennie az egész világ számára

igazán egyszerű és jó, mint akinek a karja sértő, hogy akárki

ott áll, amint a közelébe ér, megszagolhatja

hogy akarja-e vagy sem. De az egyszerűség hatása semmiképpen sem

dicséretes. Nincs szégyenletesebb, mint az ártó barátság. fent

mindent el kell kerülni. Azonban az igazi jóság, az egyszerűség és

a kedvességet nem lehet úgy elrejteni, hanem azt, ahogy azt már a nagyonben is elmondtuk

szemük és arcuk megmutatják magukat.

XV. Boldogan élni a lélek belső ereje, amikor hatással van rá

közömbösen, azokkal a dolgokkal szemben, amelyek természetüknél fogva

közömbös. Ahhoz, hogy ilyen hatással legyen rá, minden világi tárgyat figyelembe kell vennie

megosztott és egész: emlékezni mindenre, amire egyetlen tárgy sem képes önmagától

bármilyen véleményt szülj bennünk, egyik sem jöhet hozzánk, hanem mozdulatlanul áll

és csendes; hanem azt, hogy mi magunk szülünk, és mintha magunkban nyomtatnánk

velük kapcsolatos vélemények. Most a mi hatalmunkban áll, nem nyomtatni őket; és

ha bekúsznak és lesnek valamelyik sarokban, a mi hatalmunkban áll megtörölni őket

kikapcsolva. Emlékezz továbbá arra, hogy ez a gondoskodásod és körültekintésed az

hogy folytasd, de egy ideig, és akkor az életednek vége lesz. És mit

akadályoznia kell, de hogy jól járj mindezekkel? Mert ha

a természet szerint legyenek, örüljetek nekik, és legyenek kedvesek és

elfogadható számodra. De ha a természet ellen szólnak, keresd azt, ami

a te természeted szerint van, és akár a te érdemedért, akár nem,

minden lehetséges sebességet használj fel ennek elérésére, mert senkinek sem szabadna annak lennie

hibáztatták, amiért a saját javát és boldogságát kereste.

XVI. Mindent meg kell fontolnod, honnan jött, miből

amiből áll, és mivé lesz megváltoztatva: mi lesz a

természete, vagy milyen lesz, ha megváltozik; és hogy az

nem szenvedhet bántódást ez a változás. És ami a többi férfit illeti

bolondság vagy gonoszság, hogy ne zavarjon és ne szomorítson meg téged; először

általában így; Milyen hivatkozásom van ezekre? és hogy mindannyian születtünk

egymás javára: aztán különösen a másik után

megfontolás; mint a kos első a juhnyájban, és a bika a nyájban

a szarvasmarhákról, úgy születtem, hogy uralkodjak felettük. Kezdje még magasabban, akár innen is

ez: ha az atomok nem lennének minden dolog kezdete, akkor hinni kell

semmi sem lehet abszurdabb, akkor meg kell adni, hogy létezik a

a természet, amely az univerzumot irányítja. Ha ilyen természet, akkor minden

rosszabb dolgok a jobb kedvéért; és minden jobb egymásnak

kedvéért. Másodszor, milyen férfiak ők a fedélzeten és az ágyukon,

és így tovább. De mindenekelőtt hogyan kényszerítik őket a véleményük

hogy tartsák, hogy azt tegyék, amit tesznek; és még azok is, amelyeket csinálnak,

milyen büszkeséggel és önteltséggel teszik őket. Harmadszor, hogy ha igen

ezeket a dolgokat helyesen, nincs okod szomorkodni. De ha nem

helyesen kell, hogy akaratuk ellenére tegyék ezeket, és

puszta tudatlanság révén. Mert ahogy Platón véleménye szerint egyetlen lélek sem teszi

szívesen téved, tehát ebből következően sem tesz mást, mint azt

kellene, de akarata ellenére. Ezért szomorkodnak, valahányszor csak

hallani, hogy vádat emelnek, akár igazságtalanság, akár lelkiismeretlenség, vagy

mohóság, vagy általában bármilyen kárt okozó bánásmód iránt

a szomszédjaik. Negyedszer, hogy te magad sokakban vétkezel

dolgokat, sőt a művészetet is olyan, mint amilyenek. És bár valószínűleg te

nem viseli el bizonyos bűnök cselekményét, de van benned egy

szokásos hajlam rájuk, de vagy félelem, vagy hiú dicsőség,

vagy valami más ambiciózus ostoba tisztelet, te visszafogott vagy.

Ötödször, hogy vétkeztek-e vagy nem, te nem érted

tökéletesen. Sok mindent ugyanis diszkrét politikával tesznek; és

általában az embernek sok mindent meg kell tudnia először, mielőtt igazán és

megfontoltan megítélni egy másik ember cselekedetét. Hatodszor, hogy bármikor

súlyosan veszed magad, vagy nagy jaj, keveset teszel

emlékezz arra, hogy az ember élete csak egy pillanat, és az

egy időn belül mindannyian a sírunkban leszünk. Hetedszer, hogy nem

maguk a bűnök és vétkek, amelyek rendesen megzavarnak bennünket; nekik

csak az elméjükben és a megértésükben van létezésük, ami elkötelezi magát

őket; hanem saját véleményünk azokról a bűnökről. Akkor távolítsd el, és légy

megelégedve azzal, hogy megválsz önteltségedtől, hogy ez súlyos dolog,

és eltávolítottad haragodat. De hogyan távolítsam el? Hogyan?

okoskodj magaddal, hogy ez nem szégyen. Mert ha az, ami van

szégyenletes, ne légy az egyetlen igazi rossz, ami van, hanem téged is elűznek

miközben te a természet általános ösztönét követed, hogy ezt elkerüld

ami gonosz, sok igazságtalanságot elkövetni, és tolvajnak lenni, és

bármit, ami a tervezett világi céljaid elérését szolgálja.

Nyolcadszor, hány dolog követheti és követheti gyakran az ilyen rohamokat

harag és bánat; önmagukban sokkal súlyosabbak, mint azok a dolgok

amiért annyira szomorkodunk vagy dühösek vagyunk. Kilencedszer, ez a szelídség egy dolog

legyőzhetetlen, ha igaz és természetes, és nem érintett ill

képmutató. Mert hogyan lesz még a legvadabb és legrosszabb, amit te?

foganni fog, kitarthat ellened, ha elhallgatsz

maradjatok szelídek és szeretetteljesek hozzá; és még abban az időben is, amikor ő

ha rosszat akarsz tenni neked, jó kedélyű leszel,

teljes szelídséggel tanítani őt és jobban oktatni? Ami pedig azt illeti

példa; Fiam, nem erre születtünk, hogy bántsuk és bosszantsuk egymást;

ez a te bántod lesz, nem az enyém, fiam: és így erőszakkal megmutatni neki és

teljes mértékben, hogy ez valóban így van: és hogy a méhek sem teszik ezt

egy másik, sem más, természetesen társaságkedvelő lény. De ezt

meg kell tenned, nem gúnyolódva, nem bizonyítva, hanem gyengéden

minden kemény szavak nélkül. Neked sem szabad megtenned

gyakorlat vagy hivalkodás, hogy akik melletted vannak és hallgatnak téged, csodáljanak

te: de mindig, hogy senki ne legyen tudomása róla, csak ő egyedül: igen,

bár egyszerre több jelen van. Ez a kilenc konkrét

fejek, mint annyi ajándékot a Múzsáktól, lássátok, hogy jól emlékszel: és

kezdj el egy napon, amíg még élsz, hogy valóban férfi legyél. De a

a másik oldalra vigyáznod kell, annyira hízelkedned kell nekik, mint dühösnek lenni

velük: mert mindkettő egyformán jótékony és egyformán bántó. És be

szenvedélyeidet, azonnal vedd figyelembe, hogy dühösnek lenni annyi

nem a férfi része, hanem az, hogy legyen szelíd és gyengéd, ahogy az íze szerint

több emberség, tehát több férfiasság. Hogy ebben, van erő és

idegek, vagy lendület és lelkierő: ebből a harag és a felháborodás

teljesen érvénytelen. Mert minél közelebb van minden a szenvedélytelenséghez, a

közelebb van a hatalomhoz. És amint a gyász a gyengeségből ered, úgy történik

haragot. Mert mindkettő, mind a haragos, mind a gyászoló megkapta a
sebesültek és gyávák, mintha átadták magukat nekik
vonzalmak. Ha neked is van egy tizeded, kapd meg tőle a tizedik ajándékot
Herkules, a múzsák kalauza és vezetője: ez egy őrült ember része
nézd, hogy ne legyenek gonosz emberek a világon, mert az
lehetetlen. Nos, hogy egy férfi elég jól patakzon, annak lennie kell
gonosz emberek a világon, de nem elviselni, ha valaki vétkezik
önmaga ellen, minden méltányosság ellen van, sőt zsarnoki.
A XVII. Négy többféle hajlam vagy hajlam az elme és
megértése, amelynek tudatában kell lennie, gondosan be kell tartania: és
Valahányszor felfedezed őket, javítsd ki őket, mondván:
magadat mindegyikükkel kapcsolatban, ez a képzelgés nem szükséges;
ez nem jótékony: ezt úgy beszéld, mint más ember rabszolgája, vagy
hangszer; aminél semmi sem lehet értelmetlenebb és abszurdabb: mert az
negyedszer, élesen ellenőrizd és szidalmazd magad; azért csinálod
szenvedd el azt az istenibb részt benned, hogy alávalóvá és ellenszenvessé váljon
testednek azt a hitványabb részét, és a durva vágyakat és vágyakat
abból.
XVIII. Akár levegőből, akár tűzből milyen rész van benned,
bár természeténél fogva felfelé hajlik, mégis aláveti magát a
az univerzum rendelete, ez itt alul, ebben a vegyes testben lakik. Szóval

bármi van benned, akár földes, akár nedves, bár természeténél fogva hajlamos

lefelé, mégis természetével ellentétes mind felfelé, mind állva,

vagy következetes. Még maguk az elemek is engedelmesek a

az univerzumban, türelmesen tartózkodva bárhol (bár természetükkel ellenkezik).

el vannak helyezve, egészen addig, amíg el nem hangzik a visszavonulásuk és az elválásuk.

Hát nem bántó-e, hogy csak a te ésszerű részed legyen?

engedetlen, és nem tűrheti meg, hogy megtartsa helyét

semmi sem ír elő, ami ellenkezik vele, hanem csak az, ami van

természete szerint? Mert nem mondhatjuk el, ha engedetlen,

ahogy a tűzről vagy levegőről mondjuk, hogy felfelé hajlik a tulajdona felé

elem, mert akkor ez éppen ellenkezőleg megy. Az indítványhoz a

minden igazságtalanságra, inkontinenciára, szomorúságra vagy félelemre gondol

semmi más, csak a természettől való elszakadás. Akkor is, amikor az elme gyászol

mert bármi, ami az isteni gondviselés által történik, akkor megteszi

ugyanúgy elhagyja saját helyét. Mert szentségre volt rendelve és

istenfélelem, amely különösen az Istennek és az övének való alázatos engedelmességből áll

gondviselés mindenben; valamint az igazságosságra: ezek is részei

azokról a kötelességekről, amelyeket természetesen társaságkedvelőként kötelesek vagyunk ellátni; és

amelyek nélkül nem tudunk boldogan társalogni egymással: igen és az

nagyon földet és szökőkút valóban minden cselekmény.

XIX. Akinek nincs egy és ugyanaz az általános, az mindig addig tart

ahogy él, nem lehet mindig egy és ugyanaz az ember. De

ez nem lesz elég, hacsak nem teszed hozzá azt is, aminek ennek az általánosnak kellene lennie

vége. Mert mint az általános önhittség és felfogás mindazoknak a dolgoknak, amelyek

az emberek nagy része semmilyen alapon nem tartja jónak, nem

legyen egységes és kellemes, de csak az, ami korlátozza és korlátozza

bizonyos tulajdonságok és feltételek, mint a közösségnek: hogy semmi sem legyen

felfogott jó, ami nem közönségesen és nyilvánosan jó: így kell a végnek is

azt is javasoljuk magunknak, hogy legyünk közösek és társaságkedvelőek. Neki az

minden saját kezdeményezését és szándékát erre a célra irányítja, minden sajátját

a cselekvések kellemesek és egységesek lesznek; és ezáltal továbbra is a

ugyanaz az ember.

XX. Emlékezz a vidéki egér és a városi egér mesére, és a

nagy ijedtség és rémület, amibe ezt beleadták.

XXI. Szókratész az emberek közönséges önhittségét és véleményét szokta nevezni,

a világ közönséges poloskái: a buta gyerekek megfelelő terrorja.

XXII. A lacedæmoniak nyilvános előadásaikon szoktak kinevezni

ülőhelyek és formák az árnyékban lévő idegeneik számára, ők maguk voltak

bárhol ülhet.

XXIII. Amit Szókratész válaszolt Perdikkásnak, miért nem jött el

neki: Nehogy a legrosszabb halált haljak meg, mondta:

vagyis nem tudom viszonozni azt a jót, amit velem tettek.

XXIV. Az efézusiak ősi misztikus leveleiben volt egy

tétel, amelyet az embernek mindig a fejében kell tartania az egyik vagy másik a

ősi érdemesek.

XXV. A pitagoreusok nem szokták reggel az első dolgot

megtették, hogy felnézzenek az égre, hogy emlékezzenek rájuk

akik állandóan és változatlanul ellátták feladatukat: ahogy azt is megfogalmazni

önmagukat a rendezettségre vagy a jó rendre, a tisztaságra és a tisztaságra gondolnak

csupasz egyszerűség. Mert egyetlen csillagnak vagy bolygónak sincs előtte fedél.

XXVI. Hogyan nézett ki Szókratész, amikor alig akarta felövezni magát a

bőr, Xanthippe, a felesége levette a ruháit, és vitte

külföldön vele, és amit mondott társainak és barátainak, akik voltak

szégyellve; és az iránta érzett tiszteletből visszavonultak, amikor meglátták

őt így felborította.

XXVII. Írásban vagy olvasásban előbb meg kell tanítani

bármelyiket megteheti: sokkal többet az életben. – Mert puszta embernek születtél

rabszolga, az érzékeidnek és a kegyetlen érzelmeidnek; nincstelen tanítás nélkül

minden igaz tudásnak és józan észnek.

XXVIII. – A szívem mosolygott bennem. – Még az erényt is vádolni fogják

magát; utálatos és ellenszenves szavakkal.

XXIX. Ahogy ők is sokáig a füge után télen, amikor nem lehet kapni; szóval

ennyire utánajárnak a gyerekeknek, mielőtt megadatik nekik.

XXX. „Ahányszor egy apa megcsókolja gyermekét, titokban ki kell mondania

önmagával" (mondta Epiktétosz), „holnap valószínűleg meghal". De

ezek a szavak baljóslatúak legyenek. Nincsenek baljós szavak (mondta), amelyek bármit is jeleznének

ez természetes: igazából és tettében nem baljóslatúbb ennél: „a

vágja le a szőlőt, amikor már érett. Zöld szőlő, érett szőlő, szárítva

szőlő, vagy mazsola: annyi változás és mutáció egy dologban, nem

hogy ami nem abszolút, hanem annyi több változás és

mutációk, nem abba, aminek egyáltalán nincs lénye, hanem abba, aminek

még nem létezik.

XXXI. „Szabad akaratból nincs tolvaj vagy rabló:" Epiktétoszból;

Kié ez is: hogy meg kell találnunk egy bizonyos művészetet és módszert

beleegyezés; és hogy mindig nagy gonddal figyeljünk és figyeljünk a

elménk hajlamait, hogy mindig a magukéval legyenek

visszafogottság és fenntartás, mindig jótékony, és az igaznak megfelelően

minden jelen tárgy értékét. És ami a komoly vágyakozást illeti, ezt kellene

teljesen kerülje el: és az idegenkedést csak azokban a dolgokban használni, azt

teljesen a saját akaratunktól függ. Nem hétköznapi apró dolgokról van szó,

higgyétek el, hogy minden viszályunk és viszályunk az, de vajon a

vulgáris, dühösnek kell lennünk, vagy a filozófia segítségével bölcsnek és józannak,

mondta ő. XXXII. Szókratész így szólt: »Mit kapsz? a lelkek

ésszerű, vagy ésszerűtlen lények? Az ésszerű. De mit? Azokból

kinek az oka jó és tökéletes? vagy azoké, akiknek az észérvek rontottak

és korrupt? Azokról, akiknek az értelme egészséges és tökéletes. Miért akkor a munka

ti nem ilyenek? Mert nekünk már megvannak. Akkor mire törekszel ennyire

és veszekedni köztetek?

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

A TIZENKETTEDIK KÖNYV

I. Bármire is törekszel ezután, most is megteheti

élvezd és birtokold, ha nem irigyled magad, a saját boldogságodat. És

az lesz, ha elfelejted mindazt, ami elmúlt, és a jövőre nézve,

hivatkozz teljesen az isteni Gondviselésre, és hajolj meg és alkalmazd

minden jelenlegi gondolatodat és szándékodat a szentségre és az igazságosságra. To

szentség, készségesen elfogadva mindazt, amit az Istentől küldött

A gondviselés, mint az, amit a világegyetem természete kijelölt

neked, aki erre kijelölt téged, bármi legyen is az. To

igazságosság, szabadon és félreérthetetlenül kimondani az igazságot; és be

mindent igazságosan és diszkréten csinál. Most ezen a jó tanfolyamon ne hagyd

Más emberek gonoszsága, véleménye vagy hangja akadályoz téged: nem, sem

ennek a te elkényeztetett hústömegednek az értelme: mert ami szenved, az legyen,

nézzen magában. Ha tehát valahányszor indulásod ideje megtörténik

gyere, készségesen hagyj el mindent, és tiszteld az elmédet

csak a te isteni részed, és ez lesz az egyetlen félelmed,

nem úgy, hogy időnként vagy máskor megszűnsz élni, de soha nem fogsz

kezdj el a természet szerint élni: akkor valóban ember leszel, méltó

abból a világból, ahonnan kiindultál; akkor abbahagyod

idegennek lenni az országodban, és rácsodálkozni a történésekre

minden nap, mint furcsa és váratlan dolgok, és alig várják, hogy a búvároktól függjenek

olyan dolgokat, amelyek nincsenek a te hatalmadban.

II. Isten szemléli elménket és értelmünket, ezektől meztelenül és meztelenül

anyagi edények és külsők, és minden földi salak. Mert az Ő egyszerűvel

és a tiszta értelem, behatol legbelsőbb és legtisztább részeinkbe,

amely az Övéből mintegy vízvezeték és csatorna által először kifolyt és

kiadták. Ha ezt is szoktad csinálni, akkor ettől megszabadulsz

sokrétű poggyász, amivel körös-körül meg van terhelve. Neki az

nem törődik sem a testével, sem a ruhájával, sem a lakásával, sem másokkal

az ilyen külső bútoroknak nagy pihenést és könnyedséget kell szerezniük magának.

Három dolog van mindenben, amiből te állsz; a tested, a te

az életet és az elmédet. Ezek közül a két előbbi, eddig a tied, mint

hogy köteles vagy gondoskodni róluk. De egyedül a harmadik az

ami rendesen a tiéd. Ha tehát elválik önmagadtól, akkor az

az elmédből, bármit is tesznek vagy mondanak mások, vagy bármit, amit te

te magad eddig vagy tetted, vagy mondtad; és minden zavaró gondolat

a jövőről és bármiről, (mint a testedhez tartozónak, vagy

az élet:) nem tartozik a saját akaratod joghatósága alá, és semmi sem

az emberi véletlenek és balesetek szokásos menete történik veled;

hogy az elméd (lazán és minden külsőtől mentesen tartsa magát

véletlen összefonódások; mindig indulásra készen:) élni fog

önmagában és önmagában, azt teszi, ami igazságos, bármit elfogad

megtörténik, és az igazat szólni mindig; ha – mondom – elválik

elmédből, bármi, ami rokonszenvvel ragadjon hozzá, és mindenkor

mind a múltban, mind a jövőben, és minden tekintetben és tekintetben meg kell alkotnod magad,

Empedoklészhez hasonlóan az ő allegorikus szférája, „körbe és körbe”

stb., és ne gondolj többé életre, mint ami most van:

akkor valóban képes leszel anélkül tölteni hátralévő napjait

bajok és zavaró tényezők; nemesen és nagylelkűen, és jóban

szívesség és megfelelés, azzal a lélekkel, amely benned van.

III. Sokszor elgondolkoztam azon, hogyan történjen meg, hogy minden férfi

saját magát szereti a legjobban, jobban figyelembe kellene vennie mások véleményét ezzel kapcsolatban

magát, mint a sajátját. Mert ha valaki mellette áll egy Isten vagy sírmester, annak kellene

parancsoljon meg bármelyikünknek, hogy ne gondoljon egyedül arra, hogy mit kellene pillanatnyilag

beszélj ki; senki sem tudta elviselni, de csak egy napig. Így tedd

jobban félünk attól, hogy szomszédaink mit gondolnak rólunk, mint mi magunk.

IV. hogyan történhetett, hogy az istenek minden mást elrendeltek

olyan jól és olyan szeretettel, erre az egyetlen dologra kell felügyelni, arra

mivel akkoriban voltak nagyon jó emberek, akik sok szövetséget kötöttek, mint

Istennél volt, és sok szent cselekedettel és külső szolgálattal szerződött

egyfajta ismerkedés Vele; hogy ezek a férfiak, amikor egyszer meghaltak,

soha nem szabad életre kelteni, hanem örökre kihalni. De ez te

biztos lehet benne, hogy ez (ha valóban így van) soha nem lett volna így

az istenek parancsára, ha másként alkalmas lett volna. Mert biztosan az volt

lehetséges, ha igazságosabb lett volna, és ha a természet szerint történt volna,

az univerzum természete könnyen elbírta volna. De most azért, mert

nem így van, (ha igen, hátha nem így van) ezért bízz benne, hogy

nem illett, így kell lennie, mert látod magad, hogy most keresed

ezek után milyen szabadon vitatkozik és verseng Istennel. De

nem merted, hogy az istenek mind igazak, mind jók a legmagasabb fokon

így okoskodj velük. Most, ha igazságos és jó, akkor nem lehet, hogy a

a világ teremtését, vagy igazságtalanul, vagy indokolatlanul felügyelniük kell

bármit.

V. Használd még azokra a dolgokra is, amiket eleinte kétségbeesel

-ból. A bal kéznél látjuk, ami nagyrészt tétlenül fekszik, mert

nem használt; mégis erősebben tartja a kantárt, mint a jobb,

mert megszokták.

VI. Legyenek ezek a hétköznapi meditációd tárgyai: mérlegeld,

milyen embereknek kell lennünk lélekben és testben, akármikor is a halál

meg fog minket lepni: ennek a mi halandó életünknek a rövidsége: a hatalmas

az idő hatalmassága, ami korábban volt, és utánunk is fog: a

minden világi anyagi tárgy gyarlósága: mindezt figyelembe kell venni,

és lássák tisztán önmagukban a külső külső minden álcázását

eltávolítják és elviszik. Ismét, hogy fontolja meg a hatékony okait

minden: minden cselekvés megfelelő célja és hivatkozása: miben rejlik a fájdalom

magát; milyen öröm, milyen halál: milyen hírnév vagy becsület, milyen minden ember

saját pihenésének és nyugalmának igazi és megfelelő alapja, és hogy nem

az embert valóban akadályozhatja bármely más: hogy minden csak önteltség és

véleményét. Ami a dogmáid használatát illeti, magadat kell viselned a

gyakorlása, inkább olyan, mint a pancratiastes, vagy olyan, amely a

ugyanakkor kézzel-lábbal harcol és birkózik, mint egy gladiátor.

Erre, ha elveszíti a kardját, amellyel harcol, elment: holott

a másiknak még szabad a keze, amit könnyen megfordíthat és kezelhet

az akarata.

VII. Minden világi dolgot meg kell nézned és meg kell fontolnod, szétválasztva azokat

anyagba, formába és referenciába, vagy azok megfelelő végébe.

VIII. Mennyire boldog az ember ebben a hatalmában, amely megadatott neki

neki: hogy nem kell mást tennie, mint amit Isten jóváhagy, és hogy ő

ölelhet át elégedetten bármit, amit Isten küld neki?

IX. Bármi is történik a szokásos folyamatban és következményeként

természeti események, sem az istenek, (mert nem lehetséges, hogy azok

akár akarva, akár akaratlanul bármi rosszat kell tennie, sem az emberek (azért

tudatlanságból ered, és ezért akaratuk ellen tesznek

bármi rossz) meg kell vádolni. Akkor senkit sem kell megvádolni.

X. Milyen nevetséges és furcsa ő, aki mindenre rácsodálkozik

történik ebben az életben a természet hétköznapi menetében!

XI. Vagy a sors, (és ez vagy feltétlenül szükséges, és elkerülhetetlen

rendelet; vagy egy kiegyensúlyozott és rugalmas Gondviselés) vagy minden puszta alkalmi

zűrzavar, minden rendtől és kormánytól mentes. Ha egy abszolút és

elkerülhetetlen szükségszerűség, miért ellenkezel? Ha egy kibékíthető és kérlelhetetlen

Gondviselés, tedd magad méltóvá az isteni segítségre és segítségre. Ha minden

legyen puszta zűrzavar moderátor vagy kormányzó nélkül, akkor megteszed

ok arra, hogy gratuláljon magának; hogy egy ilyen általános zűrzavarban

ésszerű képességre tettél szert, amellyel megszerezheted

irányítsa saját életét és tetteit. De ha elragadtatnak a

árvíz, valószínűleg a tested, vagy az életed, vagy valami más dolog

ami az elhurcoltaké: a te elméd és értelmed

nem lehet. Vagy úgy kell lennie, hogy a gyertya fénye valóban halk

fényes és fényes, míg el nem alszik; és legyen igazság, és

az igazságosság és a mértékletesség megszűnik benned ragyogni, amíg te magad vagy

van valami lénye?

XII. Arra a beképzeltségre és félelemre, hogy ilyenek és olyanok vannak

vétkezett, ezért okoskodj magaddal; Mit tudom én, hogy ez bűn-e?

valóban, aminek látszik? De ha igen, mit tudok én, mint hogy ő

maga már elítélte magát ezért? És ez mind egy, mintha a

az embernek meg kell vakarnia és tépnie a saját arcát, inkább az együttérzés tárgyát

mint a haragtól. Megint, aki nem akar egy gonosz embert, hogy vétkezzen, az

mint az, akinek nem lenne nedvesség a fügében, sem a gyermekek

sem ló a szomszédnak, sem semmi más, ami a természetben történik

szükséges. Mert mit tegyen, akinek ilyen szokása van? Ha te

tehát erős és ékesszóló, orvosold, ha tudod.

XIII. Ha nem illik, ne tedd. Ha nem igaz, ne mondd ki.

Mindig tartsd fenn saját célodat és elhatározásodat minden kényszertől mentesen

és szükségszerűség.

XIV. Mindenből, ami eléd kerül, hogy megfontolja, mi a

valódi természete, és úgymond kibontakoztatjuk úgy, hogy felosztjuk

ami formális: ami anyagi: annak valódi használata vagy célja,

és az igazságos idő, amelyre kijelölik.

XV. Legfőbb ideje, hogy megértsd, hogy van benne valami

te, jobb és istenibb, mint akár szenvedélyed, akár érzéki

étvágyak és érzelmek. Ami most az elmém tárgya, az a félelem,

vagy gyanakvás, vagy vágy, vagy bármi ilyesmi? Enélkül semmit elhamarkodottan csinálni

valami bizonyos vég; legyen ez az első gondod. A következő, hogy ne legyen más

vége, mint a közjó. Mert, sajnos! még egy kis idő, és nem vagy

több: nem lesz többé semmi sem azok közül, amelyeket most látsz, sem azok közül

azok a férfiak, akik most élnek, legyenek többé. Mert minden dolog természetéből fakad

hamarosan meg kell változtatni, megfordítani és megrontani, hogy más dolgok

sikerülhet a szobájukban.

XVI. Ne feledje, hogy minden csak vélemény, és minden vélemény attól függ

elme. Vedd el a véleményedet, aztán mint egy hajó, amely becsapódott

a kikötő karjaiban és szájában jelenlevő nyugalom; minden biztonságos

és szilárd: egy öböl, nem képes semmiféle viharra és viharra: mint a költő

megvan.

A XVII. Bármilyen műtétet sem hajt végre, ha egy időre abbahagyja, valóban megtörténhet

azt mondta, hogy szenvedjen el minden rosszat, mert annak vége. Ő sem lehet az

a művelet szerzője; pont ezért a tiszteletért, mert a működése

a végén van, mondjuk elszenved minden rosszat. Hasonlóképpen akkor sem a

minden cselekedetünk teljes teste (ami az életünk), ha idővel megszűnik, legyen

azt mondta, hogy éppen ezért szenvedjen el bármi rosszat, mert vége van; sem

valóban állítólag beteg volt, ez egy időszakot tett rá

akciók sorozata. Most ez az idő vagy egy bizonyos időszak, attól függ

a természet meghatározottsága: néha sajátos természetű, mint amikor egy ember

dith old; de a természetről általában; melynek részei így

Egymás után változik, az egész világ továbbra is friss és új marad.

Most ez a valaha volt legjobb és leginkább szezonális, ami a javára szolgál

egész. Így úgy tűnik, hogy a halál önmagában senkinek sem árthat

különösen azért, mert ez nem szégyenletes dolog (mert nem is az a

olyan dolog, ami saját akaratunktól függ, és önmagától sem ellentétes a közönséggel

jó) és általában, mivel egyszerre célszerű és szezonális az egészhez,

hogy ebből a szempontból jónak kell lennie. Ez is az, ami van

amelyet az isteni Gondviselés parancsa és kijelölése hozott nekünk; szóval

hogy akinek akarata és esze ezekben a dolgokban együtt fut az Istenivel

szertartást, és akaratának és elméjének ezen egybeesése által az istenivel

A Gondviselést, mintha maga Isten vezeti és hajtja; valóban lehet

nevezni és megbecsülni a

θεοφόρητος, vagy

isteni vezetéssel és ihletettséggel.

XVIII. Ez a három dolog, aminek mindig készen kell lennie: először

a saját cselekedeteiddel kapcsolatban, akár semmit sem teszel, akár tétlenül, akár

különben, mint ahogy az igazságosság és a méltányosság megkívánja: és azokról a dolgokról

amelyek kívülről történnek veled, vagy azon keresztül történnek veled

véletlen vagy gondviselés; amelyből kettőt megvádolni akár, egyenlő

ésszel szemben. Másodszor, ami a testünkhöz hasonló, az még durva

és tökéletlen, amíg meg nem animálják: és az animációjuktól egészen addig

lejáratuk: milyen dolgokból állnak össze, és milyen dolgokba

fel kell oszlatni őket. Harmadszor, milyen hiábavalónak tűnik minden

te, amikor a magasból lenézve szemlélsz

minden a földön, és a csodálatos változékonyság, hogy alá vannak vetve

unto: figyelembe véve a végtelen nagyságát és változatosságát

légi és égi dolgok, amelyek körülötte vannak. És ez mint

gyakran, amikor meglátod őket, még mindig ugyanazt fogod látni: mint a

ugyanazok a dolgok, tehát mindazoknak a dolgoknak ugyanaz a rövidsége.

És íme, ezek azok a dolgok, amelyekre olyan büszkék és felfuvalkodottak vagyunk.

XIX. Vesd el véleményedet, és biztonságban vagy. És mi az

akadályoz abban, hogy eldobd? Amikor bármi miatt bánkódsz,

elfelejtetted, hogy minden dolog a természet szerint történik

univerzum; és hogy csak őt érinti, ki a hibás; és ráadásul

hogy ami most megtörtént, az az, ami valaha is megtörtént

világban, és valaha is megtörténik, és most mindenhol megtörténik: milyen majdnem minden

az embereket nem a vér, sem nem a mag rokonsága köti egymáshoz, hanem

egyforma gondolkodású. Azt is elfelejtetted, hogy minden ember elméje részt vesz

az Istenségtől, és onnan származik; és hogy senki sem tudja rendesen felhívni

bármi az övé, nem a fia, sem a teste, sem az élete; azért

mind attól az Egytől származnak, aki mindennek adója: hogy minden

a dolgok csak vélemények; hogy senki sem él rendesen, de abban a pillanatban

az idő, ami most jelen van. És ezért senki sem, amikor is

A diétáról elmondható, hogy többet veszít, mint egy pillanat alatt.

XX. Gondolataid valaha is rájuk futhassanak, aki egyszer valamiért, ill

másokat rendkívüli felháborodás hatott meg; akik egykor a

a becsület vagy a szerencsétlenség legmagasabb hangja; vagy kölcsönös gyűlölet és ellenségeskedés;

vagy bármilyen más szerencse vagy állapot. Akkor gondold át, mi van most

vált mindazokból a dolgokból. Minden füstté válik; minden hamuvá, és a

puszta mese; és talán nem is annyira mese. Ahogy azt is, amiről van szó

ez a természet, mint Fabius Catulinus a mezőn; Lucius Lupus és

Stertinius, Baiæ Tiberius Capreæben és Velius Rufus, és minden hasonló

példák a vehemens vádemelésre világi ügyekben; ezek is befussanak

az elméd egyben; és milyen aljas minden tárgy ilyen komoly és

heves vádemelés az; és mennyivel jobban illik az igazi filozófiához

az, hogy az ember minden olyan kérdésben elviselje magát, amely felajánlja magát; igazságosan,

és mérsékelten, mint aki teljes egyszerűséggel követi az isteneket. azért,

hogy az ember büszke és beképzelt legyen, hogy nem büszke és nem magas

beképzelt, mindenféle büszkeség és elbizakodottság, a legelviselhetetlenebb.

XXI. Azoknak, akik azt kérdezik tőled: Hol láttad az isteneket, vagy hogyan

Biztosan tudod, hogy vannak istenek, és hogy ilyen jámbor vagy

az imádatukat? Először is azt válaszolom, hogy még a szemnek is azok

valamilyen módon látható és látható. Másodszor, egyiket sem láttam soha

a saját lelkem, és mégis tisztelem és tisztelem. Tehát akkor az istenek számára

a mindennapi tapasztalatom, amellyel erejükről és gondviselésükről rendelkezem

magam és mások, biztosan tudom, hogy azok, és ezért imádom

őket.

XXII. Ebben rejlik az élet boldogsága, hogy az ember tudja

alaposan mindennek az igazi természetét; mi a baj, és mi van

a formája: teljes szívével és lelkével, hogy mindig azt tegye, ami van

csak, és hogy igazat mondjak. Akkor mi marad, mint élvezni az életet

a jó cselekedetek menete és koherenciája, azonnal egymás után

sikerül, és soha nem szakad meg, bár soha nem olyan rövid ideig?

XXIII. A napnak csak egy fénye van, bár azt elfogja

falak és hegyek, és más ezer tárgy. Csak egy közös van

az egész világ lényege, még ha le is zárják és visszatartják

több különböző test, számuk végtelen. Csak egy közös van

lélek, bár számtalan sajátos esszenciára és természetre oszlik. Szóval

csak egy közös intellektuális lélek létezik, bár úgy tűnik, megosztott.

És ami az általunk említett tábornokok összes többi részét illeti, mint

akár érzékeny lelkek, akár alanyok, ezek önmagukban (ahogyan természetesen

irracionális) nincs közös kölcsönös hivatkozásuk egymásra, bár sok

köztük olyan elme vagy ésszerű képesség van bennük, amely által vannak

uralkodott és kormányzott. De minden ésszerű elme számára ez a különleges

a természet, hogy bármire a saját fajtájára vonatkozik, és

az egyesülés vágya: sem ez a közös vonzalom, sem a kölcsönös egység

és levelezés, legyen itt elfogva vagy megosztva, vagy korlátozva

részletek, mint azok a többi gyakori dolog.

XXIV. mire vágysz? Sokáig élni. Mi? Élvezni a

érzékeny lélek műveletei; vagy az étvágygerjesztő tantestületé? vagy tenné

nősz, aztán megint csökkensz? Vajon sokáig tudna beszélni?

gondolkodj és érvelj magaddal? Ezek közül melyik tűnik számodra méltónak

vágyad tárgya? Nos, ha mindezek közül azt látod, hogy azok, de

önmagukban csekély érték, folytassák az utolsóig, vagyis mindenben

követni kell Istent és az értelmet. De hogy az ember elszomorítsa azt a halál által

megfosztják ezektől a dolgoktól, Isten és az értelem ellen egyaránt.

XXV. A hatalmas és végtelen örökkévalóság micsoda kis része ez, az

mindannyiunk számára megengedett, és milyen hamar eltűnik az általánosban

a világ kora: a közös anyagé és a közös léleké is

milyen kis részt osztanak ki nekünk: és milyen kis rögben a

az egész föld (mintha) az, hogy mászkálsz. Utána fogsz

jogosan mérlegelte ezeket a dolgokat magaddal; nem valami másra vágyik

a világban többé bármilyen súlyúnak és pillanatnak lenni, csak nem ez, megtenni azt

csak amit saját természeted megkíván; és ahhoz igazodni

amit a közönséges természet megenged magának.

XXVI. Mi az én értelmezésem jelenlegi állapota? Mert itt rejlik

mind valóban. Ami az összes többi dolgot illeti, ezek az én iránytűm nélkül vannak

saját akarat: és ha az én akaratom iránytűje nélkül, akkor olyanok, mint a halottak

dolgok nekem, és mintha csak füst lenne.

XXVII. Hogy egy embert a halál megvetésére keltsen többek között ez

dolgokat, jó ereje és hatása van, hogy még azok is, akik nagyra becsülték

az öröm, hogy boldogság legyen, és a fájdalom a nyomorúság, sokuknak mégis

ugyanúgy elítéli a halált, mint bárki mást. És lehet-e számára szörnyű a halál, kinek

ez csak jónak tűnik, ami a természet szokásos menetében az

szezonális? neki, kinek, akár sok, akár kevés a tettei, így azok

legyen minden jó, minden egy; és ki vajon látja-e a világ dolgait

hogy mindig ugyanaz vagy sok évig, vagy csak néhány évig

teljesen közömbös? ó ember! mint polgár éltél és beszélgettél

ebben a nagy városban a világ. Akár csak annyi évig, akár nem, mi

neked van? Éltél (biztos lehetsz), amíg a törvények érvényesek

és a város parancsai szükségesek; ami lehet mindenki közös kényelme.

Akkor miért lenne ez bántó számodra, ha (nem zsarnok vagy igazságtalan?

ítélj, de) ugyanaz a természet küld ki most, amelyik bevitt téged

a világból? Mintha a praetornak tisztességesen le kellene utasítania a színpadról,

akit egy időre felvett színészkedésre. Ó, de a darab még nem ért véget

vége, csak három felvonása van még eljárt belőle? Jól mondtad: be

élet kérdése, három felvonás az egész darab. Most állítson be egy bizonyos időt

minden ember cselekedete csak azé, aki előbb volt a te közüled

összetétele, így most az oka a feloszlásodnak. Ami magát illeti; te

semmi köze egyikhez sem. Menj utaidra akkor elégedetten és elégedetten: mert

így van az, aki elbocsát téged.

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

FÜGGELÉK

M. AURELIUS ANTONINUS ÉS M. CORNELIUS FRONTO LEVELEZÉSE[1]

M. CORNELIUS FRONTO római származású volt, de tartományi születésű,

Cirtában, Numidiában őshonos. Innen az uralkodás idején Rómába vándorolt

Hadrianusról, és korának leghíresebb retorikusa lett. Mint a

esedező és szónok kortársai aligha tartották alábbvalónak

Tully maga, és mint tanár a segítségét kérték a legnemesebb fiatalokhoz

Róma. Rábízták M. oktatását.

Aurelius és kollégája, L. Verus gyermekkorukban; és ő volt

erőfeszítéseit szenátusi hellyel és konzuli ranggal jutalmazták

(Kr. u. 143.). Hivatása gyakorlásával gazdag lett; és ha ő

úgy beszél, hogy eszközei nem nagyok,[2]

bizonyára Róma nagyjaival hasonlítja össze vagyonát, nem pedig azokkal

rendes polgár.

A jelen század előtt semmit sem tudtak Fronto munkáiról,

kivéve egy nyelvtani értekezést; de 1815-ben Mai bíboros kiadott egy számot

levelei és néhány rövid esszéje Frontoról, amelyeket a

palimpszeszt Milánóban. Ugyanazon tagállam egyéb részei. később megtalálta a

Vatikán, az egész lény összegyűjtve

[1] Hivatkozunk a Naber, Lipcsei (Trübner) 1867-es kiadására.

[2] Ad Verum imp. Aur. Caes., ii, 7. és szerkesztve 1823-ban.

Jelenleg birtokunkban van az Antoninus Piusszal, M.-vel folytatott levelezésének egy része.

Aurelius, L. Verus és néhány barátja, valamint több

retorikai és történelmi töredékek. Bár egyik sem ambiciózusabb

Fennmaradtak Fronto művei, van elég bizonyíték az övére

hatáskörök. Soha nem volt kevésbé megérdemelt egy nagy irodalmi hírnév. Az lenne

Nehéz elképzelni bármi vacakabbat, mint a stílus és a felfogás

ezek a levelek; nyilvánvalóan a férfi fantázia és ízlés nélküli pedáns volt.

Valóban ilyen korban élt, és nem csoda, hogy ilyen volt

az ő korához. De biztos több lehetett benne, mint puszta pedánsság; ott

valóban szív volt a férfiban, amit Marcus talált, és megtalálta a

nyelv, amely az igazat tudta mondani. Fronto levelei semmiképpen sem ingyenesek

túlzástól és dicsérettől, de nem mutatják ezt az undorítót

hízelgés, amely betöltötte a római udvart. Nagyon csodálja, amit dicsér,

és ezt a kifejezésmódja nem különbözik attól, amit gyakran kritizálnak

a mai nap. Nem fél megfeddni, amit rossznak gondol; és a

Marcus ezen megdöbbenése bebizonyítja, ha bizonyítékra van szükség, hogy ő

nem volt hozzászokva az egyszerű üzlethez. „Milyen boldog vagyok – írja –, hogy az enyém

barát Marcus Cornelius, aki szónokként oly kitüntetett és oly nemes, mint a

ember, úgy gondolja, hogy érdemes dicsérnem és hibáztatni."[3]

Egy másik helyen boldognak tartja magát, mert Pronto megtanította rá

mondd az igazat[4]

bár a szövegkörnyezet azt mutatja, hogy kifejezésről beszél, mégis az

egy pont Pronto javára. Az őszinte szív jobb, mint az irodalmi

íz; és ha Fronto nem tette volna meg kötelességét az ifjú herceg, akkor nem

könnyen érthető a barátság, amely közöttük egészen a

utolsó.

[3] Ad M. Caes iii. 17

[4] Ad M. Caes iii. 12

A köztük lévő őszinteségre példát ad a

különbség volt Herodes Atticus esetéhez képest. Herodes görög volt

retorikus, akinek iskolája volt Rómában, és Marcus Aurelius is az övéi közé tartozott

tanulók. Marcusnak és Antoninus császárnak is nagy véleménye volt

Herodes; és minden, amit tudunk, azt bizonyítja, hogy jó jellemű ember volt és

fejedelmi nagylelkűség. Egészen fiatalon adminisztrátora lett

szabad városok Ázsiában, és az sem meglepő, hogy megkeserítette

ellenségek ott; valóban, egy igazságos uralkodó biztosan szerez ellenségeket. A vége

ez volt, hogy egy athéni küldöttség, élén a szónok Theodotus és

Demostratus súlyos vádakat emelt becsülete ellen. Nincs szükség rá

hogy itt az ügy érdemét tárgyaljuk; elég annyit mondanom, Herodes

sikerült megvédenie magát a császár megelégedésére. Pronto

úgy tűnik, hogy kivette a küldöttek részét, és elfogadta a tájékoztatót

az ügyészség számára, bizonyos mértékig személyes megfontolások sürgették; és

ennek okán Marcus Aurelius a következőket írja Frontónak:

'AURELIUS CÆSAR barátjának, FRONTO-nak üdvözli.[5]

– Tudom, hogy gyakran mondtad nekem, hogy alig várod, hogyan tudnád

legjobb kérem. Itt az idő; most növelheti a szeretetemet

te, ha lehet növelni. Közeleg a tárgyalás, amelyen az emberek látszanak

valószínűleg nemcsak örömmel hallja a beszédet, hanem látni is fogja

felháborodás a türelmetlenségtől. Nem látok senkit, aki tanácsot mer adni neked

az ügyet; azok számára, akik kevésbé barátságosak, szívesebben látják együtt viselkedni

némi következetlenség; és azok, akik barátságosabbak, félnek is

barátságos az ellenfeleddel, ha lebeszélnek rólad

vád; majd ismét, ha elkészített valami ügyeset a

alkalomra nem bírják elviselni, hogy elhallgattatással elrabolják a hangjukat

te. Ezért akár kiütéses tanácsadónak gondolsz, akár merész fiúnak, ill

túl kedves az ellenfélhez, nem azért, mert jobbnak tartom, felajánlom a magamét

némi óvatossággal tanácskozzon. De miért mondtam, hogy ajánlom fel a tanácsomat? Nem, én

megkövetelni tőled; Bátran követelem, és ha sikerül, megígérem

kötelezettsége alatt marad. Mi? azt mondod, ha megtámadnak, hátha

nem fizet cicit a cicáért? Ó, de nagyobb dicsőséget kapsz, ha még akkor is

támadni nem válaszolsz semmit. Valóban, ha ő kezdi, válaszoljon, ahogy akar

és lesz tisztességes mentséged; de megköveteltem tőle, hogy tegye meg

nem kezdődött el, és azt hiszem, sikerült. szerint mindegyikőtöket szeretlek

az Ön érdemei, és tudom, hogy a hazugságot P. házában nevelték.

Calvisiust, a nagyapámat, és hogy te neveltél; ezért vagyok

tele aggodalommal, hogy ezt a legkellemetlenebb üzletet úgy kell kezelni

lehetőleg becsülettel. Bízom benne, hogy elfogadja a tanácsomat

szándékát helyeselni fogja. Én legalábbis inkább oktalanul írok

mint barátságtalanul hallgatni.

[5] Ad M. Caes ii., 2.

– válaszolta Fronto, megköszönve a herceg tanácsát, és megígérte, hogy ő is

az ügy tényeire szorítkozik. De rámutat arra, hogy a

A Heródes ellen felhozott vádak olyanok voltak, hogy aligha lehet őket felhozni

kellemes; köztük a megrontás, az erőszak és a gyilkosság. azonban

hajlandó még engedni is ezekből néhányat, ha az a hercegé

öröm. Marcus erre a következő választ adta: [6]

– Ez az egy dolog, kedves Frontom, elég ahhoz, hogy igazán hálássá tegyen

neked, hogy eddig nem utasítottad vissza a tanácsomat, hanem még jóváhagytad is.

A kedves levelében felvetett kérdéssel kapcsolatban a véleményem a következő: minden

Az Ön által támogatott ügyet egyértelműen elő kell írni

előre; ami a saját érzéseidre vonatkozik, bár lehet, hogy éppen voltál

provokáció, szó nélkül kell hagyni. A történet mindkettőjüknek köszönhető.

A Fronto nem mutat önmérsékletet az interferenciától, és nem is húzódik vissza

őszintén kifejti ügyét; és Marcus, figyelemre méltó türelmességgel

egy hercegben nem azt parancsolja, hogy barátját háborítatlanul hagyják, hanem

csupán az ügy érdemi tisztességes tárgyalását írja elő.

[6] Ad. M. Caes., iii. 5.

Egy másik példa a Fronto leveléből[7]

Itt van még valami veszekedő és gusztustalan. Néha találtam

hiba veled távollétedben kissé komolyan néhány társaságában

legintimebb barátaim közül: időnként például, amikor belekeveredsz

ünnepélyesebb külsővel, mint ahogy illik, vagy könyveket olvasna

a színházban vagy egy banketten; sem a színházból nem hiányoztam, sem

bankettet, amikor megtette.[8]

Akkor kemény embernek neveztelek, nem jó társaság, sőt kellemetlen,

néha, amikor a harag úrrá lett rajtam. De vajon valaki más a

Ugyanaz a bankett ellened szól, nem bírtam elviselni, hogy veled halljam

kiegyensúlyozottság. Így könnyebb volt mondani valamit neked

hátrányos helyzetbe hozom magam, mint hallani, ahogy mások ezt teszik; ahogy többet tehettem

Könnyebben elviseli Gratia lányom fenyítését, mint azt, hogy megbüntesse

másik.

[7] Ad. M. Caes., iv. 12.

[8] A szöveg homályos

A köztük lévő vonzalom a levelezés minden oldaláról kiderül.

Most néhány példát adunk meg, amelyeket különböző időszakokban írtak

A MESTEREMNEK.[9]

– Így éltem túl az elmúlt napokat. A nővéremet hirtelen elkapták

belső fájdalommal, olyan heves, hogy elborzadtam a tekintetétől; az én

anya az ebből fakadó megrendülésében véletlenül megsértette az oldalát

a fal egyik sarkán; ő és mi is nagyon aggódtunk emiatt

ütés. Magamnak; pihenni indulva találtam egy skorpiót az ágyamban; de én

nem feküdtem le rá, én öltem meg először. Ha felszállsz

jobb, ez vigasztal. Anyám már könnyebben van, hála Istennek.

Viszlát, legjobb és legkedvesebb mester. A hölgyem üdvözletet küld.

[9] Ad M. Caes., 8. v.

[10] „Mi

Találhatok-e olyan szavakat, amelyek megfelelnek a szerencsémnek, vagy hogyan szemrehányom

megérdemli a rám nehezedő kemény kényszert? Gyorsan ide köt,

nyugtalan a szívem, és ilyen aggodalom gyötri; nekem sem engedi

siess az én Frontomra, életemre és örömömre, hogy a közelében legyek egy ilyen

az egészségromlás pillanatában, különösen, hogy megfogja a kezét, finoman dörzsölje

hogy az azonos láb, amennyiben ez kényelmetlenség nélkül megtehető, vegyen részt

a fürdőben, hogy a karommal támogassam a lépteit.

[10] Ad M. Caes., i. 2.

[11]„Ez

reggel nem írtam neked, mert hallottam, hogy jobban vagy, és

mert én magam más üzlettel foglalkoztam, és soha nem bírom ki

írni neked bármit, hacsak nem nyugodt lélekkel és zavartalanul és

ingyenes. Tehát ha jól vagyunk, szóljatok: mire vágyom, tudod, és

milyen helyesen vágyom rá, tudom. Viszlát, mesterem, mindig mindenben

a lehetőség az első a fejemben, amilyennek megérdemled. Mesterem, lásd, nem vagyok az

alszom, és aludni kényszerítem magam, hogy ne haragudjatok rám.

Gondolom, ezt késő este írom.

[11] iii. 21.

[12] „Mi

Gondolod, hogy lélek van bennem, ha eszembe jut, mennyi idő telt el azóta

láttalak, és miért nem láttalak! és lehet, hogy nem fogom

találkozunk még néhány napig, amíg erősíted magad; mint te

kell. Amíg tehát a betegágyon fekszel, az én lelkem is levert,

mivel,[13]

Isten irgalmából egyenesen állsz, az én lelkem is szilárdan áll,

amely most a legerősebb vágytól ég feléd. Viszlát, lelke

a herceged, a tanítványod.

[14]O

kedves Fronto, legelőkelőbb konzul! Engedek, győztél:

mindazokat, akik valaha is szerettek, legyőzted a szerelemben

versenyt. Fogadja a győzelmi koszorút; és a hírnök hirdeti a tiédet

győzelmet aratott a saját bírósága előtt: "M. Cornelius Fronto, konzul,

nyer, és az Open International győztesévé koronázzák

Szerelem-verseny."[15]

De bármennyire is megvertek, nem ernyedek, és nem lazítom a sajátomat

buzgóság. Nos, jobban fogsz szeretni engem, mint bárki más férfit; hanem

Én, aki rendelkezik a kevésbé erős szeretet képességével, jobban foglak szeretni

bárki más szeret téged; sokkal jobban, mint hogy szereted magad. Gratia és én

meg kell küzdenie érte; Kétlem, hogy nem győzöm meg.

Mert ahogy Plautus mondja, szerelme olyan, mint az eső, melynek nagy cseppjei nemcsak

behatolnak a ruhába, de áztassák a velőig.

[12] Ad M. Caes., iii. 19.

[13] Az író néha olyan archaizmusokat használ, mint a quom, amit én „whenas”-nak adok vissza.

[14] Ad M. Caes., ii. 2.

[15] Az író parodizálja a kiáltványt a görög játékokon; a szavak is görögök.

Úgy tűnik, hogy Marcus Aurelius körülbelül tizennyolc éves lehetett, amikor a

Megkezdődik a levelezés, Fronto vagy harminc éves

régebbi.[16]

Úgy tűnik, az ifjú herceg szisztematikus oktatása befejeződött,

és Pronto most inkább a tanácsadója, mint a tanára. Azt ajánlja a

fejedelem, hogy nyilvános beszédeiben egyszerűséget használjon, és kerülje

affektus.[17]

Marcus a régi szerzőknek szenteli a figyelmét, akiknek akkoriban nagyszerű volt

divat Rómában: Ennius, Plautus, Nævius és olyan szónok, mint Cato és

Gracchus.[18]

Pronto szorgalmazza, hogy tanulmányozza Cicero-t, akinek a levelei, mint mondja, mind

érdemes elolvasni.

[16] Belső bizonyítékokból: a levelek nincsenek időrendben rendezve. Lásd Naher Prolegomena című művét, p. xx. foll.

[17] Ad M. Caes., iii. x.

[18] Ad M. Caes ii. 10,; iii. 18,; ii. 4.

Amikor bókolni akar Marcusnak, kijelenti egyiket vagy másikat

betűinek valódi Tullianus gyűrűje van. Marcus az éjszakáit arra adja, hogy elolvassák, mikor

aludnia kellene. Gyakorolja magát a versalkotásban és tovább

retorikai témák.

„Nagyon kedves tőled” – írja a Frontónak[19].

'kérni a hexametereimet; Egyből elküldtem volna őket, ha megvannak

általam. A tény az, hogy a titkárom, Anicetus – tudod, kire gondolok –, nem

csomagolja be bármelyik szerzeményemet, hogy vigyem magammal. Ő ismeri az enyémet

gyengeség; attól tartott, hogy ha megfogom őket, szokás szerint

füstöljön belőlük. A hexameterektől azonban nem kellett félni. muszáj

vallja be az igazat a gazdámnak: szeretem őket. Éjszaka tanulok, mivel a

a napot a színház veszi fel. Belefáradtam egy estébe, és álmos vagyok

a nappali fény, és ezért nem csinálok sokat. Pedig hatvanból készítettem kivonatokat

könyvek, ebből öt kötet, ezekben az utolsó napokban. De amikor olvass

ne feledje, hogy a "hatvan" magában foglalja Novius színdarabjait, bohózatait és néhányat

Scipio kis beszédei; ne ijedjen meg túlságosan a számon. Te

emlékezz a Polemonodra; de imádkozom, ne emlékezz Horatiusra, aki igen

amennyire én tudom, meghalt Pollióval.[20]

Viszlát, legkedvesebb és legkedvesebb barátom, legkiválóbb

konzul és szeretett mesterem, akit két éve nem láttam. Azokat

aki két hónapot mond, számolja a napokat. Látlak még valaha?

[19] Ad M. Caes., ii. 10.

[20] Arra utal, mint az i. 6, hogy felhagyott Horatius tanulmányozásával.

Néha Fronto küld neki egy kidolgozandó témát, például: „M. Lucilius

néptribun erőszakosan börtönbe vet egy szabad római polgárt,

szabadon bocsátását követelő kollégái véleményével szemben. Erre a tettre

rábélyegzi a cenzor. Elemezze az esetet, majd vegye fel mindkét oldalt

fordulás, támadás és védekezés."[21]

Vagy még egyszer: „Egy római konzul állami köntösét levetve felveszi a kesztyűt és

megöl egy oroszlánt a Quinquatrus fiataljai között, szeme láttára

Róma népe. Feljelentés a cenzorok előtt.”[22]

A herceg jól tud görögül, és idéz Homérosztól, Platóntól,

Euripidész, de Fronto valamiért lebeszélte erről

tanulmány.[23]

Meditációit görögül írták. Irodalmi tanulmányait folytatta

egész életében, és miután császár lett, még mindig találkozunk vele kérdezősködni

tanácsadója Cicero leveleinek másolataival kapcsolatban, amivel javítani kíván

a szókincse.[24]

Pronto sok hasonlattal segít neki, amit, úgy tűnik, nem tett meg

nyugodtan gondolj rá. Félő, hogy Marcus ékesszólásának forrása

mesterséges eszközökkel pumpálták fel.

[21] Pollio nyelvtudós volt, ő tanította Marcust.

[22] Ad M. Caes., v. 27,; V. 22.

[23] Ep. Gracae, 6.

[24] Ad Anton. Imp., II. 4.

Irodalmi stílusáról az alábbi levélből nyerhetünk némi fogalmat:[25]

– Hallottam a minap Polemo kiáltozását, hogy mondjon valamit

hold alatti. Ha megkérdezed, mit gondolok róla, hallgass. Nekem úgy tűnik

szorgalmas gazda, a legnagyobb szakértelemmel felruházva, ki művelte a

nagy birtok csak a kukoricának és a szőlőnek, és valóban gazdag hozadékkal

finom termények. De mégsem azon a földjén nincs pompeusi füge ill

Arician zöldség, nincs Tarentine rózsa, vagy kellemes sarj, vagy vastag

liget, vagy árnyas platán; minden inkább a használatra való, mint az élvezetre, ilyenek

ahogy az embernek inkább dicsérni kellene, de nem törődik azzal, hogy szeressen.

[25] Ad M. Caes, ii. 5.

Elég merész ötlet, ugye, és elhamarkodott ítélet, hogy egy férfit elítélünk

ilyen hírnévről? De amikor eszembe jut, hogy írok neked, én

azt hiszem, kevésbé vagyok merész, mint ahogyan te szeretnéd.

– Ezen a ponton teljesen tanácstalan vagyok.

– Van egy előre megfontolatlan hendeca szótag az ön számára. Tehát mielőtt elkezdem

poetizálj, könnyed leszek veled. Viszlát, szívem vágya, a tiéd

Verus legjobban szeretett, legkiválóbb konzulja, legkedvesebb mestere.

Búcsút mindig imádkozom, legédesebb lélek.

Mit gondolsz, milyen levelet írtál nekem, bátran kimondhatnám:

hogy ő, aki szült és dajkált, soha nem írt oly kellemeset,

olyan mézédes. És ez nem a te finom stílusodból és ékesszólásodból fakad:

egyébként nem csak az anyám, hanem mindenki, aki lélegzik.

A tanítvány számára soha semmi sem volt olyan szép a földön, mint a mesteré

ékesszólás; ezen a témán Marcus eléggé bugyborékol a lelkesedéstől.

[26] „Nos,

ha az ókori görögök valaha írtak ilyesmit, szóljanak, akik tudják

döntsd el: nekem, ha ki merem mondani, soha nem olvastam Cato invektíváját

olyan finom, mint az ön encomtum. Ó ha az enyém

Úr[27]

kellőképpen meg lehetett volna dicsérni, kellőképpen dicsérni lehetett volna

kétségtelenül általad! Ilyesmit manapság nem csinálnak.[28]

Könnyebb volt megfelelni Pheidiasnak, könnyebb volt Apellesnek, könnyebb volt a

magának Démoszthenésznek vagy magának Catonak megfelelő szó; mint ennek megfelelni

befejezett és tökéletes munka. Ennél kifinomultabbat még soha nem olvastam,

bármi több az ősi típus után, bármi finomabb, bármi

inkább latinul. Ó, boldog vagy, hogy ilyen nagyszerű ékesszólással rendelkezel! Ó boldog

Én, hogy legyek egy ilyen mester vádja! O

érvek,[29]

Ó elrendezés, ó elegancia, ó szellemesség, ó szépség, ó szavak, ó ragyogás, O

finomság, ó kegyelem, ó bánásmód, ó minden! Pajkosság vigyen el, ha te

nem szabad, hogy egy napon rúd kerüljön a kezedbe, ne legyen diadém a homlokodon,

számodra felállított törvényszék; akkor a hírnök mindannyiunkat összehívna – miért teszem én

mondjuk "mi"? Összehívnám azokat a tudósokat és szónokokat: egyenként téged

intett előre a botjával, és intette őket. Eddig én

nem féltek ettől a figyelmeztetéstől; sok minden segít abban, hogy belépjek

az iskolád. Ezt a legnagyobb sietséggel írom; mert amikor küldök

te oly kedves leveled Uramtól, minek kell egy hosszabb levelem?

Búcsúzz hát, a római ékesszólás dicsősége, dicsekedj barátaiddal,

magnifico, legelragadóbb ember, legkiválóbb konzul, legjobb mester

édes.

[26] Ad M. Caes., ii. 3.

[27] Antoninus Pius császárról dominus meusként beszélnek.

[28] Ez a mondat görögül íródott.

[29] E szavak közül több görög, és a jelentése nem egészen világos.

– Ezek után vigyázni fogsz arra, hogy ne mondj olyan sok fickót rólam, főleg

a szenátusban. Szörnyen szép beszéd ez! Ó, ha megcsókolhatnám

fejjel minden címszónál! Bosszúval néztél le mindenkire.

Ezt a szónoklatot egyszer olvasták: hiába tanulunk, hiába fáradozunk

hiába feszít minden idegszálat. Mindig búcsút, édes mester.

Néha Fronto leereszkedik az ékesszólás magaslatáról, hogy gyakorlatiasságot kínáljon

tanácsadás; mint amikor azt javasolja, hogyan bánjon Marcus a lakosztályával. Ez az

Bevallása szerint nehezebb harmóniában tartani az udvaroncokat, mint megszelídíteni az oroszlánokat

lanttal; de ha meg kell tenni, akkor a féltékenység felszámolásával kell történnie.

„Ne engedd a barátaidnak” – mondja Fronto – [30]

„irigyeljétek egymást, vagy azt gondoljátok, hogy amit a másiknak adtok, az el van rontva

őket.

[30] Ad M Caes., iv. 1.

Tartsa távol az irigységet a lakosztályától, és meg fogja találni a barátait kedvesen és

harmonikus.

Itt-ott találkozunk a mindennapi életére utaló utalásokkal, amit megtehetnénk

szeretnék gyakrabban lenni. Színházba vagy bíróságra jár,[31]

vagy részt vesz a bírósági szertartáson, de a szíve mindig az övével van

könyveket. A szüreti szezon a vallási szertartásokkal mindig is volt

Antoninus Pius töltötte az országban. A következő levelek

adj hangzatos fogalmat az akkori napi elfoglaltságról:[32]

[31] ii. 14

[32] iv. 5,6.

– KEDVES MESTEREM, jól vagyok. Ma a kilencedik órától tanultam

az éjszakai óráktól a nap második órájáig, étkezés után. aztán felvettem

a papucsomat, és időről időre a másodiktól a harmadik óráig a legélvezetesebb volt

járkálj fel s alá a kamrám előtt. Aztán csizmás és köpenyes – így mi

megparancsolták, hogy jelenjenek meg – elmentem, hogy megvárjam uramat, a császárt. elmentünk

a-vadászat, cselekvő tetteket, hallott egy pletykát, hogy vaddisznókat fogtak,

de nem volt mit látni. Viszont felmásztunk egy elég meredek dombra,

és délután hazatért. Egyenesen a könyveimhez mentem. Ki vele

a csizmát, le a köpennyel; Pár órát töltöttem az ágyban. olvastam

Cato beszéde Pulchra birtokáról, és egy másik, amelyben ő

tribünt állít fel. Ho, ho! Hallom, ahogy kiáltasz az emberedhez, el veled

amilyen gyorsan csak tudsz, és hozd el nekem ezeket a beszédeket Apolló könyvtárából.

Nem érdemes küldeni: azok a könyvek is nálam vannak. Meg kell kerülnie a

tibériai könyvtáros; valamit költenie kell az ügyre; és

Amikor visszatérek a városba, remélem, hogy osztozok vele. Hát utána

ezeket a beszédeket olvasva egy nyomorult apróságot írtam, amely megfulladásra volt ítélve

vagy égő. Nem, az írási kísérletem egyáltalán nem jött be

ma; egy vadász vagy egy szüret összetétele, akinek kiáltásai vannak

visszhangzik a kamrámon, gyűlölködően és fárasztóan, mint a törvényszékek. Mit

mondtam már? Igen, jogosan mondták, mert a mesterem szónok. I

azt hiszem, megfáztam, akár papucsban jártam, akár attól

rosszul írok, nem tudom. Mindig idegesít a váladék, de ma

Úgy tűnik, a szokásosnál jobban szipogok. Nos, olajat öntök a fejemre és megyek

el aludni. Egy cseppet sem akarok ma a lámpámba csepegtetni, annyira fáradt vagyok

Én a lovaglástól és a tüsszögéstől. Viszlát, drága és legkedvesebb mester,

aki, mondhatnám, jobban hiányzik, mint maga Róma.

– SZERETETT MESTEREM, jól vagyok. Kicsit többet aludtam a szokásosnál

enyhe hideg, ami ismét jónak tűnik. Így töltöttem az időt a

az éjszaka tizenegyedik órájától a nap harmadáig, részben a beolvasásban

Cato mezőgazdasága, részben írásban, nem olyan rosszul, mint tegnap

valóban. Aztán, miután vártam apámra, megnyugtattam a torkom

mézes-víz, lenyelés nélkül kilökve: mondhatnám, gargarizálok, de én

nem fog, bár szerintem ez a szó megtalálható a Noviusban és máshol is. Utána

a torkomat gondozva odamentem apámhoz, és mellette álltam, mint ő

feláldozott. Aztán ebédre. Szerinted mit kellett ennem? Egy kicsit

akkora kenyér, miközben néztem, ahogy mások főtt babot, hagymát és

hal tele ikra. Aztán nekiláttunk a szőlő gyűjtésének, bőséggel

az izzadságtól és a kiabálástól, és az idézet szerint: „Néhány magasan lógó

fürtökben hagytuk az évjárat túlélőit." A hatodik óra után mi

hazatért. Dolgoztam egy keveset, és az is rossz. Aztán volt egy

hosszú pletyka az ágyon ülő drága anyámmal. A beszélgetésem a következő volt:

Mit gondol, mit csinál most Fronto barátom? Azt mondta: És mi van

gondolsz Gratia barátomra?'[33]

Most én vagyok: És mi lesz a mi kis Gratiánkkal,[34]

a veréb? Az effajta beszéd után, és egy vita után, hogy melyik

a másikat szeretted a legjobban, megszólalt a gong, az apám jele

elment a fürdőbe. Vacsoráztunk, mosdás után az olajpincében – úgy értem, mi

mosdás után enni, nem az olajpincében végzett mosdások után; és

élvezettel hallgatta a rusztikus gipszeket. Visszatérés után, előtte

oldalamra fordulva horkolni teljesítem a feladatomat és számot adok a napról

elragadó gazdámnak, akire, ha még egy kicsit vágyhatnék, akkor kellene

nem bánja, ha egy kicsit vékonyabbra nő. Isten veled, Fronto, bárhol is vagy,

édes-édes, kedvesem, örömöm. Miért akarlak? szerethetlek

míg távol van.

[33] Fronto felesége.

[34] Fronto lánya

Egy anekdota új megvilágításba helyezi Marcust:[35]

[35] Ad M. Caes ii. 12.

„Amikor apám hazatért a szőlőből, úgy ültem fel a lovamra

szokásos, és előrelovagolt egy kis utat. Nos, ott volt az úton a

birkacsorda, zsúfolva állva, mintha a hely a

sivatag, négy kutyával és két pásztorral, de semmi mással. Aztán egyet

pásztor így szólt egy másik pásztorhoz, amikor meglátott néhány lovast: „Én

mondd – mondja –, nézd azokat a lovasokat; rablást követnek el.

Amikor ezt meghallom, sarkantyút csapok a lovamnak, és egyenesen a lovam felé lovagolok

juhok. Megdöbbenve a birkák szétszóródnak; itt-ott vannak

röpke és bégető. Egy pásztor eldobja a villáját, és a villa ráesik

a lovas aki mellém jött. Megmenekülünk. Marcust nem szeretjük

annál rosszabb ez a huncutság fűszere.

Egy másik levél[36]

leír egy látogatást egy vidéki városban, és bemutatja az antikvárius szellemet

az író:-

'M. CÆSAR M. FRONTO MESTERÉNEK, üdvözlettel.

– Miután beszálltam a hintóba, miután elbúcsúztam tőled, csináltunk egy

az utazás elég kényelmes volt, de néhány csepp eső átnedvesített minket. De

mielőtt a vidéki házba jöttünk, megszakítottuk utunkat Anagniában, a

mérföldnyire a főúttól. Aztán megnéztük azt az ősi várost, a

miniatűr, de sok régiség, templom és vallási tárgy van benne

ceremóniák egészen félre. Nincs egy sarok szentélye nélkül,

vagy fane, vagy templom; ezenkívül sok vászonra írt könyv, ami hozzátartozik

szent dolgok. Aztán a kapura ahogy kijöttünk kétszer volt ráírva, hogy mint

így következik: „Pap don the fall.”[37]

Megkérdeztem az egyik lakót, mi ez a szó. Azt mondta, hogy az

szó a hernicai dialektusban az áldozat bőrére, amit a pap tesz

kúpos sapkája fölött, amikor belép a városba. Sok mást is megtudtam

dolgokat, amiket tudni akartam, de az egyetlen dolog, amit nem vágyom

hogy távol kell lenned tőlem; ez a legfőbb szorongásom. Most azért

maga, amikor elhagyta azt a helyet, Aureliába ment vagy Campaniába?

Mindenképpen írj nekem, és mondd meg, hogy kinyitottad-e az évjáratot, ill

egy sereg könyvet vitt a vidéki házba; ezt is, ha hiányzik

én; Bolond vagyok, ha megkérdezem, miközben magadtól mondod. Most ha te

hiányzol és ha szeretsz, küldd gyakran leveleidet, ami a

vigasz és vigasztalás számomra. Valóban, szívesebben olvasnék tízszer

a te leveleid, mint Gaurus vagy a marsiak összes szőlője; ezekért

A Signian szőlőben a szőlő túl rangú, a gyümölcsök pedig túl éles ízűek, de

Inkább a bort szeretem, mint a mustot. Ráadásul az a szőlő finomabb

enni szárított, mint frissen érett; Esküszöm, hogy inkább láb alá taposom őket

mint beléjük tenni a fogam. De imádkozom, hogy legyenek kedvesek és megbocsátóak,

és adj ingyen bocsánatot ezekért a tréfáimért. Viszlát, legjobb barátom,

legkedvesebb, legtudottabb, legkedvesebb mester. Amikor meglátja, hogy a must beleerjed

a kád, ne feledd, hogy szívemben éppen úgy árad a vágy utánad

és folyik és bugyborékol. Búcsú.'

[36] Ad Verum. Imp ii. 1, s. uszony.

[37] Santentum

Mindent figyelembe véve a hagyományos túlzásokat, világosan kiderül a

azt a levelezést, hogy Marcus és tanítója között mély szerelem volt.

A levelek egymás után több évet takarnak, de nem sokkal születése után

Marcus lánya, Faustina között nagy a szakadék. Ebből nem következik

a levelek teljesen megszűntek, mert tudjuk, hogy a gyűjtemény egy része az

elveszett; de valószínűleg kevesebb érintkezés volt Marcus és Fronto között

miután Marcus a filozófia tanulmányozására fogott irányítása alatt

Rusticus.

Amikor 161-ben Marcus trónra lépett, a betűk újra kezdődnek azzal

kissé megnövekedett formalitás Fronto részéről, és néhányan folytatják

négy éve, amikor Fronto, aki folyamatosan panaszkodott

rossz egészségi állapotú, úgy tűnik, meghalt. A későbbi időszak egyik betűje adja

a császár közéletének néhány érdekes adata, amit érdemes

idézve. Fronto a szokásos módon beszél Marcus győzelmeiről és ékesszólásáról

nagy dicséret, majd folytatódik.[38]

– A hadsereg, amikor kézbe vetted, elmerült a luxusban és a mulatságban, és

hosszú tétlenség miatt megrongálódott. Antiochiában a katonák Wont voltak

tapsolni a színpadi daraboknál, többet tudott a legközelebbi kertekről

étteremben, mint a csatatéren. A lovak szőrösek voltak a hiánytól

ápoltság, lovasok simák mert a szőrüket kitépték a

gyökerek[39]

Ritka dolog volt látni egy katonát szőrrel a karján vagy a lábán. Ráadásul

jobb ruhában voltak, mint felfegyverkezve; olyannyira, hogy Laelianus Pontius, a

a régi tudomány szigorú embere, néhányuknak összetörte az ékszert

ujjbegyeivel, és párnákat figyelt meg a lovak hátán. Az övénél

irányban átvágták a tincseket, és ki a lovasok nyergéből

libákból kitépett tollaknak tűntek. A férfiak közül kevesen tudták

boltozat lóháton, a többiek nehezen kapaszkodtak fel sarok segítségével

és a térd és a láb nem sokan tudtak lándzsát dobni száguldozva, a legtöbben megcsinálták

erő és hatalom nélkül, mintha gyapjúkockás dolgok lennének

gyakori a táborban, az alvás egész éjszaka kitartott, vagy ha vigyáztak, akkor az volt

a borospohár fölött. Milyen szabályokkal kell megfékezni az ilyen katonákat,

és az őszinteség és ipar felé fordítani őket, hát nem tanultál belőle

Hannibál szigorúsága, Africanus fegyelme, Metellus tettei

feljegyezték a történelemben.

[38] Ad Verum. imp., ii. Én, s.fin.

[39] Rómában a nőnemű közös jele.

A preceptori levelek megszűnése után a többiek foglalkoznak

hazai események, egészség és betegség, látogatások vagy bemutatkozások, születés ill

halál. Így ír a császár régi barátjának, aki mutatott néhányat

bátortalanság a keresésben

interjú:[40]

[40] Ad Verum. Manó. Aur. Caes., i. 3.

– A MESTEREMRE.

– Komoly panaszom van ellened, kedves gazdám, de valójában az enyém

A bánat több, mint az én sérelem, mert olyan hosszú idő után én sem

átöleltél, és nem beszéltél hozzád, bár meglátogattad a palotát, és a

pillanattal azután, hogy elhagytam a herceget, a bátyámat. – tettem szemrehányást a bátyámnak

súlyosan, amiért nem emlékeztek rám; és nem merte tagadni a hibát. Megint Fronto

ezt írja egy alkalommal: „Láttam a lányát. Olyan volt, mintha láttalak volna

és Faustina csecsemőkorában, annyira elbűvölő az arca

mind a tied. Vagy újra, egy későbbi időpontban:[41]

Láttam a fiókáidat, a legelragadóbb látvány, amit valaha láttam magamban

az élet, olyan mint te, hogy semmi sem hasonlíthatóbb a hasonlatosságnál.... Az

az ég irgalma, egészséges színük és erős tüdejük van. Az egyik tartott a

darab fehér kenyér, mint egy kis herceg, a másik egy közönséges darab,

mint egy igazi filozófus fia.

[41] Ad Ant. Imp i., 3.

Marcus, tudjuk, odaadta a gyerekeit. Kényesek voltak

egészségét, Fronto biztosítéka ellenére, és csak egy fia élte túl

apa. Ennek a vonzalomnak a visszhangját újra és újra megtaláljuk a levelekben. – Mi

még mindig nyári meleg van itt – írja Marcus –, de a kislányaim óta

elég jól vannak, ha szabad így mondani, olyan ez, mint a tavaszi meleg éghajlat

nekünk."[42]

Amikor a kis Faustina visszajött a halál árnyékának völgyéből,

apja azonnal ír, hogy tájékoztassa Frontót.[43]

Az együttérzést, amit kér, megadja is, és ahogy az öregség egyre többet hoz

A fogyatékosság miatt Marcus még jobban kéri szeretett tanárát.

Szegény öregúr súlyos ütést szenvedett unokája halálában, tovább

amit Marcus ír:[44]

– Most hallottam a szerencsétlenségedről. Szomorúnak érzem magam, mint amikor az egyik

az ízületei fájdalmat okoznak, mit gondol, mit érzek, kedves mester?

amikor lelki fájdalmad van?' Az öreg válasza, annak ellenére, hogy bizonyos

öntudat, tele van pátosszal. Büszkén meséli el az eseményeket

egy hosszú és egyenes életről, amelyben senkit sem bántott, és amelyben élt

harmóniát barátaival és családjával. Az érzelmei elszállnak tőle,

ahogy a fájdalom kiáltása kiszorul a szívéből:

[42] Ad M. Caes., 19. vers

[43] iv. 11

[44] De Nepote Amissa

[45] „Sok

ilyen bánatokkal egész életemben járt a szerencse. Elmenni mellettem

egyéb csapások, öt gyermeket vesztettem el a legszánalmasabbak alatt

feltételek lehetségesek: az ötöt egyenként elvesztettem, amikor mindegyik volt az egyetlen

gyermek, aki elszenvedi ezeket a gyászcsapásokat oly módon, hogy mindegyik

gyermeke született egy már gyászolónak. Így elvesztettem a gyerekeimet

vigasztalás nélkül, és friss bánat közepette kaptam őket…”

[45] De Nepote Amissa 2

A levél a halál természetéről szóló elmélkedésekkel folytatódik, „továbbiak leszünk”.

örvendezett, mint jajgat, a fiatalabb meghal, 'és a vádemelés

A gondviselés nem nélkülözi a méltóságot, mintha ez az utolsó kicsavarta volna tőle

betetőző szerencsétlenség. Életének összefoglalásával zárul

tiltakozik a szürke fejére esett ütés ellen.

„Hosszú életem során semmit sem követtem el, ami meghozhatná

gyalázat, gyalázat vagy szégyen: nem tettem semmiféle kapzsiságot vagy árulást

minden napom során: nem, de sok nagylelkűség, sok kedvesség, sok igazság

és hűséget mutattam, gyakran a saját életem kockáztatásával. megvan

barátságban éltem jó testvéremmel, akit örömmel látok birtokában

a legmagasabb tisztséget apád jósága és barátsága által

béke és tökéletes pihenés. Azokat a hivatalokat, amelyeket magam szereztem meg, soha

bármilyen rejtett eszközzel arra törekedett. Inkább műveltem az elmémet, mintsem

a testem; a tanulásra való törekvést jobban szerettem a vagyonom növelése helyett.

Jobban szerettem szegénynek lenni, mintsem bármilyen férfi kötelezettségéhez kötni, méghozzá

inkább akarni, mint koldulni. Soha nem voltam extravagáns a pénzköltésben,

Néha kiérdemeltem, mert muszáj. Óvatosan beszéltem a

az igazat, és örömmel hallottam, hogy megmondták nekem. azt hittem

jobb elhanyagolni, mint sápadtnak lenni, hülyének lenni, mint színlelni, lenni

ritkán barát, mint gyakran hízelgő. keveset kerestem,

nem keveset érdemelt. Amennyire tudtam, segítettem mindegyiknek megfelelően

eszközeim. Szívesen segítettem az arra érdemeseknek, félelem nélkül annak

érdemtelenül. Senki sem tett lassabban azáltal, hogy hálátlannak bizonyult

haladéktalanul adományozzon minden előnyt, amit csak tudok, és soha nem voltam kemény hozzá

hálátlanság. (Egy töredékes részlet következik, amelyben úgy tűnik, beszél

békés vég utáni vágyának és háza pusztaságának.) Megvan

hosszú és fájdalmas betegségben szenvedtem, szeretett Marcusom. Aztán meglátogattak

szánalmas szerencsétlenségek által: feleségemet elvesztettem, unokámat elvesztettem

Németország:[46]

jaj nekem! Elvesztettem a Decimanusomat. Ha vasból lennék, ennél a kapcsnál

Nem tudnék többet írni.

[46] A Catti elleni háborúban.

Figyelemre méltó, hogy Marcus Aurelius Meditációiban említi Frontót

csak egyszer.[47]

Minden irodalmi tanulmánya, szónoklata és kritikája (mint amilyen volt) az

elfelejtett; és – mondja – „Fronto megtanított arra, hogy ne várjak el természetestől

ragaszkodás a magasan születettektől. Fronto tényleg többet mondott ennél: azt

A „szeretet” nem római tulajdonság, és nem is latin neve.[48]

Római vagy nem római, Marcus vonzalmat talált Frontóban; és ha kinőtte

mestere intellektuális képzettsége, soha nem vesztette el a kapcsolatot az igazival

az ember szíve ez az, amit Fronto neve idéz fel

az emlékezés, nem pedig az összetett igékről szóló értekezések vagy a rájuk vonatkozó rosszindulatú kritikák

stílusban.

[47] I. könyv, 8.

[48] Ad Verum, ii. 7

MEGJEGYZÉSEK

Ez nem a szöveg kritikai kiadása, és nem is javított kiadás

Casaubon fordításából nem tartották szükségesnek a teljes kiegészítést

jegyzetek. Casaubon saját jegyzetei kimaradtak, mert többnyire

diszkurzív jellegűek, és nem szükségesek annak megértéséhez, hogy mi van

írva. Az alábbiakban az ő bizonyos kiegészítései vannak

említette, amit jegyzeteiben javasol, és a fordításban követi.

Ezen kívül egy-két javítás történik ott, ahol tévedett a

görögül, és a fordítás félrevezető lehet. Akik nem jönnek

e két fej alatt megmagyarázza magát.

Maga a szöveg az 1634-es kiadások összehasonlításával készült

és 1635. Nem szabad megfeledkezni arról, hogy Casaubon gyakran inkább a

parafrázis, mint egy közeli fordítás; és úgy tűnt, nem éri meg

vegye észre az eredeti minden variációját vagy erősítését. Az eredetiben

kiadások mindaz, amit Casaubon megértettnek, de nem kifejezettnek képzel el

szögletes zárójelben. Ezek a zárójelek itt kimaradtak, ahogy ők is

zavarja az olvasó kényelmét; és így van néhány

a fordító által javasolt alternatív megjelenítések. Néhány esetben latin

a szövegben szereplő szavakat angolra cserélték.

A zárójelben lévő számok Stich Teubner-szövegére utalnak, de a felosztásokra

szövegrész változatlan marad. Néhány azonosított hivatkozás esetében én vagyok

adósa G. H. Rendall úr Marcus Aureliusjának.

II. KÖNYV „Mindkettőtől gyakoriig” (4). Gr. τὸ μή, C.

sejtések τὸ μὲ. A szöveg valószínűleg helyes: „I

nem jártam gyakran nyilvános előadásokra, és otthon tanítottak."

VI Idióták.... filozófusok (9). Az olvasat kétséges, de az értelme

úgy tűnik: "egyszerű és tanulatlan férfiak"

XII "Claudius Maximus" (15). A Palatinus MS felolvasása. (most elveszett)

paraklhsiz Maximon volt, amiről C. feltételezi, hogy a kl betűket rejti an

Claudius rövidítése.

XIII „Beteg hallás... Nem tenné” (16). C. lefordítja sejtését

olvasás epimonon ollan. a proapsth Stich azt javasolja, olvassa el sok a

ugyanaz az értelemben: .....epimonon all antoi "Strict and rigid dealing" (16). C.

a tonvn-t (Pal. MS.) úgy fordítja, mintha a tonozból, az értelmében

"törzs". "szigor." Más MSS-ek olvasása. tonvn előnyösebb.

XIII "Congiaries" (13). dianomais, "doles".

XIV "Cajeta" (17). A szövegrész minden bizonnyal korrupt. C. egy hivatkozást kémkedik

Chryses-nek, aki az Illiász tenger partján imádkozott, és feltételezi, hogy M.

Aurelius hasonlót tett. A javasolt javítások egyike sem

kielégítő. §-nál XV. könyv II. általában kezdetnek számítanak. II. KÖNYV III.

„Tedd, lélek” (6). Ha a kapott olvasmány helyes, akkor szarkasztikusnak kell lennie;

de több változat is mutatja, mennyire nem kielégítő. C.

"en gar o bioz ekasty so par eanty" fordítása, amit nem értek.

A szükséges értelem a következő: „Ne erőszakoskodj magaddal, mert nem sokáig

használni az önbecsülést. Az élet nem (1. v. olyan hosszú mindenkinek, és ez az élet

mert minden, csak nincs kész."

X. „A becsület és a becsület jár” (12). Az ige kiesett a

szöveget, de C. megadta az egyik szükséges jelentést.

XI. „Fontoljuk meg” stb. (52). Ez az ige nem görögül van, ami azt jelenti:

"(És az értelem is megmutatja), hogy az ember, stb."

IV. KÖNYV XV. "Agathos" (18): Ez valószínűleg nem tulajdonnév, hanem a

a szöveg hangzatosnak tűnik. A jelentése lehet "a jó embernek kell"

XVI. Az oikonomian (16) „gyakorlati haszon”, másodlagos cél. XXXIX.

"Mert itt van minden..." (~3). C. olan sejtését arra fordítja

ola.

V. KÖNYV XIV. katorqwseiz (15): Az "igazság" vagy az "egyenesség" cselekedetei.

XXIII. „Zúgó” (28): gr. "tragikus". Szerk. 1-nek van kurva kereskedője', szerk. 2

kijavítja a "parázna" szót, de kihagyja a szó megváltoztatását a másodiknál

előfordulása.

XXV. "Te megvannak... őket" (33): Idézet Homéroszból, Odüsszeia, iv. 690.

XXVII. „Az egyik költő” (33): Hésziodosz, op. et Dies, 197.

XXIX és XXX. (36). Úgy tűnik, hogy a görög idézeteket tartalmaz forrásokból

nem ismert, a fordítás pedig parafrázis. (Egy-két változtatás

itt készültek a második kiadás felhatalmazása alapján.) VI XIII.

"Érintett és minősített" (i4): létezés, a dolgokban megmutatkozó összetartás ereje

élettelen; fusiz, növényekben tapasztalható növekedési ereje és hasonlók.

A XVII. "Csodálkozz rájuk" (18): azaz az emberiség.

XXXVII. "Chrysippus" (42): C. Plutarkhosz De egy szakaszára utal

Communibus Notitiis (c. xiv.), ahol Chrysippus mondásként ábrázolva

hogy egy durva kifejezés önmagában is aljas lehet, mégis helye van egy vígjátékban

mint hozzájárul egy bizonyos hatáshoz.

XL. "Ember vagy ember..." A görögben nincs szünet, ami azt jelenti:

"Bármi (hasznos) egy férfi számára, az más férfiak számára is."

évi XLII. A görögben nincs szünet.

VII. KÖNYV IX. C. mh sejtését h-ra fordítja. A görög azt jelenti

"egyenes, vagy helyreigazítva", a szó szerinti és a metaforikus játékkal

jelentése ortoz.

XIV. endaimonia. összetételében tartalmazza a daimwn szót. XXII. A szöveg

korrupt, de a "vagy ha csak kevés" szavakat "ez kevés

elég."

XXIII. "Platón": Köztársaság, vi. p. 486 A.

XXV. "Ez lesz" stb. Euripidész, Belerofon, frag. 287 (Nauck).

"Élek" stb. Euripides, Hypsipyle, frag. 757 (Nauck). "Amíg" stb.

Aristophanes, Acharne, 66 i.

„Platón” Bocsánatkérés, 1. o. 28 B.

„Ezért” Bocsánatkérés, p. 28 F.

XXVI. "De, ó nemes uram" stb. Platón, Gorgias, 512 D. XXVII. "És ami azt illeti

azok a részek" stb. Idézet Euripidésztől, Chryssipustól, frag. 839

(Nauck).

"Húsokkal" stb. Euripidésztől, Suplices, 1110. XXXIII. – Mindketten

azaz az élet és a birkózás.

"Says he" (63): Platón, idézi Epiktétosz, Arr. én. 28, 2 és 22.

XXXVII. "Honnan tudjuk" stb. A görög jelentése: "honnan tudjuk, hogy Telauges-e

nem voltak nemesebb jelleműek Szophoklésznél? Az utalás ismeretlen.

XXVII. "Frost" A szót Casaubon tulajdonnévként írta: "Pagus".

"Szókratész szívóssága híres volt"; lásd Platón, Siymposium, p. 220.

X XXII. KÖNYV. A görög jelentése: "halvány lehelet, amely a holttesteket hordja fel, úgyhogy

a Holtak földjének története világosabb."

XXII. "A költő" (21): Euripidész, frag. 898 (Nauck); Hasonlítsa össze Aiszkhüloszt,

Danaides, frag. 44.

XXIV. "Platón" (23): Theaetetus, p. 174 D.

XXXIV. "A költő" (34): Homérosz, Iliász, vi. 147.

XXXIV. "Fa": az ulh, "anyag" fordítása.

XXXVIII. „Retorika” (38): Inkább „a beszéd ajándéka”; vagy talán a

az érvelési kar „rendelete”.

XI. V. KÖNYV "Cithaeron" (6): Oidipusz kiáltja, miután felfedezte, hogy

beteljesítette iszonyatos végzetét, csecsemőként kitették a Cithaeronra

meghalni, és a kiáltás azt sugallja, hogy bárcsak ott halt volna meg. Szophoklész,

Oidipusz Tirannus, 1391.

V. "Új vígjáték..." stb. C. itt eléggé eltávolodott a görögtől.

Fordítsd: "és értsd meg, milyen célból fogadták el az Új vígjátékot, amely

kis mértékben a mimikri tudás puszta demonstrációjává fajult." C.

írja a Comedia Vetus, Media, Nova. XII. "Phocion" (13): Mikor lesz

megölték fiát, hogy ne viseljen rosszindulatot az athéniekkel szemben.

XXVIII. "Szívem" stb. (31): Homérosztól, Odüsszeia ix. 413. "Lesznek"

Hésziodoszból, Opera et Dies, 184.

"Epiktétosz" Arr. i. II, 37.

XXX. "Vágd le a szőlőt" (35): A "kalászok" helyesbítése. "Epiktétosz" (36): Arr.

3, 22, 105.

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius

SZÓSZEDET

Ez a szószedet tartalmazza az összes tulajdonnevet (kivéve néhányat, amelyek

jelentéktelen vagy ismeretlen) és minden elavult vagy homályos szó.
ADRIANUS, ill

Hadrianus (i.sz. 76-138), 14. római császár.

Agrippa, M. Vipsanius (i. e. 63-12), jeles katona alatt

Augustus.

Nagy Sándor, Macedónia királya és Kelet hódítója, 356-323

Kr.e.

Az athéni Antiszthenész, a cinikus filozófusok szektájának alapítója és egy

Platón ellenfele, Kr.e. 5. század Antoninus Pius, a 15. római császár,

138-161. az egyik legjobb herceg, aki valaha trónra ült.

Apathia: a sztoikus ideál a nyugalom minden körülmények között
érzéketlenség volt

a fájdalomra és minden felemelkedés hiányára, az örömre vagy a szerencse iránt.

Apelles, az ókor híres festője.

Alexandriai Apollóniosz, akit Dyscolusnak, vagy „rosszindulatúnak” hívtak, nagyszerû

nyelvtudós.

Apostéma, daganat, excrescence.

Szirakúzai Arkhimédész i.e. 287-212, a világ leghíresebb matematikusa

ókor.

Athos, hegyfok az Égei-tenger északi részén.

Augustus, az első római császár (i. e. 31-14 között uralkodott).

Kerüld el, semmis.

BACCHIUS: Többen is voltak ilyen néven, és az egyet jelenti

talán a zenész.

Brutus (1) a római nép felszabadítója királyaitól, és (2) a

Caesar gyilkosa.

Mindkét név háztartási szó volt.

Cæsar, Caius, Julius, a diktátor és a hódító.

Caieta, egy város Latiumban.

Camillus, a Római Köztársaság első napjaiban híres diktátor.

Carnuntum, Duna-parti város Felső-Pannoniában.

Cato, Utica híve, egy sztoikus, aki a csata után saját kezével halt meg

Thapsus, ie 46 Nevét az erényről és a bátorságról mondták.

Óvatos, óvatos.

Cecrops, Athén első legendás királya.

Charax, talán az ilyen nevű papi történész, akinek a dátuma ez

ismeretlen, kivéve, hogy későbbinek kell lennie, mint Nero.

Kirurgus, sebész.

Chrysippus, i.e. 280-207, sztoikus filozófus, a sztoicizmus megalapítója

mint szisztematikus filozófia.

Circus, a Circus Maximus Rómában, ahol játékokat tartottak. Négyen voltak

cégek, akik szerződést kötöttek lovak, hajtók stb. biztosítására. Ezek voltak

Factiones néven, és mindegyiknek megvolt a megkülönböztető színe: russata (piros),

albata (fehér), veneta (kék), prasina (zöld). Nagy volt a rivalizálás

közöttük, és nem ritkán zavargások és vérontások.

Cithaeron, Attika északi részén fekvő hegység.

Vígjáték, ősi; Arisztophanész attikai vígjátékára alkalmazott kifejezés és

embert és politikát kritizáló kora, mint egy modern képregény

folyóirat, mint például a Punck. Lásd: Új vígjáték.

Átfogó, rövid.

Beképzeltség, vélemény.

Elégedettség, elégedettség.

Crates, a Kr.e. IV. századi cinikus filozófus.

Crœsus, Lydia királya, a gazdagság közmondása; uralkodott ie 560-546 között.

A cinikusok, a filozófusok iskolája, amelyet Antiszthenész alapított. A szövegeik voltak

a szókratizmus egyfajta karikatúrája. Semmi sem volt jó, csak az erény, semmi

rossz, de rossz. A cinikusok visszautasítottak minden polgári és társadalmi követelést, és

megpróbáltak visszatérni az általuk természeti állapotnak nevezett állapotba. Sokan közülük

nagyon undorítóak voltak a modorukban.

Phalerumi DEMETRIUS, athéni szónok, államférfi, filozófus és

költő. i.e. 345-ben született.

Abderai Démokritosz (i. e. 460-361), akit „nevetőként” ünnepeltek

filozófus”, akinek állandó gondolata az volt: „Milyen bolondok ezek a halandók”. Ő

feltalálta az atomelméletet.

Siracusai Dio, Platón tanítványa, később pedig Szirakúza zsarnoka.

Meggyilkolták i.e. 353-ban.

Diogenész, a cinikus, i.e. 412 körül született, gorombaságáról és durvaságáról híres.

szívósság.

Diognétosz, festő.

Eltekinteni, eltűrni.

Dogmák, tömény mondások vagy életfilozófiai szabályok.

EMPEDOCLES of Agrigentum, fl. Kr.e. 5. századi filozófus, aki először

megállapította, hogy „négy elem” van. Bízott abban

a lelkek vándorlása és az anyag elpusztíthatatlansága.

Epiktétosz, híres sztoikus filozófus. Frígiai volt, eleinte a

rabszolga, majd felszabadult, sánta, szegény és elégedett. A munka ún

Az Encheiridiont egy tanítvány állította össze beszédeiből.

Az epikureusok, a filozófusok szektája, amelyet Epikurosz alapított, aki „egyesítette a

Démokritosz fizikája", vagyis az atomelmélet, "az etikájával

Arisztipposz."

Azt javasolták, hogy éljenek a boldogságért, de a szó nem viselte el ezt a durvát

és vulgáris értelem, amit eredetileg hamarosan meg is vett.

Szamoszi Epikurosz, ie 342-270

Athénban élt a "kertjeiben", városiasan és kedvesen, ha kicsit is

haszontalan, élet. A karaktere egyszerű és mértéktartó volt, és egyik sem volt benne

satu vagy kényeztetés, amelyet később a nevéhez fűztek

epikuroszi.

Cnidusi Eudoxus, a Kr. e. 4. század híres csillagásza és orvosa.

C.

VÉGZETES, sorsszerű.

Fortuit, véletlen (adj.).

Fronto, M. Cornelius, retorikus és esperes, i.sz. 143-ban konzul lett

M-nek írt leveleinek száma, Aur. és mások is fennmaradtak.

GRANUA, a Duna mellékfolyója.

HELICE, Achaia ősi fővárosa, földrengés elnyelte, 373

Kr.e.

Helvidius Priscus, Thrasea Paetus veje, nemes ember és szerető

a szabadság. Néró száműzte, Vespasianus pedig megölte.

Efézusi Hérakleitosz, aki a Kr. e. 6. században élt. Tovább írt

filozófia és természettudomány.

Herculaneum, a Vezúv közelében, az i.sz. 79-es kitörés temette el.

Hercules, p. 167, Apollónak kell lennie. Lásd Múzsák.

Hiatus, szakadék.

Bithynia Hipparkhosz, Kr.e. 2. századi csillagász: "Az igaz

a csillagászat atyja."

Cos-i Hippokratész, i.e. 460-357 körül. Az egyik leghíresebb orvos

az ókorból.

Az IDIÓTA pusztán azt jelenti, aki semmiben nem jártas, a "laikus", aki

nem volt műszakilag képzett semmilyen művészetben, mesterségben vagy hivatásban.

LEONNATUS, Nagy Sándor vezetésének jeles hadvezére.

Lucilla, M. Aurelius lánya és Verus felesége, akit életben maradt.

MÆCENAS, Augustus megbízható tanácsadója és az okosság pazar pártfogója

és irodalmárok.

Maximus, Claudius, sztoikus filozófus.

Menippus, cinikus filozófus.

Meteores, ta metewrologika, "magas filozófia", kifejezetten a csillagászatban használatos

és természetfilozófia, amelyek más spekulációkhoz kapcsolódtak.

Középső vígjáték, valami félúton a régi és az új vígjáték között. Lásd

Vígjáték, ókori és új vígjáték.

Középső dolgok, 7. könyv, XXV. A sztoikusok mindent erényekre osztottak,

bűn és közömbös dolgok; de a legtöbbet „közömbösnek” tekintették

azokat a dolgokat, amelyeket a világ jónak vagy rossznak tart, mint például a gazdagság vagy

szegénység. Ezek közül néhány volt "kívánatos", néhány "elutasítandó".

Múzsák, a kilenc istenség, akik különféle verseket, zenét,

stb. Vezetőjük Apolló volt, akinek egyik címe Musegetes, a vezér

a múzsáké.

IDEGEK, húrok.

Új vígjáték, Menander és iskolája padlásvígjátéka, amely bírálta

nem személyek, hanem modor, mint egy modern komikus opera. Lásd Vígjáték, Ókori.

PALESTRA, birkózóiskola.

Pancratiast, versenyző a pancratiumban, kombinált verseny, amely

bokszból és birkózásból állt.

Parmularii, kis kerek pajzzsal (parma) felfegyverzett gladiátorok.

Pheidias, az ókor leghíresebb szobrásza.

Philippus, a macedón fennhatóság alapítója és Sándor apja

a Nagy.

Focion, athéni hadvezér és államférfi, nemes és előkelő ember,

4. század Kr. e.

Démoszthenész "menstruációim metszőjének" nevezte.

Az állam 317-ben, hamis gyanú alapján halálra ítélte, és otthagyta a

üzenet a fiának, hogy "ne viseljen haragot az athéniekre".

Fenyő, gyötrelem.

Athéni Platón, ie 429-347 Az általa kitalált dialektikus módszert alkalmazta

Szókratész mester.

Talán éppúgy volt költő, mint filozófus. Általában azonosítják

az eszmék elméletével, hogy a dolgok a részvétel által olyanok, amilyenek

örök Eszméinkkel. „Nemzetközössége” egyfajta utópia volt.

Platonikusok, Platón követői.

Pompei, a Vezúv közelében, a 79-es kitörésben temették el.

Pompeius, C. Pompeius Magnus, egy nagyon sikeres tábornok a végén

Római Köztársaság (i.e. 106-48).

Prestidigitator, zsonglőr.

Szamoszi Pythagoras, a 6. század filozófusa, tudósa és moralista

században Kr. e.

QUADI, Dél-Németország törzse.

M. Aurelius háborút folytatott ellenük, és ennek a könyvnek egy részét megírták

a terepen.

RICTUS, tátog, állkapcsok.

Rusticus, Q. Junius, avagy sztoikus filozófus, akit kétszer is konzul lett M.

Aurelius.

SZAKÁRIA, szentély.

Salaminius, 7. könyv, XXXVII. Sala-mis Leon. Szókratész elrendelte a

Harminc zsarnok, hogy vigye eléjük, Szókratész pedig saját veszedelmére,

visszautasította.

Sarmatae, Lengyelországban lakó törzs.

Sceletum, csontváz.

A szkeptikusok, Pyrrho által alapított filozófiai iskola (Kr. e. IV. század). Ő

az „ítélet felfüggesztését” szorgalmazta, és a tudás viszonylagosságát tanította

és a bizonyítás lehetetlensége. Az iskola nem különbözik az agnosztikus iskolától.

Scipio, két nagy katona, P. Corn neve. Scipio Africanus,

Hannibál meghódítója és P.

Kukorica. Sc. Afr. Kiskorú, aki örökbefogadással került a családba, aki pusztított

Karthágó.

Secutoriani (a szót C. alkotta meg), a Sececutores, könnyű fegyveres

gladiátorok, akiket hálóval és háromágúval vetettek szembe másokkal.

Chaeroneai Sextus, sztoikus filozófus, Plutarkhosz unokaöccse.

Hülye, egyszerű, általános.

Sinuessa, egy város Latiumban.

Szókratész, athéni filozófus (i.e. 469-399), a dialektika megalapítója

módszerrel. A honfitársai koholt vádra megölték.

Stint, limit (anélkül, hogy szemtelenségre utalna).

A sztoikusok, a Zénón által alapított filozófiai rendszer (Kr. e. 4. század), ill

Chrysippus rendszerezte (Kr. e. 3. század). Fizikai elméletük a

panteista materializmus, summum bonum "természet szerint élni".

Bölcs emberüknek semmire nincs szüksége, önmagának elég; az erény jó,

rossz rossz, külső dolgok közömbösek.

THEOPHRASTUS, filozófus, Arisztotelész tanítványa és utóda as

a líceum elnöke. Számos filozófiai művet írt

és természetrajz. Meghalt i.e. 287-ben.

Thrasea, P. Thrasea Pactus, szenátor és sztoikus filozófus, nemes és

bátor ember. Nero halálra ítélte.

Tiberius, 2. római császár (i.sz. 14-31). Az utolsó részét töltötte

élet Capreae-ban (Capri), Nápoly mellett, luxusban vagy kicsapongásban, elhanyagolással

császári feladatait.

Tépett, darabokra tépett.

Traianus, 13. római császár, i.sz. 52-117.

VERUS, Lucius Aurelius, M. Aurelius munkatársa a Birodalomban.

Feleségül vette Lucillát, M. A. lányát, és i.sz. 169-ben halt meg.

Vespasianus, a kalcedoni XENOKRATÉSZ 9. római császár, ie 396-314, a

filozófus, az Akadémia elnöke.

Bekezdések első sorral

ELSŐ KÖNYVE

I. Verus nagyapámtól megtanultam

légy szelíd és szelíd, és ahhoz

II. Arról, aki felnevelt, hogy ne legyek

előszeretettel rabja bármelyiknek

III. Diognétoszé, hogy ne azzal foglalkozzam

hiábavaló dolgok, és nem könnyen

IV. Rusticusnak látom, hogy én először

belépett az önteltségbe

V. Apolloniustól az igazi szabadság és

változhatatlan állhatatosság, és nem

VI. Sextusé, szelídsége és a mintája

a családot kormányozzák

VII. Nyelvtanos Sándortól, hogy legyen

magam is megrovhatatlan, és nem

VIII. Frontótól, mennyi irigységre és csalásra

és képmutatás az állam a

IX. Plátói Sándorról nem gyakran, sem

nagy szükség nélkül

X. Catulusé, hogy egyetlen barátját se becsüljem meg

expostuláció, bár igazságtalan,

XI. Perselus bátyámtól, hogy kedves legyek és

szeretve mindnyájukat

XII. Claudius Maximustól, mindenben

törekedjen hatalomra

XIII. Apámban megfigyeltem szelídségét;

állandóságát anélkül

XIV. Az istenektől kaptam, hogy jót kaptam

nagyapák és szülők,

XV. A Quadik országában, Granuában,

ezeket. Időnként reggel

XVI. Bármi is vagyok, vagy hús, vagy

az életet, vagy azt, amit mi

A XVII. Bármi, ami az istenektől származik

azonnal, hogy bármelyik férfi megteszi

A MÁSODIK KÖNYV

I. Ne feledje, mennyi ideig halogatta már

ezeket a dolgokat, és hogyan

II. Legyen ez a te komoly és szakadatlan gondoskodásod

mint egy római és egy ember ahhoz

III. Tedd, lélek, tedd; bántalmazni és megbecsülni magát;

mégis egy idő és az idő

IV. Miért kellene ezeknek a dolgoknak bármi is megtörténnie

külsőleg, annyira

V. Azért, mert nem figyelte meg a másik állapotát

az ember lelke, alig volt valaha

VI. Ezeknek a dolgoknak mindig benne kell lenniük

elme: Mi a természet

VII. Theophrasztosz, ahol összehasonlítja a bűnt a bűnnel

bűn (mint egy vulgáris után

VIII. Bármire is hatással vagy, bármit

te tervezel, tedd is,

IX. Gondold át, milyen gyorsan megy minden

feloldódott és megoldódott: az

X. Ez egy jóval felruházott ember része

megértő kar, to

XI. Gondold át magadban, hogyan ember, és mi által

az övé része, csatlakozik

XII. Ha háromezerig élnél, ill

akár tízezer

XIII. Ne feledje, hogy minden csak vélemény és

beképzeltség, ezekért a dolgokért

XIV. Az ember lelke rosszat tesz és tiszteletlenséget tesz

elsősorban magát, és főleg

XV. Az ember életének ideje pont;

a lényege annak valaha

A HARMADIK KÖNYV

I. Az embernek nem csak azt kell figyelembe vennie, hogy mennyire napi az övé

az élet pazarolja és

II. Ezt is meg kell figyelned, azt

bármi legyen is az a természetes

III. Hippokratész sok betegséget meggyógyított,

maga is megbetegedett és

IV. Ne töltsd bent napjaid maradékát

ezzel kapcsolatos gondolatok és elképzelések

V. Ne tégy semmit sem akaratod ellen, sem ellenkezõleg

a közösségnek, sem

VI. Vidámnak lenni és szükségtelennek lenni,

vagy más férfiak segítsége

VII. Ha talál ebben valamit

a halandó élet jobb, mint

VIII. Soha ne becsülj semmit nyereségesnek,

amely valaha is korlátozni fogja

IX. Az egykor valóban fegyelmezett elmében

és megtisztítva, megteheted

X. Használd becsületesen gondolkodó képességedet

és tisztelet, be

XI. Ezekre a mindig jelenlévő segítségekre és emlékekre,

legyen még egy,

XII. Mi ez, hogy most beállt a képzeletem

rá? hogy mit csinálnak a dolgok

XIII. Ha azt akarod, ami van

szabályát követve jelen van

XIV. Ahogy az orvosok és a sebészek mindig is tették

készen állnak a hangszereik

XV. Ne légy becsapva; mert soha nem fogsz élni

hogy elolvassam az erkölcsödet

XVI. Lopni, vetni, vásárolni, pihenni,

hogy lássa, mit kell tenni

A XVII. Hogy képes legyen fantáziákra és

képzetek, közös az ember és

A NEGYEDIK KÖNYV

I. Az a belső szerető része az embernek, ha az

a maga igazi természetében

II. Semmit ne tegyenek elhamarkodottan és véletlenszerűen,

hanem minden aszerint

III. Magánnyugdíjazást keresnek maguknak

IV. Ha érteni kell és ésszerűnek lenni

akkor minden emberben közös

V. Amilyen a nemzedék, úgy a halál is titok

a természet bölcsessége: a

VI. Ilyen-olyan dolgok, ilyen-olyan dolgok

okok, szükségszerűen

VII. Vegyék el a véleményt, és senkit

azt fogja gondolni, hogy megbántották magát.

VIII. Bármi is történik a világon,

igazságosan történik, és ha

IX. Ne áldjon meg olyan dolgokat, mint ő az

vétkezik, fogan,

X. Ezt a két szabályt mindig a

készenlét. Először is csináld

XI. Van rá okod? megvan. Miért akkor maket

nem használod? Mert ha

XII. Eddig egy részed volt a

különös megélhetés: és most

XIII. Tíz napon belül, ha ez megtörténik, te

istenének kell tekinteni

XIV. Nem mintha ezreid lennének

éveket élni. A halál lóg

XV. Most sok időt és szabadidőt nyer,

aki nem kíváncsi rá

XVI. Aki mohó a hitelre és a hírnévre

halála után, doth

A XVII. Ha igen, a lelkek maradjanak utána

halál (mondják, hogy nem

XVIII. Nem azért, hogy elkalandozzak az útból, hanem tovább

minden mozdulat és vágy,

XIX. Bármi, ami hasznos neked, O

Világ, célszerű számomra;

XX. Általában azt mondják: Ne avatkozz bele

sok mindent, ha akarod

XXI. Próbáld ki azt is, hogyan lehet jó ember életében; (egyből,

aki nagyon elégedett vele

XXII. Ez a világ vagy kozmetikus, vagy szép

darab, mert minden

XXIII. Fekete vagy rosszindulatú hajlam, an

nőies hajlam; an

XXIV. Igazi menekülő, aki elől repül

ok, ami alapján a férfiak

XXV. Van, aki kabát nélkül is;

és van, ki nélkül

XXVI. Milyen művészeted és szakmád van

tanult, arra törekszik

XXVII. Gondold át például az én fejemben

Vespasianus kora miatt:

XXVIII. Azok a szavak, amelyek egykor gyakoriak voltak és

közönségesek lettek

XXIX. Bármi, ami most jelen van, és a naptól fogva

a mai napig megvan a létezése;

XXX. Most készen állsz a halálra, és mégis

nem érted el

XXXI. Nézze meg és figyelje meg, mi az állapota

racionális részük; és

XXXII. Egy másik ember fejében és megértésében

a te gonoszságod nem maradhat fenn,

XXXIII. Mindig gondold át és gondold át a világot

mint egy élő lény

XXXIV. Mi vagy te, hogy jobb és isteni

rész kivételével, de mint

XXXV. Elszenvedni a változást nem lehet bántani; mint sz

haszon ez, változtatással

XXXVI. Bármi is történik a világon,

a természet folyamatában,

XXXVII. Hérakleitoszé soha ne fogyjon el

az elméd, hogy a halál

XXXVIII. Még úgy is, mintha bármelyik istennek kellene

mondd meg: meg fogod tenni

XXXIX. Legyen ez a te örökös meditációd, hogyan

sok orvos, aki

XL. Olyannak kell lenned, mint a tenger hegyfoka,

amely ellen bár

XLI. Ó, nyomorult én, akinek ez a véletlen

történt! nem, boldog vagyok,

évi XLII. Ez csak egy közönséges durva, mégis az

jó hatású

évi XLIII. Legyen a te pályád a legjobb

átgondolt módon. A legtöbbet

AZ ÖTÖDIK KÖNYV

I. Reggel, amikor rátalálsz

nem hajlandó emelkedni, fontolja meg

II. Milyen könnyű dolog egy férfinak feltenni

le róla minden viharos

III. Gondolja magát alkalmasnak és méltónak a megszólalásra, ill

bármit megtenni, ami van

IV. A megfelelő cselekedetekkel folytatom az utat

a természetre, amíg én

V. Senki sem csodálhat téged éles akutságodért

nyelv, ilyen a tiéd

VI. Vannak ilyenek, akik amikor elvégezték a

jó forduljon bármelyikhez, készen áll

VII. Az athéniak imájának formája futott

így: „Ó eső, eső, jó

VIII. Ahogy szoktuk mondani, az orvosnak van

előírta ennek az embernek,

IX. Ne légy elégedetlen, ne csüggedj,

ne legyen reménytelen, ha

X. Vigasztalnod kell magad a

elvárása a természetes

XI. Mi haszna van annak, hogy most jelen pillanatban I

a lelkemből? Így

XII. Mik ezek a dolgok önmagukban,

amelyek a legnagyobb részben azok

XIII. Mindaz, amiből állok, vagy forma, vagy

ügyben. Semmiféle korrupció nem képes rá

XIV. Az értelem és a racionális erő képességek

amelyek magukban foglalják magukat

XV. Mint például a gondolataid és a hétköznapi

gondolatok vannak, ilyen lesz a te

XVI. Lehetetlen dolgokra vágyni hozzátartozik

egy őrült emberé. De ez a

A XVII. Egyetlen mérlegelés után az ember van a legközelebb

nekünk; ahogy meg vagyunk kötve

XVIII. Tiszteld azt, ami a legfontosabb és leginkább

hatalmas a világon, és

XIX. Ami nem árt magának a városnak;

nem bánthat egyetlen állampolgárt sem.

XX. Ne legyen ez a legfőbb parancsoló részed

a lélek valaha is alá van vetve

XXI. Az istenekkel élni. Együtt él a

Istenek, akik mindenkor

XXII. Ne haragudj se arra, akinek

lélegzetet, sem azzal, akinek

XXIII. „Ahol nem lesz ordító sem,

se parázna. Miért? As

XXIV. Az a racionális lényeg, amely által a

az univerzumot irányítják, azért van

XXV. Hogy bírtad idáig?

az istenek felé? felé

XXVI. Miért kellene meggondolatlan tanulatlan lelkek?

baj ami van

XXVII. Nagyon rövid időn belül meg fogod tenni

legyen hamu, vagy a

XXVIII. Mindig gyorsíthatsz, ha akarsz

hanem válasszon a

XXIX. Ha ez sem az én gonosz cselekedetem, sem nem

attól függően cselekedj

XXX. Hadd lepje meg a halál Rue-t, amikor meglesz, és

ahol lesz, lehet, hogy a

A HATODIK KÖNYV

I. Maga az anyag, amelyből az univerzum

áll, önmagától van

II. Legyen minden egy neked, akár félig

fagyasztott vagy jó meleg; hogy vajon

III. Nézz be, ne engedd be a megfelelőt sem

minőség, vagy a valódi érték

IV. Minden anyag hamarosan megváltozik,

és vagy megteszik

V. A bosszú legjobb fajtája nem válni

mint nekik.

VI. Legyen ez az egyetlen örömöd, és az egyetlen

kényelem, egy társaságtól

VII. A racionális parancsoló rész, mint egyedül

felkavarhat és megfordulhat

VIII. Az univerzum természetének megfelelően

minden különleges dolog

IX. Bármikor, amikor valaki nehezen

események, amelyekre kényszerítve vagy

X. Ha az lenne, hogy egyszerre mindketten megvolt

egy mostohaanya, és

XI. Milyen csodálatosan hasznos ez egy férfi számára

képviseli önmagát

XII. Nézze meg, mit mond Crates ezzel kapcsolatban

Xenokrateszi magát.

XIII. Azok a dolgok, amelyek a megszokottak

az emberek csodálják, a legtöbben

XIV. Egyes dolgok sietnek lenni, mások pedig

ne legyen többé. És még

XV. Nem vegetatív spiráció, nem biztos

(mely növények rendelkeznek) azt

XVI. A mozgások alatt, felett és körül

az elemekről; hanem

A XVII. Ki választhat, ha nem csodálkozik rájuk? Ők

nem fog jót beszélni

XVIII. Soha ne foganjon semmit

lehetetlen az ember számára, ami általad

XIX. Tegyük fel, hogy valaki a palestrában

minden megtépett veled

XX. Ha valaki megfedd, és meg is tesz

tedd nyilvánvalóvá számomra,

XXI. Én a magam részéről megteszem, ami hozzá tartozik

én; ami a többi dolgot illeti,

XXII. Macedón Sándor és ő az

öltöztette öszvéreit, amikor egyszer

XXIII Fontolja meg, mennyi különböző dolog,

vajon érintik-e a mieinket

XXIV. ha valaki felteszi ezt a kérdést

te, hogy ez a szó Antoninus

XXV. Hát nem kegyetlen dolog megtiltani a férfiaknak

befolyásolják azokat a dolgokat, amelyek

XXVI. A halál a benyomás megszűnése

az érzékek, a

XXVII. Ha ebben a fajta életben a tested legyen

képes kitartani, ez a

XXVIII. Tégy mindent úgy, ahogyan a tanítvány illik

Antoninus Piusé.

XXIX. Kavarja fel elméjét, és idézze fel az eszét

ismét a te természetesedből

XXX. Testből és lélekből állok. A testemre

minden dolog van

XXXI. Amíg a láb azt csinálja, ami

hozzá tartozik tenni, és

XXXII. Nem látod, hogy még azok is, hogy

szerelőművészetet vall,

XXXIII. Ázsia, Európa; mik azok, de mint

az egész világ sarkai;

XXXIV Aki látja a mostani dolgokat,

már látta mindezt

XXXV. Alkalmazkodj ehhez és alkalmazkodj hozzá

birtok és azoknak

XXXVI. Milyen dolgok nincsenek benne

megfelelő teljesítmény és

XXXVII. Mindannyian egy hatásra dolgozunk, néhányan

szívesen és racionálisan

XXXVIII. Vajon ráveszi-e a nap?

tedd azt, ami hozzá tartozik

XXXIX. Ha igen, akkor az istenek megfontolták

különösen azokról

XL. Bármi is történik, bármelyikkel megtörténik

az egyik, célszerű a

XLI. Ahogy a színház hétköznapi műsorai és

más ilyen helyekről,

évi XLII. Legyen az emberek több halála

fajta, és mindenféle

évi XLIII. Amikor megvigasztalsz és felvidítasz

magad, idézd fel a

évi XLIV. Szomorkozol, hogy nehezedsz?

de annyi kiló, és nem

évi XLV. Tegyünk meg minden tőlünk telhetőt a meggyőzés érdekében

őket; de ha azonban

évi XLVI. Az ambiciózus egy másik emberét feltételezi

fellépés, dicséret és taps, hogy

évi XLVII. Abszolút a hatalmában áll

kizár mindenféle önhittséget

évi XLVIII. Használd magad, ha valaki beszél hozzá

téged, hogy hallgass rád

XLIX. Ami nem jó a méhkasnak,

nem lehet jó a

L. Vajon az utasok vagy a betegek megtalálják

hibáztatni és panaszkodni is

LI. Hányan jöttek a világra

ugyanakkor, amikor én

LII. Azoknak, akik betegek a sárgaságban,

a méz keserűnek tűnik; és ahhoz

évi LIII. Senki sem akadályozhat meg abban, hogy úgy élj, ahogyan a tied

a természet megkívánja. Semmit

LIV. Milyen férfiak azok, akiket keresnek

a kedvében járni, és minek

A HETEDIK KÖNYV

I. Mi a gonoszság? Ez az, amit sokan

ideje és gyakran van is

II. Mi a félelem attól, hogy a dogmáid, ill

filozófiai állásfoglalások

III. A legtöbb férfi azt gondolná

maguk örülnek a legjobban, és

IV. Szóról szóra, mindenkinek önmagában kell

azokat a dolgokat, amik vannak

V. Elégséges-e az értelmem és a megértésem?

ezért, vagy nem? Ha az lesz

VI. A jövőbeli dolgok ne zavarjanak téged. Mert ha

a szükség tehát megkívánja

VII. Bármi is anyagi, hamar elmúlik

el a közösbe

VIII. Egy értelmes lénynek ugyanaz

cselekvés mindkettő szerint

IX. Önmagában egyenes, nem egyenes.

X. Mivel egy testületben több tag egyesült, úgy

ésszerű lények

XI. A külső dolgokról mi történik

akarat arra, ami tud

XII. Bármit is tesz vagy mond valaki,

jónak kell lenned; nem azért

XIII. Ez lehet valaha a vigaszom és

biztonság: megértem, az

XIV. Mi az rv&nfLovia, avagy boldogság: de

a7~o~ &d~wv, vagy, egy jó

XV. Van-e olyan ostoba ember, hogy féljen a változástól,

amelyhez minden olyan dolog

XVI. A világegyetem anyagán keresztül, mint

egy torrent bérleten keresztül

A XVII. Az univerzum természete, a

minden dolog közös anyaga

XVIII. A dühös arc sokkal ellene szól

a természet, és sokszor az is

XIX. Valahányszor valaki vétkezik ellene

egyéb, jelenleg mérlegeljük

XX. Fancy nem magadnak dolgokat a jövőben, mint

bár jelen voltak

XXI. Töröljön le minden véleményt maradjon az erő és

ésszerűtlen erőszak

XXII. Minden dolog (mondja) bizonyos

megrendelés és időpont egyeztetés. És

XXIII. Platónból. – Akkor az, akinek az esze jár

felruházva igaz

XXIV. Antiszthenészből. – Ez egy hercegi

jól csinálni, és lenni

XXV. Több költő és képregény közül. – Úgy lesz

de kevés hasznod,

XXVI. Platónból. – A válaszom, tele van

igazságosságnak és méltányosságnak kell lennie

XXVII. Visszatekinteni a korábbi dolgokra

korok, mint a sokaságon

XXVIII. Erősebb teste van, és a

jobb bunyós nálam. Mi

XXIX. Ahol az ügy intézhető

egyetértően azért, ami

XXX. Ne nézz más férfiak elméjébe és

megértések; de nézd

XXXI. Mint aki élt, és most is él

joggal hal meg, bármi legyen is az

XXXII. Használnod kell magadat is, hogy megtartsd magad

a test rögzített és stabil;

XXXIII. Az igazi élet művészete ebben a világban

inkább egy birkózóé,

XXXIV. Folyamatosan gondolkodnod kell és

fontold meg magaddal, mit

XXXV. Bármilyen fájdalomban is vagy, hagyd ezt

most jut eszedbe,

XXXVI. Vigyázz, nehogy bármikor állj

annyira érintett, bár felé

XXXVII. Honnan tudjuk, hogy Szókratész így volt-e?

valóban eminens, és így is

XXXVIII. Mert ez nagyon is lehetséges

egy férfinak nagyon kell lennie

XXXIX. Minden kényszertől mentes mindenben

vidámság és fürgeség te

XL. Akkor egy ember elérte a birtokot

tökéletesség az életében és

XLI. Vajon az Istenek, akik halhatatlanok, a

annyi korszak folytatása

évi XLII. Milyen tárgyat, a mi ésszerű és

társaságkedvelő kar találkozik

évi XLIII. Amikor jól csináltad, és még egy

hasznot húz a tettedből,

évi XLIV. Az univerzum természete valaha is így volt

minden bizonnyal azelőtt

A NYOLCADIK KÖNYV

I. Ez többek között arra is szolgálhat

őrizz meg téged a hiú dicsőségtől;

II. Minden olyan cselekedetnél, amiről szó van, tedd fel

ezt a kérdést magadnak;

III. Sándor, Caius, Pompeius; mik vannak

ezeket Diogenésznek, Hérakleitosznak,

IV. Amit megtettek, azt még meg fogják tenni,

bár lógnia kellene

V. Amit a világegyetem természete tesz

elfoglalja magát, van;

VI. Minden adott természetnek van tartalma, mikor

a maga megfelelő menetében

VII. Nincs rá időd és lehetőséged

olvasni. Mi van akkor? van neked?

VIII. Ezentúl ne panaszkodjon a

az udvari élet gondjai,

IX. A megtérés egy belső és

önmarcangolás az elhanyagolásért ill

X. Ez, mi ez önmagában és önmagában,

megfelelője szerint

XI. Amikor nehéz felkavarni és

felébredt álmodból,

XII. Ahogy minden képzelet és képzelet mutatja

magát neked, gondold meg

XIII. Mondjuk az első találkozáskor bárkivel

jelenleg magadnak:

XIV. Ne feledje, hogy meggondolja magát

alkalomra, és követni őt

XV. Ha ez a te cselekedeted lenne és a sajátodban

hatalom, megtennéd

XVI. Bármi is hal meg és elesik, de és

bárhol is haljon meg

A XVII. Bármi is legyen, valamire készült:

mint ló, szőlő. Miért

XVIII. A természetnek is van vége a végén

és végső kiteljesedése

XIX. Mint aki feldob egy labdát. És mit

a labda annál jobb, ha

XX. Aminek a te témája kell, hogy legyen

mérlegelés, vagy az

XXI. Leginkább jogosan történtek ezek a dolgok

neked: miért nem

XXII. megcsináljam? fogok; így az én vége

cselekedet jót tenni veled

XXIII. A többiek egy intézkedésbírója szerint: ez

fürdés, amely általában tart

XXIV. Lucilla eltemette Verust; akkor Lucilla volt

magát mások eltemették.

XXV. A férfi igazi öröme az, hogy ezt megteheti

amely tulajdonképpen a

XXVI. Ha a fájdalom gonosz, akkor vagy benne van

a testre való tekintettel; (és az

XXVII. Törölj le minden tétlen képzelgést, és szólj hozzá

önmagad szüntelenül; Most

XXVIII. Akár a szenátusban beszélsz, akár

hogy beszélsz-e valakivel

XXIX. Augustus udvara; a felesége, az övé

lánya, unokaöccse, az övé

XXX. Egész életedet a mértékre szerződd

és aránya egyetlen

XXXI. Fogadd el a világi áldásokat anélkül

hivalkodás, amikor elküldik

XXXII. Ha valaha láttál akár egy kezet, akár a

láb, vagy a mellette fekvő fej

XXXIII. Ahogy szinte az összes többi karának és

tulajdonságok természete

XXXIV. Ne hagyja az általános reprezentációt

magát a

XXXV. Mit? vagy Panthea vagy Pergamus

a mai napig ragaszkodva hozzájuk

XXXVI. Ha gyorslátó vagy, légy benne

ítélet kérdése, és

XXXVII. Az ember egész alkotmányában I

ne láss ellentétes erényt

XXXVIII. Ha teheted, vond vissza az önhittséget

és ezzel kapcsolatos véleményét

XXXIX. Ami akadályozza a

érzékek, rossz a

XL. Ha egyszer kerek és szilárd, nincs félelem

hogy valaha is megváltozik.

XLI. Miért szomorítanám magam; aki soha nem tette

szívesen megszomorít bármelyiket

évi XLII. Ez az idő most jelen van, ajándékozd meg

te magadra. Ők azt

évi XLIII. Vigyél és dobj ahova akarsz: én

közömbös vagyok. Mert oda

évi XLIV. Akkor ez megér ennyit?

mert a lelkemnek kellene

évi XLV. Semmi sem történhet veled, ami igen

nem mellékes számodra, mint

évi XLVI. Ne feledd, hogy az elméd ilyen természetű

ahogy azzá válik

évi XLVII. Tartsd magad az első csupasz és

meztelen félelmek a dolgoktól,

évi XLVIII. Az uborka keserű? tegye el.

Útban vannak a szarkalábak?

XLIX. Ne legyen laza és hanyag; vagy laza,

és hanyag a te

L. „Megölnek, megvágják a húsomat; ők

azzal üldözöm a személyemet

LI. Aki nem tudja, mi a világ,

ő maga sem tudja, hol

LII. Nem csak most, hogy legyen közös

levegőt, vagy visszatartani

évi LIII. A gonoszság általában nem árt a

világ. Különös

LIV. Úgy tűnik, külföldön kisüt a nap. És

valóban szórt de

LV. Aki fél a haláltól, attól fél

nem lesz esze

LVI. Minden férfi egymásért van teremtve: vagy

majd tanítsd meg őket jobban, ill

évi LVII. Az elme mozgása nem olyan, mint a

egy nyíl mozdulata. Mert

évi LVIII. Átszúrni és behatolni a birtokba

mindenkié

A KILENCEDIK KÖNYV

I. Aki igazságtalan, az istentelen is. A

az univerzum természete,

II. Valóban boldogabb és kényelmesebb volt,

hogy egy férfi távozzon

III. Nem szabad a halál kérdésében hordoznia

magát gúnyosan, de mint

IV. Aki vétkezik, önmagának vétkezik. Ő

ez igazságtalan, fáj

V. Ha a tárgy jelenlegi felfogása az

igaz, és a jelenem

VI. Eltörölni a képzeletet, használni a mérlegelést,

csillapítani a vágyakozást, ahhoz

VII. Az összes ésszerűtlen lény közül létezik

hanem egy ésszerűtlen lélek;

VIII. Ember, Isten, a világ, mindenki a magukéban

kedves, hozzon gyümölcsöt.

IX. Vagy tanítsd meg őket jobban, ha ez benned van

teljesítmény; vagy ha nem,

X. Nem úgy dolgozik, mint akinek kinevezték

nyomorultnak lenni, sem egynek

XI. Ezen a napon kijöttem minden bajomból.

Nem, kidobtam mindent

XII. Mindezek a dolgok, ami azt illeti

a tapasztalatok szokásosak és hétköznapiak;

XIII. Maguk a dolgok, amelyek hatással vannak ránk,

ajtó nélkül állnak,

XIV. Ahogy az erény és a gonoszság nem áll fenn

szenvedély, de cselekvésben; szóval

XV. A kidobott kőhöz, amikor az

lejön, nem árt neki

XVI. Szitálják elméjüket és megértésüket, és

íme, milyen férfiak ezek,

A XVII. Minden dolog, ami a világon van, az

mindig a birtokon

XVIII. nem a tiéd, hanem egy másik ember bűne.

Miért baj lenne

XIX. Van egy műveletnek és egy célnak

egy befejezés, vagy egy

XX. Ahogy az alkalom megkívánja, akár a tiednek

saját megértés, vagy ahhoz

XXI. Ahogy te magad voltál, bárki is vagy

a tökéletességre készült és

XXII. Gyermekharag, puszta bábeliek; nyomorult

halottakat hordozó lelkek

XXIII. Ugrás az ok minőségére

amit a hatás tesz

XXIV. Végtelen a baj és a nyomorúság,

hogy már megvan

XXV. Amikor valaki vád alá helyez veled

hamis vádak, ill

XXVI. Fel és le, egyik korból a másikba, menj

a hétköznapi dolgai

XXVII. Egy időn belül beborít minket a föld

minden, aztán ő maga

XXVIII. És ezek az ön politikusai,

az egyetlen igazi praktikus

XXIX. Valami magas helyről, mintha kinéznének

le, és íme

XXX. Sok olyan dolog, ami gondot és

feszülj, benned van

XXXI. Együtt megérteni az egész világot

az elmédben és az egészben

XXXII. Mi az eszük és

megértések; és mik azok a dolgok

XXXIII. Veszteség és korrupció, nagyon is tetten érhető

semmi más, csak a változás és

XXXIV. Milyen alantas és rothadó, minden általános

a lényeg! Víz, por és

XXXV. Vajon ez a zűrzavar, ez a zúgolódás,

ezt a panaszkodást és

XXXVI. Ez mind egy, hogy ezeket a dolgokat a

száz éve együtt

XXXVII. Ha ő vétkezett, övé a kár,

nem az enyém. De valószínűleg ő

XXXVIII. Vagy mindent a gondviselés

az ész megtörténik mindenkivel

XXXIX. Azt mondod erre a racionális részre,

halott vagy; korrupció

XL. Vagy az istenek semmit sem tehetnek értünk

minden, vagy még mindig és

XLI. „Betegségemben” (mondja Epikurosz

ő maga:) 'az én beszédeim voltak

évi XLII. Minden szakmára jellemző és

szakmákra gondolni és arra törekedni

évi XLIII. Amikor bármikor megsértődsz

bárki szemtelensége, tedd

A TIZEDIK KÖNYV

I. Ó lelkem, eljön az idő, amiben bízom, mikor

jó leszel, egyszerű,

II. Mint akit teljesen irányít

a természet, legyen a te gondod

III. Bármi történik veled, te

művészet természetesen a te természeted szerint

IV. Aki megbánt, szeretettel tanítani és

szelídség, és megmutatni neki

V. Bármi is történik veled, az

az, ami mindenből

VI. Akár Epikurosszal, szeretettel kell

képzeld el az atomokat a

VII. A világ minden része (minden I

azt jelenti, hogy benne vannak

VIII. Most, hogy felvetted ezeket a neveket

rád jó, szerény,

IX. Játékok és bolondságok itthon, háborúk külföldön:

néha rettegés, néha

X. Mint a pók, amikor elkapta a legyet

hogy utána vadászott, az

XI. Hogy megtudd, és állíts magadnak néhányat

bizonyos módja és módszere

XII. Kiszabadult a kötelékeiből

testét, és ennek érzékelését

XIII. Mi értelme van egyáltalán a gyanakvásnak?

vagy miért kellene gondolatok

XIV. Mi az, hogy lassú és mégis gyors?

vidám és mégis súlyos? Ő

XV. Reggel, amint felébredsz,

amikor a te ítéleted, azelőtt

XVI. Add, amit akarsz, és mit vegyél el

te akarod, mondja az, aki van

A XVII. Élj tehát közömbösen a világ iránt és

minden világi tárgy, mint

XVIII. Ne legyen többé kérdés

vita vagy diskurzus, mik azok

XIX. Mindig képviseld magad; és ahhoz

állítsa eléd, mind a

XX. Tekintse meg őket minden intézkedésen keresztül és

foglalkozásuk, életük:

XXI. Mindenkinek ez a legjobb, hogy a

közös természete minden küld

XXII. A föld, mondja a költő, gyakran

jóval az eső után. Így van

XXIII. Vagy folytasd ebben a formában

az életről és ennyi,

XXIV. Hadd jelenjen meg és nyilvánuljon meg mindig

te az a magány,

XXV. Aki gazdája elől menekül, az a

szökevény. De a törvény az

XXVI. Az emberből van a mag, amit egykor elvetettek

az anyaméhbe az embernek nincs

XXVII. Mindig gondolj és gondolkozz magaddal;

hogy most mindezt

XXVIII. Mint egy disznó, amely sír és habzik

a torka el van vágva, úgy tetszik

XXIX. Bármi is legyen az, amivel foglalkozol,

gondold meg magad,

XXX. Amikor megsértődsz bármelyik férfival

törvényszegés, jelenleg

XXXI. Amikor meglátod Satyrót, gondolj arra

Socraticus és Eutyches, ill

XXXII. Micsoda tantárgy és milyen tanfolyam

az élet az, amit te teszel

XXXIII. Ne legyen senki hatalmában

mondd őszintén rólad, ezt

XXXIV. Mint akit megharap egy veszett kutya, az

szinte mindentől fél

XXXV. A jó szemnek jónak kell lennie látni

bármit is kell látni, és nem

XXXVI. Nincs olyan boldog ember

halálában, de hogy néhány

XXXVII. Használd magad; ahányszor csak látod

bárki bármit megtesz,

XXXVIII. Emlékezz arra, ami az embert meghatározza

munkában van, és hatalma van

A TIZENEGYEDIK KÖNYV

I. Az a. természetes tulajdonságai és kiváltságai

ésszerű lélek a következők: Az

II. Egy kellemes dal vagy tánc; a

Pancratiast gyakorlata, sport, hogy

III. Az a lélek, amely mindig készen áll, még most is

jelenleg (ha kell) tól

IV. Tettem valamit jótékonyan? akkor én vagyok

részesült belőle. Lásd

V. A tragédiákat eleinte behozták és

a férfiakat szem előtt tartva

VI. Milyen világosan látszik számodra, hogy az

nincs más útja

VII. A folytonosságból levágott ág

ami mellette volt

VIII. Együtt növekedni, mint a többi ág

jó dolog

IX. Nem lehetséges, hogy bármely természetnek kellene

alsóbbrendű a művészetnél,

X. Maguk a dolgok (amelyeket meg kell szerezni

vagy hogy elkerüljed, hogy be vagy helyezve

XI. Aztán a lélek olyan, amilyenhez Empedoklész hasonlít

ez, mint egy gömb vagy

XII. Valaki elítél engem? hadd nézzen

hogy milyen alapon

XIII. Megítélik egymást, és mégis

törekedjünk egymás kedvében járni:

XIV. Milyen rohadt és őszintétlen

azt mondja: elhatároztam, hogy viszem

XV. Boldogan élni a belső ereje

lélek, amikor hatással van rá

XVI. Mindenből, amit figyelembe kell venni

honnan jött, miből

A XVII. Négy több diszpozíció ill

hajlamok legyenek az elme és

XVIII. Milyen adag, akár levegőből, akár

tűz legyen benned,

XIX. Akinek nincs egy és ugyanaz

általános vége mindig olyan hosszú

XX. Emlékezz a vidéki egér mesére

és a városi egér, és a

XXI. Szókratész szokta a közönségesnek nevezni

a férfiak önhittsége és véleménye,

XXII. A Lacedæmoniak a nyilvánosság előtt

szemüvegek szoktak kinevezni

XXIII. Amit Szókratész válaszolt Perdikkasnak,

miért nem jött oda

XXIV. Az ősi misztikus levelekben a

Efézusi levél, volt egy

XXV. A pythagoreusok nem szoktak időben a

reggel az első dolog

XXVI. Hogy nézett ki Szókratész, amikor nem volt hajlandó

övezi fel magát a

XXVII. Írásban vagy olvasásban te

előtte meg kell tanítani

XXVIII. – A szívem mosolygott bennem. – Ők

még az erényt is vádolni fogja

XXIX. Ahogy ők is sokáig a füge után télen

amikor nem lehet őket megszerezni; szóval

XXX. „Ahányszor az apa megcsókolja gyermekét,

titokban ki kellene mondania

XXXI. 'A szabad akaratból nincs tolvaj vagy

rabló:' Epiktétoszból;

A TIZENKETTEDIK KÖNYV

I. Bármire is vágyik ezután

hozzá, most is megteheted

II. Isten látja elménket és értelmünket,

csupasz és meztelen ezektől

III. Sokszor töprengtem azon, hogyan is kellene ennek jönnie

átadni, hogy minden ember

IV. hogyan történhetett, hogy az istenek birtokában

minden mást elrendelt

V. Használd magad még azokra a dolgokra is, amelyek

először kétségbeesik

VI. Legyenek ezek a hétköznapi tárgyaid

meditáció: mérlegelni,

VII. Minden világi dolgot látnod kell és

fontolja meg, osztja fel őket

VIII. Milyen boldog az ember ebben a hatalmában, hogy

számára megadatott

IX. Bármi is történik a hétköznapokban

lefolyása és következménye

X. Milyen nevetséges és furcsa ő, az

csodálkozik bármin

XI. Vagy a sors, (és ez vagy abszolút

szükségszerűség, és elkerülhetetlen

XII. Abban a beképzeltségben és felfogásban, hogy az ilyen

és egy ilyennek van

XIII. Ha nem illik, ne tedd. Ha az

ne legyen igaz, ne mondd.

XIV. Mindenből, ami bemutatja magát

te, hogy fontolja meg, mi a

XV. Legfőbb ideje, hogy megértsd

hogy van benne valami

XVI. Ne feledje, hogy minden csak vélemény, és minden

a vélemény attól függ

A XVII. Semmiféle művelet nincs, leáll

egy ideig valóban lehet

XVIII. Ez a három dolog, amivel rendelkezned kell

mindig készenlétben: először

XIX. Vesd el véleményedet, és az vagy

biztonságos. És mi az

XX. Engedd, hogy gondolataid valaha is rajtuk futjanak, kik

egyszer valami egy dologért ill

XXI. Azoknak, akik kérdeznek tőled: Hol vagy?

látta az isteneket, vagy hogyan

XXII. Ebben rejlik az élet boldogsága,

hogy egy férfi tudja

XXIII. A napnak csak egy fénye van,

bár elfogják

XXIV. mire vágysz? Sokáig élni.

Mit? Élvezni a

XXV. Micsoda kis része a hatalmas és végtelennek

az örökkévalóság, ez az

XXVI. Mi a jelenlegi birtokom

megértés? Mert itt rejlik

XXVII. Hogy felkavarja az embert a lenézésére

halál ez többek között

A Project Gutenberg eBook of Meditations, Marcus Aurelius